

מרכז אריאל למחקרי מדיניות

נייר עמדה מס' 176

הערבים בישראל – מניכור לחיסול: בואה של אנתפאדת אל-נכבה

דוד בוקעי

תוכן העניינים

2	הקדמה
2	הצגת הבעיה
10	פרק ראשון: תסמונת הקיפוח והנאמנות – דו"ח האגודה לזכויות האזרח
40	פרק שני: תסמונת אלימות וטרור – דו"ח "ועדת אור"
53	סיכום – מסקנות ומשמעויות

המזרחן ד"ר דוד בוקעי, מרצה בבית"ס למדעי המדינה באוניברסיטת חיפה, חוקר האסלאם הרדיקאלי, הסכסוך הישראלי-ערבי והמערכת הבינערבית. פרסם וערך ספרים ומאמרים רבים בנושאי האסלאם והמזרח התיכון. ספרו האחרון, *From Muhammad to Bin Laden*, יצא בהוצאת Transaction. כתב ספר על Arab-Islamic Colonialist Expansionism. חבר מערכת נתיב.

הערבים בישראל – מניכור לחיסול: בואה של אנתפאדת אל-נכבה

דוד בוקעי

אם ישימו על כף אחת של המאזניים את כל
האידיאלים שבעולם, ועל הכף השנייה את
קיום ישראל – אבחר בקיום ישראל, כי
לא המתים יהללו י"ה...

דוד בן גוריון

הקדמה

למען האחידות, ההגדרות במחקר יהיו: "ערבי ישראל" – אזרחי מדינת ישראל בגבולות 1967; "ערבי יש"ע" – תושבי יהודה ושומרון ועזה; "השטחים" – יהודה ושומרון ועזה. בהגדרה ערבי ישראל, הכוונה בעיקר למוסלמים ולאחרים נוצרים הנוהים אחריהם. אינני מתייחס בהגדרת ערבי ישראל לצירקסים, לבדווים בצפון ולנוצרים המשרתים בצבא ובמשטרה, אזרחים נאמנים במעשיהם, ולבטח לא לעדה הדרוזית, שחובה על מדינת ישראל לפעול בדחיפות כדי להוציאה מההגדרה של "מיעוטים" ולכלול אותה בתוך הרוב היהודי.

הצגת הבעיה

ישראל מרובה בקבוצות מיעוט – לאומיות, דתיות, עדתיות, מגדריות, גיליות – ומרביתן חשות קיפוח ואפליה מבחינת הקצאת משאבים וקידום אינטרסים שונים. הדבר החשוב כי אין מדינה בעולם בה אין מיעוטים לסוגיהם, ובה קבוצות המיעוט אינן חשות קיפוח. מיעוטים לאומיים ודתיים צריכים לדעת שהם "לא לבד בקיפוח", ובנסיבות רבות, הם מקופחים פחות ממגזרים אחרים בכל מדינה נתונה. המערכת הבינלאומית מראה בברור, כי אין מדינת-לאום אחת על אותה טריטוריה, אלא מדינות-טריטוריאליות בהן חיים מיעוטים שונים. למרות זאת, לכל המדינות הטריטוריאליות יש זהות לאומית אחת ברורה ומגובשת, ומוסדות וערכים לאומיים המיוצגים על-ידי הרוב בעל הזהות הלאומית. במובן זה, המדינות הטריטוריאליות הן מדינות-לאום באופן מוחלט, ואין המיעוטים בתוכן קוראים תגר על זהותן הלאומית, אלא נאבקים להשגת ערכים ספציפיים. מדינות רב-לאומיות ורב-תרבותיות מובהקות, ארצות-הברית וצרפת, הן בעלות זהות לאומית אחת וברורה ואין ערעור על זהותן הפוליטית ולא על מוסדותיהן הלאומיים. אכן, השאלה הקריטית שהמיעוטים צריכים להחליט עליה בברור וללא התחכמויות: האם הם שואפים להתערות במדינת הרוב הלאומי ולממש את אזרחותם בתוכה? הם חייבים לדעת כי אזרחות היא לתת, קודם כל לתת, להיות חלק מתוך המאמץ הלאומי, לשאת יחדיו במעמסה ובקשיים, להיות נאמן, ורק אחר-כך לקבל. זהו המבחן הקריטי של האזרחות.

המיעוט הערבי בישראל הוא ייחודי בקרב כל המיעוטים בעולם, שיש לו הרבה יותר זכויות וחירויות אזרח... אין לו כמעט לחלוטין חובות אזרח

התופעות המאפיינת את מציאות היחסים בין מדינת ישראל לבין המיעוט הערבי היא כפולה:

(א) המיעוט הערבי בישראל הוא ייחודי בקרב כל המיעוטים בעולם, שיש לו הרבה יותר זכויות וחירויות אזרח לעומת הרוב הערבי בכל מדינות ערב והאסלאם, ובעת ובעונה אחת אין לו כמעט לחלוטין חובות אזרח, ולמרות זאת הוא עדיין ממשיך לזעוק על קיפוח ואפלייה. זו תופעה יוצאת דופן, כאשר מיעוט הנהנה מתנאי רווחה ללא תקדים, מבקש לחסל בפועל את המציאות הזאת ולחזור לעליבות החיים של המשטרים הסמכותניים המדכאים והמנהיגות הפטרימוניאלית העושקת של המשטרים הערבים והמוסלמים; לשוב לחמולתיות השבטית האנרכית העוינת המאפיינת את החברה הערבית; ולהיות חלק מהחיים הסוציו-כלכליים הנכשלים במדינות ערב והאסלאם. מדינת ישראל היא אי של חיי חרות בדמוקרטיה ליבראלית, אך נראה כי האנרכיזם הערבי והשנאה הקיומית לישראל מעבירים אותם על דעתם ולא מאפשרים להם שיקול דעת הגיוני לגבי האינטרס שלהם עצמם.

(ב) ערבי ישראל מייצגים מציאות ייחודית במערכת הבינלאומית: הם המיעוט היחיד בעולם השואף לחסל את מדינת הרוב בתוכה הם חיים, ולבוא במקומה באופן מוחלט. מוכרים שלושה מצבים ביחסי רוב מיעוט: ראשית, מיעוטים המבקשים להתערות במדינת הרוב, להפוך חלק ממנה, ולזכות בזהות הלאומית שלה; שנית, מיעוטים השואפים להיפרד ממדינת הרוב, תוך קיום לאומי נפרד בטריטוריה ספציפית מובחנת ומוגדרת; שלישית, מיעוטים הרוצים לשמר את המורשת שלהם במסגרת אוטונומיה תרבותית. אך רק המיעוט הערבי בישראל קורא לחסל את המדינה היהודית על כל הטריטוריה שלה ולבוא במקומה באופן מוחלט (ג'ינוסיד ופוליטיסייד), ורק ערבי ישראל מצהירים במפורש ובגאווה כי אינם נאמנים לסמליה הלאומיים, תוך שהם חוברים לאויביה המרים ביותר מבחוף.

ערבי ישראל: הם המיעוט היחיד בעולם השואף לחסל את מדינת הרוב בתוכה הם חיים

ד"ר עוזי לנדאו, בהיותו השר לביטחון הפנים, טען כי חברי הכנסת הערבים הם סוכני הרשות הפלסטינית,¹ ועורר עליו תגובה חריפה שלהם, במתכונת התרבותית הערבית – לתקוף, ותמיד לתקוף ולהאשים, גם אם הדבר נכון באופן מוחלט. אך עוזי לנדאו לא ראה את כל התמונה: בקרב ערבי ישראל יש לא רק סוכני הרשות הפלסטינית, אלא גם סוכני הנאצריזם בעולם הערבי; סוכני "האחים המוסלמים"; ובעבר, סוכני ברית-המועצות והקומוניזם. ברמה הפוליטית, מדינת ישראל מאוימת על-יד ארבעה ראשי-חץ מוסדיים פורמאליים מקרב ערבי ישראל – מפלגות המיוצגות בכנסת בהתאם לתפישות פוליטיות ועמדות אדאולוגיות מבחוף, ובהיותן אנטי-ציוניות ותומכות מוצהרות באויבי ישראל, הן פועלות באופן אקטיבי לחיסולה:

(א) התנועה האסלאמית, תנועת אחות לחמא"ס, ותנועת בת לאחים המוסלמים במצרים, שקיימת ביותר מ-60 מדינות, והיא התשתית הטרוריסטית של הג'יהאד העולמי²;

(ב) חד"ש, בגלגולה הקודם רק"ח, התנועה הקומוניסטית, בעלת אדאולוגיה קומוניסטית-מרקסיסטית עם גוון לאומני חזק;

¹ גבי ברון, *ידיעות אחרונות*, 25 בנובמבר 2001.

² ראה כתבת תחקיר על אישיות ראאד צלאח והאדאולוגיה הניאו-נאצית שלו ביחס לחיסול ישראל, ו"פלסטיין" אדמת וקף, *מוסף הארץ*, 16 באוקטובר 2001; וכך האדאולוג של התנועה, כמאל ח'טיב, "בקרום תקום מדינה מוסלמית בכל העולם", כולל תשבחות לבן לאדן ולא-קאעדה ולהפלת מגדלי התאומים, כדרך האסלאמית הנכונה – *ידיעות אחרונות*, 9 בנובמבר 2001. ראה מספר כתבות תחקיר על פעולות ראאד צלאח, שהכתובת שלהן היא בגידה, למשל, גדעון מרון, יובל קרני, *ידיעות אחרונות*, *המוסף לשבת*, 29 באוגוסט 2003; רוני שקד, *ידיעות אחרונות*, *המוסף לשבת*, 16 במאי 2003.

ג) התנועה החילונית-אזרחית של אחמד טיבי, מקבילה לתנועת פת"ח של ערפאת, תוך קיום קשרים הדוקים עם הרשות הפלסטינית (טיבי היה חבר רשמי במשלחת הפלסטינית במשא ומתן עם ישראל), כולל הבדווים בנגב³;

ד) תנועת בל"ד בראשות עזמי בשארה, המשכה של תנועת "אל-ארד", אשר הוצאה מחוץ לחוק בתחילת שנות ה-60, ו"הרשימה המתקדמת לשלום", שקמה בתחילת שנות ה-80, בעלת אידאולוגיה נאצריסטית פן ערבית.⁴

בצד הלא פורמאלי-פוליטי, ערבי ישראל הקימו עמותות בהיקף עצום ובמגוון נושאים רחב, מעין ארגונים לא ממשלתיים שיש להם שתי מטרות: **האחת** לבוא במקום המערכת המוסדית הישראלית בכל תחומי הפעילות – חינוך, רווחה, תרבות. **השנייה**, לפעול בשותפות הדוקה עם השמאל היהודי האנטי-ציוני; לשמש ראש-גשר פוליטי לתביעות להקצאת משאבים מהשלטון; להציק לממשל באמצעות תעמולה ארסית אנטי ממסדית; להונות את דעת הקהל הפנימית בישראל ולעצב את עמדות דעת הקהל במערכת הבינלאומית.

משמעות המגמות הללו, כי לא ניתן להגדיר את התארגנותם ופעילותם של ערבי ישראל כ"גייס חמישי", הגדרה שמאפיינת שיתוף-פעולה עם האויב. מטרת ערבי ישראל היא חיסולית והיא קיימת בפני עצמה, ללא קשר לאויב חיצוני. הגדרת "גייס חמישי" מתאימה דווקא ליהודים האנטי-ציוניים, אלה הסייענים-המפעילים של ערבי ישראל להשגת מטרתם החיסולית. פעילותם נובעת יותר משנאת עמם וארצם, מאשר תמיכה בפלסטינים וערבי ישראל, והדאגה לזכויות האדם. כיצד אנו יודעים זאת? עקב אי-התייחסותם למיעוטים היהודים השונים בישראל המקופחים באמת ולגורלן של עיירות הפיתוח. אולם, ההוכחה החשובה ביותר לכך שהשמאל הרדיקלי האנטי-ציוני פועל בעיקר עקב שנאת עמם וארצם, היא העובדה שקולם לא נשמע כשהפלסטינים נטבחו על-ידי "אחיהם" הערבים בירדן ובלבנון, או כאשר פלסטינים מחסלים פלסטינים, כמו בעזה, או כאשר ההמונים חיים בחרפת רעב ומשפחת פליטים אחת לא שוקמה, והמנהיגות הפלסטינית המושחתת חוגגת על מיליארדי דולר שהתקבלו מהמערכת הבינלאומית. הרדיקל היהודי נאלם דום בכל המקרים הללו ורבים אחרים, וקולו נשמע בתהודה רבתי רק כשמדובר בישראל. אכן, שינאתם לארצם היא הכוח המניע והמעודד את ערבי ישראל לפעול נגד ישראל.

תסמונת עושיקים ובוכים

הביטוי המובהק לפעילות ערבי ישראל הוא "תסמונת עושיקים ובוכים – דרבני ובכא סבקני ואשתקא" (הוא היכה אותי ובכה, הוא השיג אותי והתלונן). זוהי אסטרטגיה התקפית, שהאנלוגיה להבנתה היא מאמר חז"ל – "הפוסל במומו פוסל." המשמעות בתרבות הערבית – "התוקף במומו תוקף." התופעה היא תמיד החצנת האשמה, לתקוף ולא להתנצל ולא לקחת אחריות. זהו ייחוד תרבותי. תמיד לתקוף ולהחצין ולא להפנים את האשמה. כך, הם חיים ברווחה

³ אינדיקציה למציאות זו היא הבדווים בדרום. אלה מעולם לא נחשבו "פלסטינים", לא בעיני עצמם וכמובן לא בעיני ערבי ישראל. אך בשנים האחרונות הם אימצו זהות רדיקאלית, לא רק עקב היקף נישואין מאסיבי עם נשים מעזה (עלות המוהר האפסית שלהן), והנציג הבדווי, טאלב אל-צנע, משמש גם הוא נציג אש"פ כלפי ישראל, ומוביל ביניהם בהצהרות רדיקאליות.

⁴ הראיונות הרבים וכתבות הפרופיל של עזמי בשארה מהווים דוגמא מובהקת להתמסרות התקשורת לשונא אנטישמי רצחני זה של ישראל, תוך גינוני הערצה: ירון לונדון, *ידיעות אחרונות*, 13 באפריל 2007; עופר שלח, *ידיעות אחרונות*, 15 ביוני 2001; אוריה שביט וגילאל בנא, *הארץ*, 13 ביולי 2001; אוריה שביט, *הארץ*, 29 במאי 1998; מיכל קפרא, *ידיעות אחרונות*, 22 ביוני 2001, ודעתו של היהודי האנטי-ציוני, דני רבינוביץ, שם; אלי קמיר, *מעריב*, 5 במאי 2000; מאיר סוויסה, *זמן חיפה*, 24 באוגוסט 2001; רמי רוזן, *כל-בו*, 7 במאי 1999. ואפילו אחיו של בשארה, מרואן, החי בפריס, זכה לכתבת צבע ענקית, רק כדי להאשים את ישראל, שהיא זו שתעמוד למשפט בינלאומי, *מעריב*, סוף שבוע, 21 בנובמבר 2001; וגם לדוברת היהודיה של בשארה, יעל לרר, הוקדש מקום רב: *ידיעות אחרונות*, 22 ביוני 2001; 13 באפריל 2007.

ללא תקדים (הן ביחס לתושבים במדינות ערב והן ביחס לקבוצות אוכלוסייה שלמות בישראל) על חשבון משלמי המסים בישראל, ובעת ובעונה אחת הם בוכים על "קיפוח ואומללות". המטרה היא לקבל עוד ועוד, ועדיין לא לתת דבר המתחייב מהאזרחות – מעל לכל, נאמנות למדינה בה הם חיים. האזכור שלהם את האזרחות היא רק כשהם באים לתבוע ולקבל. וכאשר הם נדרשים לתת, מיד מגיע הסרוב הגדול ועימו החצנת האשמה. מעולם לא התקיימה מערכת חד-חד ערכית כזו: תמיד רק לקבל ולעשוק, ואף פעם לא לתת דבר – ועדיין לזעוק לקיפוח ואומללות, לגזענות ולאפרטהייד. אכן, הם גילו את נוסחת הפלא להתנהלות עושקת.

תופעה זו נכונה בכל מצב. כלומר היא בשימוש יום-יומי של מנהיגי ערבי ישראל בכל סוגיה ומיקוח. כך, מיד עם פרסום הודעת ראש השב"כ כי "הקצנת אזרחי ישראל הערבים מהווה סכנה אסטרטגית לקיום המדינה",⁵ התכנסה הנהגת ערבי ישראל בשפרעם, והכריזה מלחמה על השב"כ, לאמור:

יש להערך במהירות לקראת מאבק עממי, פוליטי ומשפטי של הציבור הערבי, בשיתוף-פעולה עם ארגוני שמאל יהודיים, וכן קיום פגישות עם שגרירי המדינות הזרות, והכנת ניר עמדה והצגתו בפני האו"ם.⁶

אין ארוע והזדמנות שהם לא ממחזרים את ההודעה של ראש השב"כ, כדי "להוכיח" שהם נרדפים וזכויותיהם נפגעות ובכלל זה הזכות לחייהם. כשהם מצהירים בריש גלי על עוינותם כלפי ישראל והציונות; כשהם מתנהגים ופועלים כאויבים לכל דבר; הם מגדירים את מטרותיהם כאויבים, וכאשר אומרים להם שהם אויבים – מיד הם עוברים למתקפה משולחת רסן נגד הגזענות הפשיסטית, וכי הם מקופחים ונתונים לטיהור אתני ואפרטהייד. זוהי תסמונת תרבותית קבועה וריטואל חוזר באיפיוניו. תמיד החצנת האשמה, ותמיד הקורבניות. לא בכדי קבע אבן וראק (Ibn Warraq) בביקורתו החריפה נגד אדוארד סעיד, כי הוא לימד את הערבים את אומנות הקורבניות, ונתן להם לגיטימיות לפעולה.⁷

כך בעקבות "יום האדמה" 2008, בו הגיעו הצהרותיהם להיקפי הסתה חמורים ללא תקדים, כולל קריאות לפיגועי טרור. כאשר נשאלו לפרש דבריהם, תגובת מנהיגיהם היתה החצנת האשמה: הגזענות היהודית נמצאת בכל מקום, קיימת הסתה קשה נגדם, והם זקוקים להגנה.⁸ אכן, כמאמר נוסף של חז"ל, "טובל ושרץ בידו", הם עושקים וחומסים, אך נמצאים במתקפה מתמדת על קיפוחם; הם מתפרעים ומסיתים בהצהרות אלימות כאויב לכל דבר, אך תמיד מאשימים את ישראל בקיפוח ובפגיעה בהם. גם כאן ניתן לקבוע כלל התנהגותי – ככל שהם עושקים יותר וחיים ברווחה על-חשבון מדינת ישראל, כך הם בוכים יותר על מר גורלם. והם נעזרים בסייענים-המפעילים, השמאל היהודי הקיצוני, על מנת לגרום לנקיפות מצפון ולתחושות אשמה בדעת הקהל והציבור היהודי, כדי לקבל יותר כספים, שהרי הם עניים ומקופחים, ובעיקר, כדי להשתיק את הקולות בישראל שקוראים להתפכחות.

זו תופעה תרבותית. הם תמיד הקורבן האומלל שלא עשה דבר. והם תמיד רוצים לחיות בשלום - אך רק כפי שהם מגדירים אותו: בתוך הטריטוריה של מדינת ישראל, אך ללא מדינת ישראל. זהו המקרה המובהק של "הקוזאק הנגזל". כך קבע עלי חיידר, מנכ"ל משותף בעמותת "סיכוי לקידום שיויון אזרחי", עוד אחת מהעמותות של מכבסת המלים הערבית בתמיכת הסייענים היהודים, כי מדינת ישראל

⁵ מעריב, 13 במרץ 2007.

⁶ שם, שם.

⁷ Ibn Warraq, *Defending the West: A Critique of Edward Said's Orientalism*, Amherst: Prometheus Books, 2007.

⁸ ישראל היום, 31 במרץ 2008.

איננה דמוקרטיה אלא סקיוקרטיה, דבר שצריך לעורר דאגה בקרב כל אדם נאור. לישראל אין סיבה להתגונן מהאזרחים הערבים. נהפוך הוא, האזרחים הערבים צריכים להתגונן מפני התפישות המעוותות המזלזלות בחופש הביטוי ובדמוקרטיה.⁹

השימוש האינטנסיבי שערבי ישראל עושים במילה דמוקרטיה הוא האינדיקטור המובהק ביותר למציאות החיים הערבית. דמוקרטיה, אין צורך להזכירה בכל הזדמנות כי היא דבר מובן וטבעי. ככל שגורם כלשהו משתמש במילה דמוקרטיה באופן נרחב ותכוף, לא צריך לחפש רבות כדי לדעת כי דווקא שם לא תימצא דמוקרטיה. זה היה המקרה עם ברית-המועצות, שהיתה "דמוקרטיה עממית" למופת, וכך יוצאת חלציה בישראל, חד"ש, ולפניה רק"ח. ערבי ישראל קלטו מהן את ה"דמוקרטיה", והם עושים בה שימוש מילולי נרחב – לטובתם בלבד. זוהי דמוקרטיה חד-צדדית באופן מוחלט. אמנם, כל המשטרים במדינות ערב והאסלאם הם משטרים סמכותניים כופים ואלימים שהדמוקרטיה לא רק שלא קיימת אצלם, אלא שאין לה סיכוי להתממש.¹⁰ אך ערבי ישראל הם דמוקרטים למופת.

שיטת המחקר תהיה דרך התמודדות עם שני דו"חות שפורסמו: ראשית, דו"ח האגודה לזכויות האזרח, שפורסם בדצמבר 2007; שנית, דו"ח "ועדת אור" לחקר הפרעות אשר ביצעו ערבי ישראל באוקטובר 2000. כלומר, הפרספקטיבה להבנת הסוגיות והמאפיינים של ערבי ישראל תהיה דרך הפריזמה של ועדות יהודיות, אחת ממלכתית אד-הוק, ואחת עמותת קבועה. דרך ניתוח המסקנות המופרכות של הדו"חות הללו, תוצג תמונה רחבה על "הקצנת אזרחי ישראל הערבים המהווה סכנה אסטרטגית לקיום המדינה", כהודעת ראש השב"כ,¹¹ והגורם המסית העומד מאחריהם - הסייענים-המפעילים שלהם מהשמאל היהודי.

כך, עוד לא החל יום הקרב בעזה, ב-1 במרץ 2008, וכבר למחרת היום החליט השמאל הרדיקלי להפגין נגד "רציחות הילדים שמבצעת ישראל בעזה" ולהלהיט את הרוחות. כמובן, קולם לא נשמע כל השנים על מה שקורה ביישובי עוטף עזה, שהרי מצוקות היהודים לא מעניינות אותם; קולם גם לא נשמע בכל החודשים של החיסולים ההדדיים של מאות פלסטינים בעזה על-ידי "אחיהם", בשיטות של רצח וטבח, ואלפים הנמקים בעינויים בכלא; וגם לא כאשר מובארכ "דיבר עם הפלסטינים ערבית" וסגר באלימות ובנפגעים את מעבר רפיח, וכעת מוקמת שם חומה. כך, מכתבו של סמי מיכאל מיום 2 במרץ 2008, בתפקידו כיו"ר "האגודה לזכויות האזרח", אל ראש הממשלה ושר הביטחון, מהווה דוגמה לשימוש באיום כי הם יואשמו בפשעי מלחמה. הוא מביע

דאגה עמוקה נוכח הדיווחים על המספר הבלתי נתפס של אזרחים פלסטינים אשר נהרגו עד כה בפעילות צה"ל בעזה. ביניהם ילדים תינוקות ואזרחים. ישראל מפרה באורח בוטה את הוראות המשפט הבינלאומי ההומניטרי. פגיעה ישירה ומכוונת באזרחים מהווה פשע מלחמה חמור שאומות העולם התחייבו להעניש את האחראים עליו...

זו אפוא דרכו של המשת"פ היהודי. לא מילה על הסבל היהודי; שום פעולה לעצירת הטרור הערבי; שום מהלך למנוע את פשעי המלחמה שהם מבצעים; שום גינוי לכך שהילדים משמשים במשך כל שנות האנתפאדה, "מגן אנושי" לאנשי הטרור הנפשעים, איתם הולכים לכל מקום, עימם מקיימים דיונים ושיחות, ואותם העלו על הגגות כשישראל נכנסה לעזה.¹² זו האנטישמיות החדשה. ירון לונדון:

⁹ עלי חיידר, מעריב, 17 באפריל 2007.

¹⁰ Oliver, Schlumberger (ed.), *Debating Arab Authoritarianism*, Stanford: Stanford University Press, 2007. Nicola Pratt, *Democracy and Authoritarianism in the Arab World*, Boulder: Lynne Rienner, 2007. Marsha P. Posusney and Angrist P. Michele (eds.), *Authoritarianism in the Middle East*, Boulder: Lynne Rienner, 2005.

¹¹ בדיון מיוחד שהתקיים אצל ראש הממשלה, מעריב, 13 במרץ 2007. כבר ב-1998, הגדיר מסמך פנימי במשרד ראש הממשלה את ערבי ישראל כאיום אסטרטגי: מעריב, 21 באוגוסט 1998.

¹² Aaron Lerner, IMRA, March 04, 2008.

טיעונו ההיסטוריים של בשארה מכבידים עלי, אך לא ימנעו ממני להסכים עם דרישותיו לגבי אופייה העתידי של מדינתנו ועל אופיים הנכסף של יחסה עם מדינת פלסטין. ישראל צריכה להיות "מדינת כל אזרחיה"... אופייה הציוני של ישראל יתפוגג.¹³

האסטרטגיה המעשית של ערבי ישראל.

שני אמצעים עיקריים משמשים את ערבי ישראל להשגת המטרה החיסולית, ושניהם מבטאים את העמדה הערבית הקלאסית מאז ימי מוחמד: *ג'האד תעוה*: *ג'האד* של אלימות, הסתה וטרור, *תעוה* של תעמולה למען האסלאם,¹⁴ בשיטות שונות של הסתרה (*תקיייה*)¹⁵ ומתק-שפתיים. בעיני האסלאם והערבים זהו שילוב מנצח, שהוכיח עצמו היסטורית ומעשית, ומודל חיקוי ראוי.

א) אלימות לאומנית מתפרצת של הפרות סדר ופרעות בארועים שונים, ולמרות זאת לזעוק מרה, בסיוע השמאל היהודי, להפוך אותם קורבן לפגיעה "באזרחים שלוים שלא עשו רע, ורק מחו באמצעים דמוקרטיים על קיפוחם והגזענות נגדם";

ב) תעמולה שקרית בכל ערוץ ופעולה תוך הטלת האשמות מעוותות נגד מדינת ישראל כמדינה יהודית. המלים שחוזרות ונשנות בתכיפות של נשימה סדירה, הן: קיפוח, אפרטהייד, גזענות, פשיזם, טיהור אתני. והדבר נעשה ללא בושה, בריש-גלי, תוך עיוות ללא תקדים של המציאות.

במשך השנים הקימו ערבי ישראל "מכוני מחקר" ו"מרכזי פעילות" מגוונים, שיש להם מטרה אחת – לפעול נגד מדינת ישראל ולקעקע את יסודותיה כמדינה יהודית, באמצעות פרסום "נתונים" ו"מחקרים" על מצבם – באמיתות של פראבדה. תחת שמות "מכובסים" כמו עדאלה (צדק), מוסאווא (שיוויון), תעאיוש (דו-קיום), פועלת מערכת פוליטית משומנת המכוונת להשגת מטרות הפוכות לחלוטין: לא רק לא להשתלב ולא להשיג שיוויון, ולא רק לא לחיות בדו-קיום, אלא דווקא לחסל ולהרוס כל מה שהוא יהודי. התביעות להשתלבות אינן להפוך חלק אינטראלי ממדינת ישראל היהודית-ציונית, אלא לפרק אותה מבפנים. ההפרכה היחידה, המבחן היחיד לקביעה כי ערבי ישראל שואפי שיוויון תהיה בהצהרתם כי המטרה היחידה של העמותות והמכונים והארגונים היא להשתלב במדינה היהודית-ציונית ולפעול במסגרתה ועל פי חוקיה להשגת מטרותיהם האזרחיות. כפי שנראה, מהדוגמאות שיוצגו, כי המטרה היא הפוכה באופן מוחלט – חיסול עם ומדינה.

הדו"חות הרבים המופקים, מפורסמים בעברית ובערבית, אך עיקר חשיבותם בפרסום באנגלית, ובהפצתם לכל הגורמים המעצבים במערכת הבינלאומית. זו המגמה כאסטרטגיה רבת-פרסום מסכת שקרים עוד ועוד; להשמיץ ולהעליל עוד ועוד; להשתמש בביטויים מהעידן הנאצי עוד ועוד¹⁶ – כדי להביא לשינוי תפישתי במערכת הבינלאומית כלפי מדינת ישראל. אם ערבי ישראל נמצאים במצוקה כה נוראית, בפגיעה עמוקה ובסיסית בחייהם ובזכויותיהם; אם מבוזע בהם ובאחיהם ערבי יש"ע רצח-עם וטיהור אתני – מן הראוי שיקבלו חסות בינלאומית וסיוע חיצוני,

¹³ כוכב תקשורת וזוכה בפרס סוקולוב לעיתונאות. אנשי התקשורת "אינם מבינים מדוע דעת הקהל עוינת אותם", שהגיע לשיא במלחמת לבנון השנייה: דוד בוקעי, "בעדא בעדא נצראללה: התקשורת הישראלית ומלחמת לבנון השנייה", *נתיב*, 118\117, ספטמבר 2007.

¹⁴ David Bukay, *From Muhammad to Bin Laden: Religious and Ideological Sources of the Homicide Bombers Phenomenon*, New Brunswick: Transaction, 2007, pp. 9-44.

¹⁵ סורא 3 פסוקים 28-29.

¹⁶ שתי הדוגמאות האחרונות הן: חה"כ טאלב אל-צנע, שהישווה את הצעת החוק האוסרת ביקורי אנשים במדינות אויב לחוקי נירנברג, *ישראל היום*, 2 באפריל 2008; ודברי חברי הכנסת הערבים לאחר הריגת הילדים בעזה, כי צה"ל אינו פחות גרוע מנאצים, וכי ישראל מנהלת מלחמת השמדה נגד האזרחים הפלסטינים ורוצחת אותם. הרג הילדים הנמשך הוא פשע מלחמה נתעב, טען חבר הכנסת אחמד טיבי, *ישראל היום*, 30 באפריל 2008. כמובן, שהילדים נפגעו ממתען של הגיבורים הפלסטינים, כמו משפחת גאלייה בחוף עזה.

שהרי חייהם עומדים מנגד ואומללותם זועקת לשמיים. לכן, המדינה היהודית ניכרת בעיוותים הגזעניים של דרום-אפריקה, והיא מחויבת להיעלם מן העולם.

האסטרטגיה הזאת מוכיחה את עצמה בהצלחה רבתי, ומביאה להעברה מסיבית של חלק ניכר מהסיוע הכספי הבינלאומי לערבי ישיע, על חשבונם של מאות המיליונים העלובים והאומללים בעולם, אשר באמת ראויים לסיוע זה. אך מעבר לסיוע הכספי האדיר שניתן להם, ומועבר לשחיתות ולטרור, האסטרטגיה המדינית זוכה להצלחה רבתי, עקב שימוש אינטנסיבי בכמה מגמות, תוך ניהול תעמולה כוזבת:

(א) כאילו היתה בהיסטוריה, אפילו החדשה, ישות מדינית הקרויה מדינה פלסטינית, שהתקיימה בעצמאות לאומית בין מדינות ערב;

(ב) כאילו התקיים, גם בהיסטוריה החדשה, עם פלסטיני שישב בארצו וניהל את חייו הלאומיים על אדמתו, וכאילו בטרטוריה של ישראל כיום חיו ערבי ישראל כישות מדינית לאומית ברווחה ובשפע מזה דורות;

(ג) כאילו אין עם יהודי, אלא קולוניאליסטים-גזענים מאירופה, שאין להם אפילו קשר עם היהודים האמיתיים שנכחדו במהלך ההיסטוריה. אלה הקרויים יהודים כיום כבשו ארץ נושבת ועם משגשג, והשתלטו בתהליכי קולוניזציה אכזריים על טריטוריה תפוסה וגרשו עם ממולדתו והפכו אותו לפליטים.

(ד) כאילו ישראל אינה רק מקפחת ומאמללת את חייהם וגוזלת את אדמתם, אלא מבצעת בהם טיהור אתני ורצח-עם. מכאן החצנת האשמה של הפלסטינים כלפי אירופה – שצריכה לשנות את מדיניותה ותפיסותיה ולסלק את העיוות הזה שקוראים לו ישראל, שאירופה אחראית להקמתה. היא השמידה את היהודים, ומתוך רגשי אשמה הקימה להם מדינה, על האדמה הערבית. כעת היהודים מבצעים בעם הפלסטיני אותם מעשים שביצעו בהם הנאצים. לכן, זו בעיה שנוצרה על-ידי אירופה, ועל אירופה לתקנה.

אך התופעה החמורה בכל תעמולת הכוזב של ערבי ישראל היא הנטייה, בסיוע התקשורת, לזלזל במשמעויות המגמות הללו, והשפעת הפרסומים המסולפים על המערכת הבינלאומית ומדיניותה. השמאל היהודי שב ומחדיר בדעת הקהל כי ישראל חזקה, והחזק יכול לוותר; כי אין איזמים מהותיים על קיומה של ישראל, והכל פרנויה; כי צריך לנשוך שפתיים ולהמשיך בוותרים; וכי צריך להילחם בטרור כאילו אין תהליך מדיני.

ערבי ישראל פועלים באותם דפוסים אסטרטגיים שעוצבו על-ידי ערפאת כבר ממחצית שנות ה-70. נקבע שימוש בשתי זרועות להשגת המטרה החיסולית: זרוע הטרור, כדי להתיש את החברה בישראל ולערער את רוחה; והזרוע התעמולתית, להביא לדה-הומניזציה ודה-לגיטימציה של ישראל במערכת הבינלאומית. אלה מבוצעים כאמור בסיוע של השמאל היהודי האנטי ציוני, ואולי הוא בכלל נתן את ההשראה לכך.

זו האסטרטגיה המועדפת, משום שהיא אפקטיבית יותר במערכת הבינלאומית, ומשום שהערבים למדו כי בתחום זה מדינת ישראל מתנהלת בהפקרות מוחלטת, וקרובה מתמיד למצב של מלחמה פנימית, בלא שפיתחה כלים להתמודדות אפקטיבית.

מדינת ישראל נותרה באסטרטגיה של הדורות הקודמים: טיפוח צבא גדול שמיועד ללוחמה קונבנציונאלית; העדר חשיבה יצירתית ואפקטיבית בנוגע לפיתוח אסטרטגיה נוגדת-טרור; חוסר אונים תפעולי בהגדרת המטרה, שהיא ניצחון מוחלט וללא סייג על הטרור, דבר שהוא גם אפשרי וגם מחויב; ומאבק נוגד-תעמולת שטנה תוך תביעה לאזרחות נאמנה. התופעה המדהימה, כי מרבית המדינות במערכת הבינלאומית ניצחו את הטרור לסוגיו: הניהיליסטי (באירופה, ביפן ובדרום-אמריקה); הלאומי (באירופה, ברוסיה, הכורדים במזרח התיכון); והאסלאמי-ג'יהאדי (מצרים, סוריה, עיראק של צדאם חוסיין, ואפילו סעודיה, מאז 2005). ישראל עושה מעט שהוא בלתי אפקטיבי כדי לנצח את הטרור; הופכת אותו בפועל לקרב התשה של שפיות-דמים מיוסרת שיימשך שנים רבות אל תוך העתיד; ומעלה תרועים מפתיעים בכסילותם, כמו "את הטרור ניתן לחסל רק במשא-ומתן מדיני." את הטרור מחסלים אך ורק באמצעות לוחמה צבאית אפקטיבית, בעוצמה של נחישות ומחויבות. ההצלחות של ישראל בחיסול ארכי-טרוריסטים, מחסן סלאמה

ועד עמאד מוגנייה, דווקא מבטאות את היכולות הפטנציאליות של ישראל, אך הן רק מדגישות את חולשת הרוח של מנהיגיה בפעילות אפקטיבית מול הטרור היום-יומי. דבר זה נכון גם באשר לקביעת מדיניות נחושה ומחוייבת באשר להעמדת ערבי ישראל על מקומם, כאזרחים במדינה היהודית.

מה שמאפיין את ערבי ישראל, הוא מנטאליות התנהגותית של רוב, למרות שהם מיעוט, ואילו ליהודים בישראל יש עדיין מנטאליות התנהגותית של מיעוט, למרות שהם רוב. היהודים והערבים מגיבים לטראומות העבר: היהודים לטראומות הגלותיות שלהם כמיעוט נרדף, ולא יודעים כיצד לטפל בתביעות הערבים; והערבים מגיבים לטראומות העבר האסלאמי המפואר, ולכן הכול מגיע להם, במקום להסתגל למצב שהם מיעוט לאומי במדינה יהודית. תופעה זו מוחמרת, משום שכערבים וכמוסלמים, הם אינם יכולים לחיות כמיעוט מדיני, לבטח לא תחת שלטון של יהודים, שמבחינתם הם אינם עם ולא לאום, אלא רק דת חסות (י"מה), על האדמה האסלאמית.

פרק ראשון: תסמונת הקיפוח והנאמנות – דו"ח האגודה לזכויות האזרח

דו"ח האגודה לזכויות האזרח, שפורסם בתחילת דצמבר 2007, מוכיח את העקרונות המנחים את מחברי הדו"ח. סקירה קצרה של העומד בראשה וחבריה; ניתוח ה"תחקירנים" וה"מחקרים" של העמותות עליהם מתבססת האגודה; ההתייחסות לנושאי השאלות ונשאלים – אלה קובעים מהו סדר היום הפוליטי-אדאולוגי שהאגודה מובילה. עמודי הדו"ח מוקדשים לפגיעה בזכויות הערבים, ובשם הצדק הצרוף אין אפילו שורה אחת על הפגיעה בזכויות היהודים, הטרור והאלימות שהם מנת חלקם, והאיומים הקיומיים שהם חווים. מבחינתם, זה ברור כי היהודים צריכים לספוג את הטרור הבלתי אנושי הנפשע ביותר בהיסטוריה ולהחריש, ולעומת זאת, כל תגובה של ישראל מהווה פשע נגד האנושות. המסמך משופע במראי מקומות ובציטוטים, כאילו מדובר במחקר מדעי, אך כל הנתונים, העדויות והמסמכים לבטח המסקנות משוללי תוקף, מעוותים ומסולפים, ועושים פלסטר לכל מדע בסיסי.

וכך קובעת האגודה: קיימת "עלייה בתחושות השינאה בציבור היהודי, הצעות חוק גזעניות בכנסת, השפלה בנמלי התעופה, הגבלת חופש הביטוי ואפלייה תקציבית". ומה ההוכחות ל"גזענות" זו?

למעלה מ-50% מן הישראלים היהודים הצהירו, כי הם לא מסכימים לגור עם ערבים, תומכים בהפרדה בין ערבים לבין יהודים במקומות בילוי, מתנגדים לצירוף מפלגות ערביות לממשלה ותומכים בהגירת הערבים מהמדינה.¹⁷

והרבה יותר מכך, הנוער היהודי גזעני-פשיסטי, והשקפת עולמם

ספוגה בסטריאוטיפים גזעניים: למעלה משני שלישי מבני הנוער סבורים, כי הערבים לא חכמים, לא משכילים, לא תרבותיים, לא נקיים ואלימים. בשנת 2006 נרשמה עלייה של 26% באירועים גזעניים כלפי ערבים... עלייה חדשה של כמעט 100% בתחושות השינאה, שמביע הציבור היהודי כלפי ערבים.

ומדוע זה קורה? כיצד זה הערבים, אשר חיים כבני-חורין ובעלי זכויות וחירויות אזרח מוחלטות בארצותיהם הדמוקרטיות למופת, זוכים לאפלייה ולקיפוח נוראיים דווקא במדינת היהודים הגזענית? הנה דבר האגודה:

הבניית מציאות סטריאוטיפית, לפיה הערבים הינם גורם שלילי ומאיים, ולרוב הם מודרים כליל מהשיח הציבורי השולט בחברה הישראלית. בכנסת מועלות הצעות חוק, המגבירות את הדה-לגיטימציה של האזרחים הערבים: התניית זכות ההצבעה וקבלת קצבאות בשירות צבאי או לאומי; חיוב שרים וחברי כנסת להישבע אמונים למדינה יהודית; הצעת החוק הקובעת, כי אדמות קק"ל, המהוות 13% מקרקעות המדינה, יוקצו ליהודים בלבד.

הנה הבעיה במלוא עוצמתה. השימוש של האגודה בביטוי "גזענות" הוא חסר שחר. האם יהודים אשר חוששים מדוברי ערבית זו "גזענות", או אולי זהו פחד של אזרחים שומרי חוק מפורעים אלימים? האם אלה שלא רוצים לבלות עם דוברי ערבית הם גזענים, או רק במקרה הם חוששים מרוצחים באמצעות התאבדות דוברי ערבית? האם מי שחושש לשמוע את הביטוי, "אללהו אכבר", בו משתמשים הפורעים האלימים בעת הרציחות באמצעות התאבדות הוא גזען, או אולי זהו פחד הקורבן מפני הפורע הרצחני המסתובב ברחוב?

אך צריך לקבוע, כי הם לא אשמים, אלא התקשורת הישראלית המפרסמת את דברי הבלע שלהם בכותרות ענק סנסציוניות, ובכך מקבעת את "האמיתות" של הדו"ח בנוגע לאשמת ישראל, במקום להראות מי הם מעלילי העלילות ומרעילי הבארות. דו"חות האגודה, ועוד מאות כמותן, והתחקירים של עמותות וארגונים כמוה, צריכים להיות מתוייגים כחומר גזעני שאינו ראוי

¹⁷ אך דן מרגלית מעלה את התהייה: "מי אחראי להסתה?" הוא מציע לקיים "סימפוזיון ערבי-ערבי" כדבריו לדון בתרומת ערבי ישראל לבעתה ולפחדים של היהודים מקיום קשרים עימם, כולל התבטאויות חברי הכנסת וההנהגה הערבית והצפצוף הארוך שלהם כלפי שלטון החוק, המדינה ומוסדותיה, מעריב, 12 במאי 2006.

לפרסום ואיזכור, ובכך להיזרק לפח הזבל, כי שם בדיוק מקומם. אך התקשורת חסרת האחריות, במקום לבדוק – ממחזרת, ובמקום לחקור – מפרסמת; ובמקום להוקיע – מעניקה להם כותרות ראשיות בצבע. זו התקשורת וזו דרכה, כשהיא קוראת לרוצחים באמצעות התאבדות – מתאבדים; לתנועות הגזעניות של השמאל הרדיקלי – תנועות שלום; להפגנות של אנרכיסטים יהודים מהרסי מדינה – מצעדי שלום; לרוצחי ילדים ואזרחים – אקטיביסטים; ומצטטת מיד את תגובות "שלום עכשיו". המגמה ברורה. התקשורת מעניקה ל"דוברים" למיניהם פרסום חופשי חינם בהיקף ללא תקדים, ומוסיפה עוון על פשע, כשהיא משדרת את כל דברי הבלע של האויב הערבי. מצלמת הטלוויזיה משדרת באופן מיידי, בעוד הדם היהודי שפוך, את תמונות וקולות "המתאבדים" ודובריהם; את "הצוואות" שלהם; את "סוכות האבלים" של משפחותיהם; ונותנת לתומכיהם ולשונאי עמם ומדינתם תהודה פרסומית ללא תקדים. ברגותי, רוצח שנידון לחמישה מאסרי עולם, ויכול היה לקבל 33 מאסרי עולם, על-פי כתב האישום המקורי, הוא הגיבור, המנהיג המתון, המושיע שיביא שלום ומזור לכל הפצעים. חובה לשחרר אותו מיד, כי רק הוא יביא את השלום המיוחל ועם שחרורו, ישראל והערבים ירקדו הורה-דבקה יחדיו. יש לקבוע ברורות, כי ללא הפרסום בתקשורת, לטרור היו פנים אחרות לחלוטין. הוא לא היה מגיע לממדי איומים על הקיום האסטרטגי של מדינת ישראל, ולבטח לא היה צובר עוצמה תפעולית ואהדה רחבה כאסטרטגיה מצליחה.¹⁸

אולם לשיאי הגיחוך מגיעה האגודה כשהיא דנה ב"זכויות האדם בשטחים". קיימת...

פגיעה והרג של אזרחים, הגבלות תנועה ומחסומים, מעצרים מינהליים, הפקעת אדמות, מניעת גישה לאדמות, הם אך מקצת מהתופעות המהוות חלק ממציאיות היומיום של פלסטיני תושב השטחים הכבושים. מתחילת השנה נהרגו בשטחים כ-300 בני אדם, וכ-8,700 פלסטינים מוחזקים ע"י כוחות הביטחון, מתוכם מעל 800 במעצר מינהלי. 50% משטחי הגדה המערבית חסומים בפני תנועת הפלסטינים. צה"ל מחזיק כ-50 מחסומים קבועים בגדה, ומדי שבוע נצפים כ-130 מחסומי פתע ניידים. כ-311 ק"מ של כבישים מרכזיים אסורים לתנועת פלסטינים או שתנועתם מוגבלת. 80% מגדר ההפרדה הוקמו על אדמות פלסטיניות. חברון עיר רפאים: כ-40% מהדירות הסמוכות לנקודות ההתנחלות בעיר ננטשו, ולמעלה מ-70% מבתי העסק עומדים ריקים. לפחות 440 בתי עסק סגורים בצוים צבאיים.

אתם הבנתם? יש תושבים שלווים, שלא ביצעו טרור ואלימות מימיהם, שרואים יהודים ומברכים אותם לשלום באהבת אין-קץ, ואותם יהודים נוראיים, במקום להשיב באהבה, מבצעים בהם טיהור אתני ואפרטהייד רצחני. ואותם "300 בני-אדם נהרגו" סתם כך בדם קר. טרור? אלימות רצחנית? פוגרומים? לינצ'ים? אצל הפלסטינים? חלילה! זה רק היהודים.

ומיד, במקום לבדוק את עצמם, ומעלליהם והשטנה שהם מפיצים, קפצו חברי הכנסת הערבים בקול תרועה רמה: ח"כ נדיה חילו מסרה, כי

הזוח הינו חמור ביותר ומצביע על שיאים חדשים של נגע הגזענות שהולך ומתפשט במהירות מסחררת ועלול להשמיד כל חלקה טובה בחברה הישראלית. זוהי פגיעה וכרסום ביסודות הדמוקרטיה.

ח"כ אחמד טיבי:

¹⁸ ראה, למשל: דוד בוקעי, "התקשורת הידיד הטוב ביותר של הטרוריסט", נתיב, 93, ספטמבר 2003. דוגמא אחרונה היא הביקור של טלי פחימה במשפחת רוצח הילדים המתועב, במזרח ירושלים, במרץ 2008. מיד היא קיבלה בתקשורת צילום תקריב של דמותה, ודיווח וניתוח של אמרי השפר שלה. את מי מעניינת רודפת הפרסום הגזענית הזאת? מדוע התקשורת נותנת לה מקום? מתי קיבלו יהודים טובים, התורמים לכלל, היקף כזה של פרסום? האם התקשורת באמת איננה מבינה מה המשמעות המעשית של התופעה הזאת לעידוד הטרור?

הגזענות הפכה להיות זרם מרכזי בחברה הישראלית. אי השוויון הוא מדיניות מובנית של המדינה כביטוי להגדרה של מדינה יהודית ואתנוקרטית. החברה הישראלית נגועה באפליה מכף רגל ועד ראש.¹⁹

אין ספק כי חברי הכנסת ויתר המנהיגים הערבים הביעו את ההצהרות הללו גם בזיקה ברורה ובידיעה עמוקה כי במדינות ערב והאסלאם, חמישים ושש במספר, זכויות האדם וחרויות האזרח נשמרות ומופעלות להפליא; ורמת חיי האכלוסייה היא לעילא ביחס לערבי ישראל; והחברה ברשות הפלסטינית כה שוחרת שלום, שכל הזוועות על הנעשה בעזה של חיסול מאות פלסטינים על-ידי אחיהם – בהוצאות להורג פומביות; בירות בעורף מאקדחים או במכוונות ירייה ואחר-כך בודוא הריגה; ב"הצנחה" מכמה קומות כשידיהם ורגליהם קשורות, כדי לשבור את עצמותיהם שלא ימותו מהר, כדי להמשיך ולהצניח אותם; בשריפתם בבורות לאחר ששפכו עליהם דלק – אלה סתם המצאות פרועות, והסרטים המצולמים זה סתם פיברוק. רק ישראל עושה כל זאת.

כיצד אנחנו יודעים? זה פשוט – "האגודה לזכויות האזרח" לא ביצעה שם "תחקירים"; והיא לא הביאה משם "עדויות"; וה"עמותות", שרק האמת לנגד עיניהן, ולא ביצעו שם "סקרים". גם אין צורך בכך, שהרי אין חברה שוחרת שלום יותר מהחברה ברשות הפלסטינית; ולא הם אלה וערפאת בראשם שהמציאו ולימדו את המערכת הבינלאומית סוגים מגוונים של טרור נפשע; והאיש החשוב ביותר של הגיהאד העולמי, הוא רק במקרה עבדאללה עזאם, פלסטיני יליד הכפר סילת אל-חרתייה, ליד ג'נין; ואחד הרוצחים השפלים שביצע שחיטות באינטרנט הוא רק במקרה אבו מוצעב אל-זרקאווי, פלסטיני מזרקא.

ללא שמץ של אפולוגטיקה צריך לקבוע: מעולם לא התקיים משטר ליבראלי וחופשי, שומר זכויות אדם וכבודו, כמו מדינת ישראל כלפי מיעוטיה – למרות האיומים הקיומיים ללא אח ורע בפניהם היא עומדת, ובזיקה לדבריהם, מעשיהם, מטרותיהם ולפעילות שלהם. ניתן לבדוק זאת על-פי כל קריטריון, ובהשוואה להיסטוריה של עמים ולמדינות המערב הדמוקרטיות. אז מה יש כאן? מדוע השקרים הגסים? זה לא הקיפוח והגזענות, כי אלה אינם קיימים, ואין קשר בינם לבין תביעות לאומיות חיסוליות. זו התרבות הערבית-אסלאמית של החצנת האשמה ועל היותם קורבן של האחר, אך בעיקר אלה הם השקרים של הסייענים-המפעילים היהודים, שונאי עמם, אשר האדאולוגיה המובילה שלהם היא דה-לגיטימציה ודה-הומניזציה של ישראל, על-פי הדגם של דרום-אפריקה. אדולף היטלר דיבר אודות עוצמת וחשיבות "השקר הגדול":

באמצעות שקרים מתוחכמים שחוזרים שוב ושוב, אפשר לגרום לאנשים להאמין שהשמיים הם גיהנום והגיהנום הוא השמיים. ככל שהשקר גדול יותר כך הוא יתקבל באמונה רבה יותר.

ושר התעמולה שלו, גבלס, קבע, "אם תשקר זמן מספיק ואף אחד לא יפריך זאת, השקר יהפוך לאמת מוסכמת."

שתי מגמות בולטות עולות מדו"ח האגודה:

ראשית, תסמונת הקיפוח

בעקבות דו"חות העוני בישראל, פרסמה עמותת מוסאנוא כי "ערבי ישראל עניים פי ארבעה מהיהודים." בחסות עיתונאי שלא בדק ולא חקר, הוא מצטט כי "יותר ממחצית מהמשפחות הערביות הן משפחות עניות, וארבע מאות אלף ילדים רעבים."²⁰ וכמובן, מיד נזעקו חברי הכנסת הערביים להעלות את הנושא לדיון בכנסת, ובמטרה לקבל עוד כמה מיליארדי שקלים מכספי משלמי המסים היהודים.²¹ וכמו ברשות הפלסטינית שקיבלה מיליארדי דולרים רבים מהמערכת

¹⁹ איתן קושניר, *ישראל היום*, 9 בדצמבר 2007. הכותרת שלו, בצבעים אדום/שחור זועקים, מוכיחה את סדר היום של התקשורת: גילויי הגזענות נגד ערבי ישראל – לשיא חדש". זוהי גם הכותרת הסנסציונית במעריב, "עלייה חדה בארועי גזענות כלפי ערבים", מעל לוגו בצבע, "לחיות בכבוד: גזענות בישראל", 9 בדצמבר 2007.

²⁰ איתמר ענברי, *מעריב*, 17 בפברואר 2008.

²¹ ראה הניתוח המחקרי של ד"ר יובל ברנדשטטר, "הפצצה הדמוגרפית: כיצד מממנת ישראל את הגייס החמישי הפורה בקרבה", *נתיב*, 106\105, ספטמבר 2005, עמ' 47-51. הנתונים שהוא מביא מוכיחים לא

הבינלאומית, ושום משפחת פליטים אחת, ולו אחת, לא שוקמה, וכל הכסף הולך לשחיתויות ולטרור, כך ימשיכו מיליארדי השקלים של משלמי המסים היהודים להגיע להנהגת ערבי ישראל, לעמותות מסיתות, להמשך השנאה הגזענית האנטי-יהודית. איש בישראל לא קם להביע זעזוע על העיוותים והסילופים. העיקר לקנות שקט. אנו עסוקים בבורסה, ואנשי העסקים היהודים עושים עסקים חובקי עולם, בהקפים ללא תקדים. אולם אף אחד לא מסתובב להביט לאחור ולראות כיצד מדינת ישראל היהודית והציונית נעשקת ונגזלת, ובעצם נגנבת על-ידי ערבי ישראל.²²

זו דוגמא נוספת לעוצמת התקשורת המפרסמת נתונים מסולפים. איש לא חוקר ולא בודק: ערבים רעבים זה סנסציוני – אז מפרסמים. ואף אחד לא יבדוק את "העוני" הקיים בכפרים הערבים, ולא ישאל כמה כסף ניתן בעבר, בכמה מחזורים, כדי שהביוב לא יזרום חופשי והרחובות יהיו סלולים, ומדוע אין שטחי ציבור וגנים פורחים. אף אחד גם לא יביט מעל לביוב, כדי להשקיף על בתים מפוארים, טירות מנקרות עיניים, ומשאיות ורכבים חדישים.²³

האלם הישראלי מקורו במבנה הנפשי של היהודי הגורר עמו רגשות הנחיתות מן הגולה. כך טוען רוני שובל, יו"ר תנועת "אם תרצו", קיים פחד מאכיפת החוק על הבטיו האזרחיים והפליליים על הערבים: גזילת קרקעות; חוקי בנייה; חלקם העצום בתאונות דרכים ואי שלילת רשיונותיהם והכנסתם לכלא; התערבות בג"ץ לטובתם, גם כשמדובר באדמות קק"ל של העם היהודי, או אי הוצאת מפלגות גזעניות ופשיסטיות ערביות מחוץ לחוק; וכל-זאת, ולהמשיך לטעון כי הם אזרחים נאמנים.²⁴

לצד הטרור הערבי נגד מדינת-ישראל ותושביה, קיימת מערכת רחבה של "עבריינות לאומנית", דו"חות משטרת ישראל מעלים תמונה קשה אודות מעורבות ערביי-ישראל בפשיעה לסוגיה: גניבות חקלאיות ורכב; פריצות לבתים וחבלות חמורות; תיקי שוד בנסיבות חמורות, הצתות וסיוע לשהים בלתי-חוקיים; שימוש בנשק חם בעבירות פליליות וכמעט מונופול על סחר בנשק או בהחזקתו, ובעיקר סחר בסמים, ואלימות נוער בהיקפים גדולים. המשמעות הכוללת, כי החברה הערבית אלימה הרבה יותר מהחברה היהודית, וקיים צידוק דתי ולאומני לפשיעה ולאלימות.²⁵ חלקם של ערבי ישראל בעבירות תנועה חמורות ובתאונות קטלניות גדול פי שניים מחלקם באוכלוסייה. כלומר, כארבעים אחוז מכלל מקרי הפשיעה בישראל מיוחסים לערבים, 35% מעבירות הרכוש, ו-50% מסך הגניבות. קורבנות הפשיעה הם בעיקר יהודים.²⁶

רק את רמת השרותים הגבוהה שהם מקבלים, אלא גם, ובמקביל את העלייה המדהימה בשיעורי הקיצבאות והמענקים השונים שהם מקבלים ממשלמי המסים היהודים.

²² הדוגמא האחרונה היא התכנסותם הנואשת של ראשי הרשויות בצפון ובנגב, בכפר תבור, ויצאתם במתקפה חריפה נגד הציבור הערבי בגליל, תוך קריאה לממשלה ליהד בדחיפות את הגליל והנגב.

²³ שתי דוגמאות אינדיקטיביות להפקרות בישראל הן תשלומי הקיצבאות ולביטוח לאומי שניתנות למשפחת הטרוריסט הרוצח בפיגוע בנהרייה, חוביישי, ומזעזע יותר – המשך משכורתו כחבר-כנסת של הבוגד עזמי בשארה. בכל מדינה נורמאלית האדם הזה היה יושב בכלא לכל חייו בגין בגידה במולדת וכל זכויותיו היו נשללות. אך בישראל המופקרת נתנו לו לברוח – כדי שישמץ את ישראל מבחוץ; יעביר להם מודיעין שוטף; ואולי, כמו קייס, עובייד, יפעיל "מתנדבים" אוהדים תומכי מפלגתו. ולא רק זאת, אלא שישאל ממי שיכח לשלם לו את משכורתו החודשית, ועוד מאתיים אלף שקלים "מענק פרישה". וכעת התבררנו כי משפחת רוצח הילדים בישיבת "מרכז הרב", במרץ 2008, תקבל החזר ביטוח לאומי על הוצאות הקבורה ואולי גם פנסיית שארים. מדינת ישראל באמת השתגעה, וטירוף המערכות הזה הוא הגורם לערבי ישראל להמשיך ולהרוס ולהמשיך ולתבוע עוד ועוד. ואחר-כך מתפלאים מדוע אחוז ההצבעה לכנסת בקרב הציבור היהודי נמצא בירידה תלולה, וקיים יאוש לא רק מרמת ואיכותם של חברי הכנסת, אלא בעיקר באמון בממשל ובפעילותו בשם האינטרסים של העם היהודי ומדינת ישראל.

²⁴ רוני שובל, מעריב, 1 בנובמבר 2007.

²⁵ <http://www.police.gov.il/persumim/douch_shnatea/xx_douch.asp>, ראה גם דו"ח הטרור השנתי של שרות הביטחון הכללי המופק כל שנה.

²⁶ ד"ר יובל ברנדשטטר, "הפצצה הדמוגרפית", עמ' 50, שם.

"הנרטיב" הבולט ל"קיפוחם" הוא הסוגייה הקרקעית. כך פרסמה עו"ד טלי ניר, מהאגודה לזכויות האזרח, על מצבם הקשה של ערבי ישראל. מאז קום המדינה גדלה האוכלוסייה הערבית פי שבעה, אולם **מחצית מהשטחים שהיו בבעלות ערבית הופקעו** ולא הוקם אף ישוב ערבי חדש (מלבד עיירות בדואיות **שהוקמו על אדמות בדואים**) [ההדגשות שלנו]. הערבים בישראל מהווים כ-20% מאוכלוסיית המדינה, אך שטח השיפוט של כלל הרשויות הערביות הוא 2.5% בלבד משטח ישראל. והיא ממליצה לנו כי הגיע הזמן לאפשר לערבים בישראל לבנות את בתיהם בכבוד ולהבטיח את זכויותיהם בקרקע.²⁷

הנה דוגמא לעיוות נתונים מכוון. בהנחה שהנתונים שהיא מביאה נכונים, ההשוואה היא לכלל שטח ישראל ולא לכלל השטח היישובי בישראל. אפילו עורכי דין צריכים מידה מינימאלית של יושרה והגינות. המציאות מעמידה באור מגוחך את דברי עו"ד ניר. כך, בסחינן חיים 24 אלף איש על שטח של 8,000 דונם, בעוד שברמת-גן חיים למעלה מ-150 אלף איש על שטח של 12,000 דונם, שרבע ממנו הוא פארקים וגנים. השוואה נוספת: בחיפה ובקריות מתגוררים כמיליון וחצי תושבים על שטח של 150 קמ"ר, ואילו ברצף סחינן מתגוררים שלושים וחמישה אלף תושבים על 35 קמ"ר, בצפיפות נמוכה פי עשר. נתונים שוטפים מוכיחים כי 87 אחוז ממשקי הבית הערביים הם בבעלותם, לעומת 68 אחוזים ממשקי הבית היהודיים. לא רק שקיים אחוז כה גבוה של בעלות ערבית על בתים, אלא ברובם בתים שהסקטור היהודי העירוני רק יכול להביט בקנאה על רמתם ואיכותם. בפועל, ההכנסה הפנויה של משקי-הבית היהודים פחותה מהערבים בישראל. משק-בית יהודי מוציא 24 אחוז מהכנסתו על דיור, לעומת 16 אחוזים במשק בית ערבי.²⁸

הם כל כך מקופחים, שהרשויות המקומיות הערביות מבזבזות סכומי עתק שהן מקבלות, ואחת למספר שנים, משרד הפנים מוחק סכומי עתק נוספים – חובות והגרעונות האדירים שהם מייצרים. פועל שילוב קטלני: מחדלים ממשלתיים של אי-אכיפת החוק; חוסר התאמה בין תוכניות המתאר למצב בשטח, בין התפשטות תחומי הישוב לבין הכנסות הרשויות; והשחיתות החמורה בחלק מהרשויות הערביות. הכל יודעים כי ישראל לא תעשה דבר לחסל את התופעה, ותפעל בשקט לכסות את הגרעונות, או במקרה הטוב תפזר את חברי המועצה, ובמקומה יעלו בבחירות חברי מועצה מחמולה אחרת שיפעלו באותה מתכונת. והידיעה הזאת מגבירה את המחדלים. חלק ניכר מהתושבים מכריזים שהם מתחת לקוו העוני מבלי שייבדקו, וכך אינם משלמים מסים לרשויות ולמדינה. נבנות שכונות חדשות בבנייה בלתי חוקית, ללא תשתית של כבישים, מערכות מים, ביוב וחשמל, וללא שרותים בסיסיים לצורכי ציבור, ומיד הם מכריזים על קיפוח – בהצגת הוילות המפוארות שאין בהן מערכות תשתית בסיסיות, שכאילו המדינה צריכה לספק להם ולא הרשויות המקומיות, וכאילו זה נעשה במכוון. נסיעה בכבישי הנגב תראה את הבתים המפוארים שנבנים בהתיישבות הבדווית הבלתי חוקית לצדי כל הכבישים הראשיים ולעומקם בשנים האחרונות, אך נתוני העוני אצלם הם הגבוהים ביותר. המדינה לא שולטת במגזר הבדווי, לא על הנייר ולא במציאות. אין אכיפת חוק, ויש הישר בעיניו יעשה, בפשע, בגניבות רכב ורכוש, בפרוטקשן, בריבוי נשים, בגזל הקרקע.²⁹

²⁷ טלי ניר, *ידיעות אחרונות*, 30 במרץ 2008. כך תואר סיפור "קורע לב" בכותרות גדולות על שכונת דהמש בין רמלה ללוד, שבה אין כבישים וביוב והזבל נערם בכל פינה, והאומללות ועליבות חיהם הרבה של התושבים. רק בסוף הכתבה, בקטן, הועבר המידע כי השכונה נבנתה מגזל קרקע בלתי חוקי על אדמה חקלאית וכי האנשים יושבים במקום בו אסור להם לשבת: *מעריב*, 30 במרץ 2008. ורק שאלה קטנה נותרה – האם היתה מתפרסמת כתבה אוהדת ומעוררת רחמים אם יהודים היו גוזלים אדמה חקלאית ומתיישבים בה.

וכאשר גבי ניר מדברת על "אדמות הבדווים" כדאי שתטייל בכבישים המובילים לנגב, בואכה באר שבע ודרומה, ובואכה ים המלח, כדי לראות את ההשתלטות המוחלטת של הבדווים על הנגב. ראה: זאב וולפנזון, "ההשתלטות הבדואית על הנגב: סיפורה של התעלמות מבעיה קיומית", *נתיב*, 113, נובמבר 2006.

²⁸ ראה: זאב וולפסון, "שוד הקרקעות בגליל: הפקרות שהפכה למסורת, או מסורת שהפכה להפקרות", *נתיב*, 121, מרץ 2008, עמ' 31-39.

²⁹ רועי כ"ץ, "מהנעשה בנגב", *ישראל היום*, 16 באפריל 2008.

על אף זאת, נתוני בנק ישראל לשנת 2006 מראים כי 44 אחוזים מערבי ישראל דיווחו כי רמת חייהם מתחת לקו-העוני. הכיצד? התשובה נעוצה בכלכלה שחורה הפועלת באמצעות כסף מזומן; אי דיווח על הכנסות; ואי-אכיפה של רשויות המדינה. הכלכלה השחורה, מוערכת בסדר גודל של 20 אחוז מהכלכלה הרשמית של ישראל. ערבי ישראל עובדים בעיקר עם כסף מזומן. כלכלת מזומנים מבטיחה שני ממדים בולטים: ראשית, לא משלמים מס-הכנסה, שהרי תמיד ניתן לטעון שאין לך הכנסות; ושנית, כבונוס, מקבלים קיצבאות ביטוח לאומי, שהרי הנתונים הרשמיים מראים העדר הכנסה פורמלית, ומכאן עוני.

נתוני האבטלה והעוני עומדים בסתירה בוטה לנתונים בנוגע לבעלות על בתים, אביזרי חשמל קיימים ומכוניות. התופעה חמורה אף יותר בנוגע לסרבנות תשלום מיסים: גביית מיסי הארנונה ברשויות הערביות היא פחות ממחצית הגבייה ברשויות היהודיות. דבר זה נכון גם באשר לתשלומי מס הכנסה. ביחס לרמת-החיים (שנמדדת בשטח מגורים, במספר מוצרי חשמל, בצריכת חשמל לנפש, במספר המכוניות לנפש), מצבם של ערבי ישראל טוב לאין ערוך מקבוצות רבות באוכלוסייה היהודית. כספי המסים בישובים היהודיים גדולים פי עשרה מאלה בישובים הערבים, אך חלקה של המדינה בתקציבי השלטון המקומי בישובים הערבים גדול יותר מזה הניתן לישובים היהודים. אחוז משלמי המסים והאגרות בקרב ערבי ישראל נמוך ביותר לעומת האחוז הגבוה של מקבלי קצבאות ותשלומים בביטוח הלאומי. דבר זה נכון גם באשר לבניית בתים על-פי רישוי והיתר, והקצאת שטחים לבנייה ציבורית, לכבישים ולמוסדות חינוך ותרבות.

הם פורעים בחוקי המדינה בה הם טוענים לאזרחות, ומשתלטים על אדמותיה; הבנייה שלהם היא בתים צמודי קרקע, ללא רישיון ואישורים; אינם משלמים ארנונה כי ברשויות לא גובים מהם, ובכך נוצרים משברים מוניטאריים מכוונים של מיליארדי שקלים; והם יודעים כי ממשלות ישראל תמלאנה את מחסורם, ותכסנה את החובות מכספי משלמי המסים היהודים, רק ש"יהיה שקט". כגודל זעקות הקיפוח של ערבי ישראל, בתהודה מוגברת של היהודים הסייענים-המפעילים שלהם, כך ממשלות ישראל משלמות "כספי חסות". העיקר ש"יהיה שקט".

בהדרגת העמותות הרבות ו"ועדת המעקב", ערבי ישראל מוסתים להתפרע בחסות אירועים שטיפחו, כמו "יום האדמה" ו"נרצחי אוקטובר", מחונכים לשנוא את המדינה בה הם חיים, תוך חתירה בלתי נלאית לחסלה,³⁰ ומקימים מוסדות פוליטיים, חינוכיים, תרבותיים וכלכליים נפרדים, לקראת המדינה שבדרך. למרות כל אלה, למרות הפעולות המכוונות המביעות אי-הכרה במדינה; התנגדות מוחלטת לסמליה הלאומיים ואי כיבודם (יותר נכון ביזויים) – הם תובעים את כספי היהודים בהיותם "אזרחים". וכלל לא אכפת להם שאזרחות משמעה נאמנות וציות לחוקים וכיבוד הסמלים הלאומיים.

אכן, צדק ישראל קניג בספטמבר 1976, ואמירותו מוכחות יותר היום, בקובעו כי "האוכלוסייה הערבית מעמידה אותנו בסכנת קיום, וצריך לנקוט צעדי מנע."³¹ הדו"ח קבע: בתוך עשור תבוצע השתלטות ערבית מבחינה דמוגרפית ופוליטית על אזורי עכו ונצרת; יש להקדיש לאזורי הגבול בצפון-מערב המדינה ונצרת תשומת לב מיוחדת; יש להחיל את חוקי המדינה על ערבי ישראל, ביחוד בנושאי חוקי התכנון והבנייה; המנהיגות הערבית הרדיקאלית הופכת לנושאת הדגל בדרך לחיסולה הפיסי; החברה הערבית תעבור מהפנמה בידולית להחצנה אלימה נגד המדינה; שלטונות המס לפעול להעמקת גביית המסים באורח קשוח.

מבין כלל תושבי ישראל בשנת 2003, 12 אחוזים מתגוררים ברשויות מקומיות ערביות, אך הם זוכים ל-30 אחוזים מסך התקציבים המיוחדים של משרד הפנים; ל-27 אחוזים מסך מענקי האיוון; ל-28 אחוזים מסך תקציבי הפיתוח; ול-27 אחוזים מסך תקציבי בניית כיתות חדשות. תקציבי חינוך ממשלתיים מופנים למימון עמותות אסלאמיות קיצוניות, הפועלות בגני הילדים ובבתי הספר היסודיים, ומחנכות לשנאת ישראל. בכך הן מקבעות בתודעת הילדים את הזיקה הפלסטינית למלחמה ביהודים ולחיסול ישראל.³² אך מדוע להלין? מעשי ישראל הם הבעיה.

³⁰ ראה צבי בר, ראש עיריית רמת-גן, מעריב מוסף שבת, 25 במאי 2001.

³¹ אמיר גילת, מעריב, 17 ביולי 2000.

³² חני לידור, יו"ר סניף הסתדרות המורים בחיפה והצפון, זמן חיפה, 22 ביוני 2007.

כהענות לתביעת חה"כ צרצור, הודיעה שרת החינוך, תמיר, כי לימודי האסלאם יהפכו למקצוע חובה בבתי הספר הערביים.³³ והאחריות להוראה שם? התנועה האסלאמית, שוחרת השלום.

שורש המשבר עם ערבי ישראל, טוען בן דרור ימיני, מצוי בשאלת הזהות. הם סובלים מסכיזופרניה תרבותית ולאומית, ומעמידים את הרוב היהודי בפני דילמות לא פשוטות. ואנחנו, כהרגלנו, לא רוצים לראות, לדעת, ולשמוע. מי שחושב שעוד תקציבים לחינוך או לתשתיות יפתרו את הבעיה, משלה את עצמו. האמת הפוכה. ככל שהם מתקדמים יותר, כך המחאה הבוטה שלהם מתעצמת. זו לא מחאה כלכלית או חברתית, אלא פעולה במטרה למחוק את הזהות היהודית ולהכריז על "מדינת כל אזרחיה".³⁴ כך, בתגובה לדברי ערביי ישראל, סעיד בדראן, השואל: האם אנחנו פרימיטיביים? וקרא להפנים את ערכי המודרניזציה של החברה המערבית,³⁵ השיב לו עורך-דין אשרף עדווי מטורעאן: **החברה הערבית בכלל והפלסטינית בפרט הן בעלות "תרבות הסוככת תחת כנפיה ערכים ומנהגים שאין להם אח ורע באף אחת מתרבויות היקום... אנו בני תרבות אצילה החסינה מפני מנהגים חולפים.** (ההדגשה שלנו)³⁶ וזו בדיוק הבעיה, לא רק הר האסלאם לא זו ממקומו 1400 שנה, כדברי אוריאה פלאצי, אלא גם הר הערבים לא זו ממקומו התרבותי והערכי.

אם ישראל היא מדינה גזענית ומקפחת, עושקת כלכלית ומבצעת טיהור אתני, כיצד יתכן שהיא מהווה מוקד משיכה להגירה של ערביי יש"ע לתוכה בהיקפים ללא תקדים? מדוע תעודת הזהות של ישראל כה מושכת?

סוגיה לא פחות אינדיקטיבית לענין מיתוס הקיפוח, ובתמונה רחבה יותר, היא **תופעת ההגירה** לתוך ישראל. אם ישראל היא מדינה גזענית ומקפחת, עושקת כלכלית ומבצעת טיהור אתני, כיצד יתכן שהיא מהווה מוקד משיכה להגירה של פלסטינים בהקפים ללא תקדים? שלא לדבר על הפליטים המתדפקים על שעריה, אלה המעטים שהצליחו לברוח מארצותיהם מרדיפות האסלאם הסובלני ושוחר השלום. מדוע תעודת הזהות של ישראל כה מושכת? לפי נתוני משרד הפנים, מאז הסכמי אוסלו ב-1993 ועד 2002 היגרו לישראל מאה וארבעים אלף ערבים. מאז המספר הזה הוכפל. זה עוד אסון של אוסלו והחורבן שהוא מביא על ישראל. זו הוכחה שהערבים אכן מממשים את זכות השיבה. התופעה "מאיימת קיומית על צביונה היהודי של מדינת ישראל", הביאה את שר הפנים, ישי, "לבדוק דרכים לבצע שינויי חקיקה שיצמצמו את התהליך".³⁷ מבוצעות רמאויות בהיקף גדול; שוהים בלתי חוקיים, המנצלים את גורם הזמן; רישום נולדים בהיקף גדול לערביה הישראלית; נישואין פיקטיביים, תוך הבאת בני המשפחה מהשטחים ורישומם כתושבים; פוליגמיה – השבת פליטים; תיירים ממדינות ערב הנשארים במעמד נשואין; רישום ילדים תושבי השטחים, שאימותיהן היו בעבר ישראליות, ועוד מעשי הונאה מסוג זה.

בעיה הרבה יותר תמורה מבחינת השלכותיה הקיומיות היא השיבה הפנימית – "העקורים הפנימיים". מזכיר הוועד הארצי להגנה על זכויות העקורים, ארגון-גג המאגד עשרות ועדים של פליטי כפרים בתחומי ישראל, עו"ד ווקים ווקים, טוען כי לא רק שאין קשר בין זכות השיבה, אלא שאפילו אם היא תיפתר, עדיין תעמוד התביעה המוחלטת של ערביי ישראל לשוב לבתיהם.

³³ איתמר ענברי, מעריב, 19 באוגוסט 2007. ראה גם תביעתם להקמת זרם חינוך עצמאי ותוכניות לימוד שהם יקבעו: איתמר ענברי, מעריב, 10 ביולי 2008.

³⁴ בן דרור ימיני, מעריב, 5 במאי 2000.

³⁵ מעריב, 4 בספטמבר 2002.

³⁶ מעריב, 9 בספטמבר 2002.

³⁷ דברי שר הפנים אלי ישי, הארץ, 6 בפברואר 2002.

ממשלת ישראל צריכה לזכור שגם אם היא תצליח לכפות על הרשות הפלסטינית איזשהו דמוי הסכם שימסמס את זכות השיבה, היא תצטרך להמשיך ולעמוד מול התביעות שלנו – לממש את זכות השיבה שלנו לבתינו ולכפרינו. כל הסדר עם הפלסטינים חייב לפתור בראש וראשונה את בעיית הפליטות של אזרחיה העקורים.³⁸

עשרות עמותות וקואליציות ארגוניות בהשתתפות יהודים, כמו עמותת "זוכרות" היהודית-אנטישמית,³⁹ פועלות לממש את זכות השיבה של הערבים בישראל לבתיהם משנת 1948, תוך שהם מאיימים לקרוא לקהילה הבינלאומית להחריף את מדיניות החרם נגדה ולהטיל עליה סנקציות, כדברי אמיר מחיול, יו"ר אתג'אה, ארגון הגג של העמותות הערביות. לצורך זה הם מקיימים עצרות וכנסים תחת הכותרת "קואליציית השיבה הפלסטינית" בנושא "זכות השיבה והשלום הצודק". כשישראל תכריז על יום העצמאות ה-60, הם יכריזו על שנת השישים ל"נכבה" הפלסטינית, כשנת המאבק לשיבת הפליטים ליישוביהם ולהשבת רכושם בהתבסס על החלטות האו"ם ואמנות זכויות האדם.⁴⁰ השיבה היא זכות אישית וקיבוצית, שלא מתבטלת בשל התיישנות, ואין לשום אדם זכות או סמכות לוותר עליה.⁴¹ אכן, הנכבה מעולם לא עסקה בניסיון לטפל ולפתור את סוגיית הפליטים,⁴² אלא בעיצוב התודעה והפרקטיקה של חיסול עם ומדינה גם יחד. כחלק מהמאבק החיסולי שלהם, החליטו מנהיגיהם לחלק חוברות לכל תלמידי בתי הספר ובכל היישובים הערבים, בחסות מוסד אבן ח'לדון בטמרה, בראשות ד"ר אסעד גאנם, ובו הסיפור הפלסטיני על "השואה" שלהם בשנת 1948.⁴³

בניגוד לסכסוכים אתניים אחרים בעולם בעקבותיהם נעקרו מיליונים מבתיהם, ומדובר במאות מיליוני פליטים בהיסטוריה ומעל 130 מיליון רק במאה ה-20, סוגיית הפליטים הערבים נתפשת כיוצאת דופן ונצחית, ואין להם שום ספק לגבי מהות פתרונה: שיבה הביתה, על חשבון חיסול עם ומדינה. למרות שמרבית בעיות הפליטים הלאומיים בעולם נפתרו במקום מושבם החדש; למרות שבעית הפליטים הערבים היא הקטנה והפשוטה ביותר; ולמרות שבפועל היו חילופי אוכלוסין בין יהודי ארצות ערב לבין הערבים, והיהודים היו במספרים גדולים יותר והשאירו אחריהם רכוש גדול הרבה יותר – בכישרון מדהים הפכו ערביי ארץ ישראל למסכנים היחידים של העולם, וקיבעו בתודעה העולמית את הסכסוך עם ישראל למקום היחיד המדמם בעולם.⁴⁴

"הקורבניות" הערבית היא כה עמוקה, שלא תנוח דעתם עד שיחסלו את מדינת ישראל, כדי לחזור לתוהו ובוהו האנרכי שלהם, שהרי פלסטיניות היא הזדהות פוליטית ולא מוצא לאומי. בישראל

³⁸ הארץ, 8 בינואר 2001.

³⁹ כדברי בן דרור ימיני. ראה על מעלליה: בן דרור ימיני, מעריב, 14 במרץ 2008.

⁴⁰ התופעה המרתקת, כמו מרבית הנושאים והמלל של ערבי ישראל והפלסטינים, כי מושג ה"נכבה" לא הומצא בשנת 1948, אלא בשנת 1920, ואין הוא קשור ב"שואה" של הפלסטינים, אלא מטרתו היתה בדיוק הפוכה: לא ייחודיות לאומית פלסטינית שנפגעה, אלא התנגדות מוחלטת לפלסטיניות וראיית התושבים הערבים את עצמם חלק מסוריה הגדולה. ג'ורג' אנטוניוס, לאומן ערבי נוצרי, שספרו הגזעני נלמד באוניברסיטאות בישראל, ומשמש אורים ותומים לשמאל היהודי האנטי ציוני, מציין כי "שנת הנכבה היתה 1920, השנה שהתברר לערבי ארץ ישראל כי המנדט הבריטי יפריד אותם מסוריה: George Antonius, *The Arab Awakening*, Beirut: Khayay's, 1945, p. 314.

⁴¹ מעריב באינטרנט, (NRG), 11 ביוני 2007.

⁴² 640 אלף פלסטינים לעומת 133 מיליון בעולם בין השנים 1914 ועד 1960. חצי אחוז בלבד. 640 אלף שרובם חיים בתנאים רגילים כמו במדינות ערב, לעומת 25 מיליון פליטים בעולם בכל רגע נתון "החיים על הגדר" כהגדרת האו"ם. 640 אלף פליטים ערבים לעומת מיליון פליטים יהודים שגוקשו ממדינות ערב ונקלטו והשתקמו במדינת ישראל. 640 אלף פליטים שרכושם הכולל נאמד בין מיליארד למיליארד וחצי דולר, לעומת מיליון פליטים יהודים שרכושם הוחרם ונאמד לפחות פי שלושה.

⁴³ אסעד גאנם, הארץ, 10 ביוני 2008.

⁴⁴ See details: David Bukay, *Arafat and the Politics of Paranoia*, Lewiston: Mellen Press, 2005, pp. 27-50.

התאהבו בסיסמא "שתי מדינות לשני העמים – אנחנו פה והם שם", כמוצא אוטופי לפתרון הסכסוך, מבלי שהם מבינים שיש רק שתי "בעיות פשוטות" שהופכות את הסיסמא לחסרת תוחלת ואווילית במהותה: האחת, ה"פלסטינים" ב"שטחים" רוצים את כל א"י המערבית, ולא פחות מהכל; השנייה, ערבי ישראל רוצים מדינה דו-לאומית בשלב הראשון, בדרך להקמת מדינה ערבית אחת גדולה, ואותם יהודים מועטים שיישאו יהיו במעמד של בני חסות ("ימי"). כלומר לא שתי מדינות לשני העמים, אלא מדינה אחת גדולה לעם אחד. סיסמא יותר "ותיקה" ויותר אווילית היא "שטחים תמורת שלום". זהו הקוד התפעולי המקיים את מר"ץ ושותפותיה בשמאל כהוכחה להבלותם הפוליטית. שלום משיגים תמורת שלום. ושלום עושים אלה אלה הרוצים בשלום, אלה שהפסיקו להיות אויבים, ולא עם אויבים. בשום מקום בהיסטוריה לא התקיימה התופעה של שטחים תמורת שלום. אבל מה זה חשוב, העיקר שמוכרים סיסמאות ונטועים אשלות.

ערבי ישראל כל כך מקופחים, שלא תימצאנה בשום מדינה דמוקרטית מערבית מפלגות לאומיות סקטריאניות המייצגות מיעוטים לאומיים כמו בישראל. מטרתן האדאולוגית הפוליטית המוצהרת לא רק שאיננה עומדת בקנה אחד עם האתוס והמוסדות הלאומיים של המדינה, אלא שהן מצהירות במפורש על התנגדותן לערכי מדינת ישראל והזדהותן המלאה עם אויבי ישראל. ומנהיגי התנועות הללו – אנשים מנופחים מבחינה כלכלית ופנאטים מבחינה אדאולוגית, חותרים תחת המערכת הפוליטית בישראל בכוונה גלויה לחסלה מבפנים. דמוקרטיה מעודדת השתתפות פוליטית, גם באמצעות קבוצות אינטרס ולחץ. אך מפלגות פוליטיות אשר מזדהות עם לאומיות אחרת, חוץ-מדינתית, מפלגות אשר עוינות את הסדר הפוליטי של המשטר הדמוקרטי קיימות אך ורק במדינת ישראל. זהו אחד הממדים הבולטים המאפיינים את טרוף המערכות בישראל. בכל המדינות הדמוקרטיות המערביות, יש מיעוטים ערבים ומוסלמים, אך אין בהן מפלגות סקטריאניות, לבטח לא בעלות אדאולוגיה נוגדת-זהות המדינה ופעילות מוכרזת לחיסולה. גם כאן הרוב היהודי הוא האשם, בהסכימו לתופעה זו שאינה אלא איבוד לדעת לאומי, ובית המשפט העליון נותן הכשר משפטי לשרץ הזה.

כך, כאשר הוקמה קואליציית הכוחות הלאומיים והאסלאמיים, באיחוד של מפלגות רע"מ ותע"ל, טענו, טיבי וצרצור, כי

השלטון בכל הטריטוריה צריך להיות מוסלמי, כי זו אדמת וקף שצריכה להיות מונהגת על-ידי הח'ליפה... על-פי המודל של חמאס... כל העולם צריך להיות תחת משטר אסלאמי, ויש לטאטא את המפלגות הציוניות.⁴⁵

לא צריך להיות משפטן, טוען ליאב אורגד, על מנת להבין כי שלטון אסלאמי סותר את עצם קיומה של כל מדינה דמוקרטית. סעיף 7א לחוק יסוד הכנסת קובע זאת. כך נפסלה תנועת אל-ארד בשנת 1965, אפילו ללא הסמכה חקיקתית, ולמרות שבשנת 1985 חוקקה הכנסת חוק המאפשר פסילת מפלגות, ובשנת 2002 תיקנה את החוק, והוסיפה כי תמיכה במאבק מזויין של ארגון טרור פוסלת את המפלגה, אך הדיקטטורה השיפוטית רוקנה את החוקים מתוכן. חזון המהפכה האסלאמית שולל לא רק את מהותה היהודית של ישראל, אלא גם את אופייה הדמוקרטי, ולמעשה את עצם קיומה. בגרמניה, בספרד, ובתורכיה בית המשפט מנע ממפלגות לרוץ לפרלמנט בעילות פחות חמורות. גם מועצת אירופה ובית המשפט האירופאי לזכויות האדם קבעו שניתן למנוע את הזכות להיבחר, כאשר מפלגה מסכנת את המשטר הדמוקרטי במדינה.⁴⁶

בנוסף, תופעה לא פחות מדהימה היא זמני שידור בערבית בשידורי ישראל הרשמיים בטלביזיה וברדיו. כל בדיקה בתחנות השידור הרשמיות במדינות הדמוקרטיות: ה-BBC בבריטניה; ה-CNN, ABC, NBC, בארצות-הברית; תחנות השידור בצרפת, וביתר מדינות אירופה – לא תמצאו שעות שידור, לבטח לא בפריים-טיים, של קבוצות מיעוטים, בתחנות הטלביזיה הלאומיות. קיימים ערוצי שידור ממלכתיים מיוחדים למיעוטים, אך לא שעות שידור בתחנות הראשיות. כמו-כן, נמצא בישראל תחנות רדיו ערביות מקומיות, בחלקן ברישיון של משרד התקשורת, המשמשות

⁴⁵ מעריב, ידיעות אחרונות, 16 בפברואר 2006.

⁴⁶ ליאב אורגד, מעריב, 19 בפברואר 2006.

כלי תעמולתי בחומרים ובנושאים המשודרים ובמשתתפים בהן. היה גם ניסיון לפתוח תחנת טלוויזיה ומרכז למידע חילופי, בראשות אדם בשם פלסטין אסמאעיל, בשם אעלאם, מדיה, והתיימרות להחליף את תחנות השידור הישראליות ולבוא במקומן.

לסיכום סוגיה זאת. על השאלה האם ערבי ישראל מקופחים אובייקטיבית? התשובה היא לאו מוחלט. יתרה מזאת, במקרים רבים נהנים ערביי ישראל מזכויות יתר לעומת הרוב היהודי. התופעה היא דימונית לחלוטין מבית מדרשם של הסייענים-המפעילים היהודים.

שנית, תסמונת הנאמנות

על אף כל זאת, אנו שומעים אישי ציבור ומרבית הדוברים היהודים, כי אלה הפועלים נגד ישראל בטרור ובאלימות, והשונאים אותה, הם בודדים, "עשבים שוטים", והרוב בקרב ערביי ישראל הם שוחרי שלום ואזרחים נאמנים. האם זהו המצב? בספטמבר 2001, יום לאחר פיגועי הטרור בארצות-הברית, כינסה התנועה האסלאמית חמישים אלף תומכים באום אל-פחם, תוך הצהרות הסתה נגד ישראל, איומים אם תפעל נגדם, וקריאות לבוש להתאסלם.⁴⁷ באוגוסט 2002, הפגינו חמישים אלף מהתנועה האסלאמית בישראל, בביטויי הסתה אלימים שפוגעים באושיות הדמוקרטיה, וברגשות היהודים – כי הר-הבית, על כל שטחו וחומותיו הוא שטח מוסלמי, ואין ליהודים כל נגיעה בו. הילדים והנשים הולבשו בגדי רוצחים-מתאבדים.⁴⁸ כך היה גם באוגוסט 2004, כאשר עשרות אלפי ילדים "כבשו את הר-הבית", ובמרכז הטקס, שבועת אמונים המונית לשמור על הר-הבית בדמם ובנשמותיהם.⁴⁹ בספטמבר 2004, השתתפו מעל 70 אלף ערבים בעצרת "אל-אקצא בסכנה", באום אל-פחם.⁵⁰ ובאותו חודש נערכה בכפר מנדא עצרת לרגל שנתיים לפרוץ האנתפאדה בארגון המפלגות ה"חילונית", ובה השתתפו עשרות אלפים מערביי ישראל, תחת הכותרת "כל שרי הממשלה פושעי מלחמה". הדגל הפופולארי ביותר היה תמונתו של נאצר, הגיבור הגדול של תנועת בל"ד.⁵¹ בכנס נוסף בו השתתפו עשרות אלפים בכפר כנא, קבע ראש הפלג הצפוני של התנועה האסלאמית, ראדא צלאח, כי בקרוב תהיה ירושלים בירתה של חליפות ערבית-אסלאמית וישראל תיעלם.⁵²

זה רק מעט מהפוטנציאל האלים והמרדני של ערביי ישראל, ורבים מהם פעילים ותומכים בהתלהבות. אלה אינם "עשבים שוטים". צריך גם לזכור כי מרבית המהפכות הגדולות בהיסטוריה ומדדי האלימות הגדולים היו בהיקפים קטנים מאשר 5% של משתתפים. הבעיה איננה רק כמות הפעילים, אלא מה עושה יתר האוכלוסייה? מהי עמדתה ובמי היא מצדדת? זה הנתון המחייב בדיקה. כל מחקר שייעשה יוכיח בברור כי רוב מוחלט וכמעט מושלם מקרב הצעירים, המנהיגות הרשמית ובעלי ההשכלה הם המובילים את הקו המיליטנטי, האלים, נגד מדינת ישראל.⁵³ נתונים אלה מוכחים בכל מקום בעולם, בהיסטוריה וכיום, ולבטח כאשר מדובר

⁴⁷ ידיעות אחרונות, 13 בספטמבר 2001.

⁴⁸ מעריב, 25 באוגוסט, 2002.

⁴⁹ ידיעות אחרונות, 8 באוגוסט 2004.

⁵⁰ ידיעות אחרונות, 12 בספטמבר 2004.

⁵¹ מעריב, 29 בספטמבר 2002.

⁵² איתמר ענברי, מעריב, 16 באפריל 2006.

⁵³ אחד המיתוסים המרתקים הוא באותם מחקרים הקובעים כאילו ערביי ישראל מתונים יותר ממנהיגיהם. למשל, אלי רכס (עורך), הערבים בפוליטיקה הישראלית: דילמות של זהות. תל-אביב: אוניברסיטת תל-אביב, מרכז דיון, 1998, עמ' 9-16. זהו נתון מדהים בסכלותו, שהרבה ממחזרים אותו, ואף אחד איננו שואל – אם כך, מי בחר בהם? חיזירים? ומי תומך בפעילותם באופן נלהב – עב"מים? והאם יש מתמודדים אחרים "מתונים" יותר? והאם המנהיגים הפורמאליים מקצינים יותר את עמדותיהם? וכאשר מדברים אצלנו על "המצב ההומניטארי בעזה" – האם יש תנועות לחץ ומפלגות, הפגנות רחוב של אחרים – נשים, ילדים, "אזרחים" – למען השלום, נגד הטרור החמאסי? האם נמצא

באסלאם המיליטנטי הקרוי "הג'יהאד העולמי". באירופה, "הדור השלישי", זה שנולד, וגדל והתחנך שם, הוא המוביל את מגמות ההקצנה והאלימות הג'יהאדית, הוא המתנדב בהמוניו למלחמה בכופרים בעיראק, ובאפגניסטן, והוא התובע הפרדה בין בניס לבנות במוסדות הלימוד. האם תמונה זו איננה נכונה גם בישראל?

אם כן, מדובר באחוזי תמיכה גבוהים של אוכלוסיית ערבי ישראל ולא ב"עשבים שוטים". כדאי לעמת אותם עם הנתונים הבאים: באנתפאדה הראשונה, בשנים 1987-1991, מספר הפעילים באלימות היה פחות מ-5%; בעידן הטרור הנוכחי, בניהולו של ערפאת, אחוז המשתתפים באלימות הוא נמוך אף יותר. המיעוט הרדיקלי, האדאולוגי, הפנאטי, הוא תמיד העלית המשכילה, החלוץ ההולך לפני המחנה, המזדהה איתם ומגבה אותם. אכן, אלה הקרויים בטעות "עשבים שוטים", הם הבעיה ולא האוכלוסייה. ועדיין, ההמונים אינם פסיביים, אלא תומכים נלהבים, ולו רק בעצם אי-יציאתם חוצץ נגד אותו "מיעוט קיצוני"; באי-קיום "הפגנות שלום" ומצעדי מחאה, כמו בסקטור היהודי; ובגיבוי נלהב של כל הארגונים החוץ-ממשלתיים האנטי-ישראליים. זה המבחן: כמה תנועות פוליטיות, ארגונים, עמותות, מפלגות, מצעדי שלום ברחובות, מנהיגים מקומיים וארציים הפועלים למען השלום, האזרחות והנאמנות?

ערבי ישראל ומנהיגיהם תומכים בגלוי וללא בושה, לבטח ללא התנצלות, באויבי ישראל הגרועים ביותר: בערפאת, הארכי-טרוריסט, ואש"פ; בחמאס וברוצחים-מתאבדים⁵⁴; וכיום הגיבור הגדול הוא נצראללה.⁵⁵ בהפגנה בנצרת, ב-16 ביולי 2006, בעיצומה של מלחמת לבנון השנייה, הסיסמא המובילה היתה: "כיבוש ופלישה שווים טרור"; "התנגדות שווה זכות וחובה". כך, חה"כ עזמי בשארה:

הסולידאריות עם גיבורי חזבאללה וההתנגדות הפלסטינית היא המעט שאנו יכולים לעשות. מלחמת לבנון היתה טרור מכוון נגד אזרחים בלבנון. ישראל היא מדינה טרוריסטית. ילדי לבנון הם קורבן תרבות של פושעים, פראים וברברים. יש ליישב את החשבון עם הרוצחים ולהילחם בתוקפנות. אנו תומכים בחזבאללה.⁵⁶

חה"כ ואצל טאה:

ההתנגדות של חזבאללה איננה טרור אלא ערך מוסרי נעלה. באשר לטרור, רק מדינת ישראל מבצעת אותו.⁵⁷

רג'א אגאבריה, מתנועת בני הכפר:

אנו בוחרים בעמים המתנגדים בביירות, בפלסטין, בעיראק, ובסומאליה. שולחים ברכות לאח חסן נצראללה, משום שהוא הרים את ראשנו. "אנו תומכים בהתנגדות."⁵⁸

מנהל החברה לתרבות ערבית בחיפה הכריז: "הפופולאריות של חזבאללה גדלה באופן ניכר בקרב הערבים בישראל. בפעם הראשונה יש תחושה של חזרת הכבוד."⁵⁹ עלי מאנה, קרוב משפחה של

תופעות מוסדיות שונות בקרב ערבי ישראל המתנגדות למדיניות ראשי ומנהיגי ערבי ישראל ותומכות באזרחות נאמנה לישראל?

⁵⁴ מבחינת ערבי ישראל, זו המנהיגות הנבחרת והמייצגת. למשל, חה"כ עבאס זקור, "אנחנו גאים בתנועת החמאס, בפעולותיה, ובכל מי שתומך בה", מעריב, 10 באפריל 2006. כך גם הצהרות רבות של ראד צלאח, שתנועתו, היא תנועת אחות לחמאס, ודומה לה במטרותיה החיסוליות.

⁵⁵ ראה דברים שהציג ראש השב"כ, בדיון מיוחד על ערבי ישראל, "עלייה בהזדהות של האזרחים הערבים עם איראן וגורמי טרור, בעיקר חזבאללה", מעריב, 13 במרץ 2007. הקריאה: "נצראללה יא חביב בוא תפציץ את תל-אביב" הפכה שגורה אצל ערבי ישראל מאז יוני 2000.

⁵⁶ אל-חיאה אל-ג'דידה, 16 ביולי 2006; אל-חיאה אל-ג'דידה, 4 באוגוסט 2006.

⁵⁷ אל-חיאה אל-ג'דידה, 6 באוגוסט 2006.

⁵⁸ אל-חיאה אל-ג'דידה, 8 באוגוסט 2006.

⁵⁹ אל-איאם, 8 באוגוסט 2006.

שני ערבים שנהרגו בטיל של חזבאללה: "חזבאללה הרים את ראשינו ורומם את רוחנו." ⁶⁰ נימר נימר, סופר: "מה שקרה בגרמניה הנאצית לפני 60 שנה קורה היום בבגדאד, בעזה, ובבירות." ⁶¹

כאשר התפכח בן כספית, בתקופת מלחמת לבנון השנייה, והבין כי ערבי ישראל אינם מובילים לשתי מדינות לשני העמים, אלא למדינה "פלסטינית" ולמדינה דו-לאומית, וכי הגיבור נצראללה הוא "האח האהוב", שהתבקש להרוג יהודים ולחסל את ישראל, הוא זכה, כרגיל, להחצנת האשמה בסגנון דרבני ובכא סבקי ואשתקא של חה"כ אחמד טיבי:

אסופה שטחית של דעות סטריאוטיפיות, אנטי ערביות ופרימיטיביות... תעמלן של פיקוד צפון וה"בור" בקריה... מוציא את כל הפחדים הקמאיים של הקולקטיב היהודי על הציבור הערבי... הסובל מיחס של אפלייה קשה ובוטה... מפריח "אמיתות" ושקרים כיד המלך...

וטיבי לא יכול להסתיר את המטרה של ערבי ישראל: "חיים משותפים המבוססים על שותפות אזרחית, תוך שמירת השונה והכרה בייחוד הלאומי שלנו ושלכם..." מלים יפות ומה משמעותן? מדינה דו-לאומית. וכאשר בן כספית אומר לו: "הגיע זמן שתחליטו איפה אתם ואם אתם רוצים להישאר כאן. תצהירו על נאמנותכם. לא רוצים, תארוז את חפציכם. נצראללה והטרור או אנחנו. ביחד זה לא הולך". תשובת טיבי: "אני אחמד מלח הארץ הזאת. לא היגרתי משום ארץ ולא אארוז את חפצי. זו המולדת שלי." ⁶² כדי להשלים את התמונה, להלן כמה הצהרות נוספות שלו:

פלסטין בשלמותה שייכת אך ורק ובאופן בלעדי לתושביה הערבים, ולא לכובשים הציונים. ⁶³ לכן, "ההתנגדות (הטרור והאלימות) היא אפשרית ומותרת, אחת הזכויות של עמים הנתונים תחת כיבוש... פעילות צה"ל בעזה היא פשע מלחמה במלוא מובן המילה... הפלסטינים צריכים להעתיק מחזבאללה, כפי שהוא פעל וניצח בהתנגדות שלו." ⁶⁴

זהו. לא הכרה ולא נאמנות. זו המולדת שלו, היהודים הם מהגרים, ונצראללה הוא המודל לניצחון.

להנהגה הפורמאלית של ערבי ישראל, ועדת המעקב העליונה, בכיכובו של שאוקי חיטיב, כחזית מתלהמת מסיתה ופועלת בנחישות לחיסול מדינת ישראל כמדינה יהודית, קורא אמנון רובינשטיין "ועדת המעקב נגד ישראל", וקובע כי גם אם קיימת אפלייה, אין היא יכולה להצדיק מרד במדינת אזרחותך. עמדת ועדת המעקב לא נובעת מהעדר שיוויון, אלא מסרוב להכיר בזכות ההגדרה העצמית של העם היהודי. ישראל נתפשת חלשה, והרעיון של שתי מדינות לשני העמים נעלם. מבחינתם, לפלסטינים מגיעה מדינה. ליהודים לא. אך צריך לקבוע, אומר אמנון רובינשטיין, כי מי שמנסה לפגוע באושיות המדינה, אין עימו דו-שיח; ומי שמזדהה עם ארגוני הטרור ועם אלה המבקשים לחסל את המדינה, אין מקומו בכנסת. ⁶⁵

אכן, מבחינתם, אזרח ערבי נאמן הוא אנטי ישראלי, המביע בגלוי את עמדותיו החיסוליות. מהו הפרופיל האישיותי שלו? ניתן לבחון זאת דרך דמותו של זוהיר אנדראוס, עורך העיתון כל אל-ערב, נוצרי המצוטט בהתמסרות בתקשורת הישראלית, המציג את תעודת הזהות האדאולוגית:

חינוכי המרקסיסטי-לניניסטי... עקרונות הציביליזציה האסלאמית ממנה שאבתי רבות, ואמונותי הבלתי מעורערת ברעיונות הפן-ערביות של עבד אל-נאצר... לצד היותי בן העדה הנוצרית קתולית. ⁶⁶

⁶⁰ אל-איאם, 8 באוגוסט 2006.

⁶¹ אל-חיאיה אל-ג'דידה, 6 באוגוסט 2006.

⁶² מעריב, 2 באוגוסט 2006.

⁶³ Al-Quds, July 29, 2007, <<http://news.walla.co.il/?w=//1144762>>.

⁶⁴ אחמד טיבי, בטלויזיה הפלסטינית, 2 במרץ 2008.

⁶⁵ אמנון רובינשטיין, מעריב, 15 בדצמבר 2006.

⁶⁶ זוהיר אנדראוס, מעריב, 29 ביוני 2003.

“ערבי ישראל צריכים להביע את הזדהותם המוחלטת עם אחיהם בגדה וברצועה... רף המאבק של הערבים בישראל חייב לעלות מדרגה,⁶⁷ ומאחר וחברי הכנסת הערבים נדחקו מכל עמדות השפעה – הגיע הזמן להקים פרלמנט ערבי.⁶⁸”

כיום, הזהות הפלסטינית, בעיקר בזרם האסלאמי, היא הדומיננטית. יותר ויותר מערבי ישראל נוטים לעבר האסלאם, והמגמה הברורה היא לכיוון טרור אסלאמי ג'האדי. האסלאם מנצח את הלאומיות, וככל שהוא ינצח יותר בקרב ערבי ישראל, ההנהגה “החילונית” של טיבי ובשארה וברכה תקצין את עמדותיה, כדי לא לפגור וליפול. כלומר, תהליך האסלאמיזציה של ערבי ישראל ברור, ועימה גם ההקצנה של יתר הכוחות הפוליטיים. נוצר מעגל קסמים מסוכן שעלול להוביל להתנגשות דמים. תהליכי האסלאמיזציה גברו במהירות עצומה, וצברו תאוצה משנת 2000.

ההוגה סמיואל הנטינגטון קבע כי בכל מקום בו תינתן למוסלמי זכות בחירה דמוקרטית חופשית, הוא יבחר תמיד בתנועות האסלאמיות הקיצוניות. כי את זה הוא מכיר ומוקיר ומעריך. אכן, הצבעתם של ערביי יש”ע וערבי ישראל גם יחד, מוכיחה את צדקתו. בן דרור ימיני: במקום בו הערבים זוכים ליתר חופש מבכל מקום אחר במזרח התיכון, הוא מנוצל להזדהות עם זרמים דוגמת החמאס, שתורתם היא הדבר הקרוב לאדאולוגיה הנאצית. בשארה, אקדמאי נוצרי, וראד צלאח, איש דת אסלאמיסטי צועדים לאותו כיוון. ומה ישראל עושה? היא לוקה בעיוורון סנוורים. בית המשפט העליון ציפצף על החוק הקובע כי אדם השולל את קיומה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית – אין דינו להיפסל, ובכך העביר מסר ברור למנהיגות ערבי ישראל: אתם רשאים לתמוך בחזבאללה ובחמאס. המסר של סארטר, שאנטישמיות איננה שייכת למחלקת הדעות, כמו גזענות, לא הגיע לשופטינו. הם לא רצו ללמוד שום לקח היסטורי. אין להם שום מושג מהן התוצאות המעשיות של ההיתר הגורף שלהם. הם החליטו שהם חכמים יותר מהמחוקקים וצפצפו על החוק. האנגלים שהוציאו את “מפלגת השחרור האסלאמית” מחוץ לחוק הם כנראה חשוכים יותר מהשופטים הנאורים שלנו. גם גופים העוסקים בקידום השיוויון שרויים באוטיזם מוחלט. צריך לומר במפורש: מי שמזדהה עם החמאס, מי שרוצה כאן חליפות אסלאמית, אינו זכאי לשיוויון, ספק אם הוא זכאי לאזרחות.⁶⁹

כך כתב יזהר באר, מנכ”ל “קשב”, מרכז להגנת הדמוקרטיה בישראל (כמובן הדמוקרטיה, והיא חד-צדדית רק כלפי ערבי ישראל) כי

בגלי צה”ל מתנהלת הסתה וקריאה להרג אזרחים חפים מפשע, רווייה בביטוי התלהמות נגד ערבי ישראל, והתבטאויות בעלות אופי גזעני. לנוכח אורגיית השנאה וסחרור ההתלהמות המתחוללים בה, יש לזכור כי עיתונאים הועמדו לדין באשמת פשעים נגד האנושות.⁷⁰

וכך, תגובת סייען-מפעיל, יו”ר משותף של עמותת “סיכוי”, שולי דיכטר:

האזרחים הערביים הם מיעוט יליד מאויים ומופלה הנתון לדה-לגיטימציה של איום בסילוק. אשמת הניכור מוטלת על הרוב היהודי, ולהפליה השיטתית והממוסדת בכל הרמות ובכל התחומים.⁷¹

אך אלה עוד צדיקים בסדום לעומת פעילות חברי הכנסת מוסי רז, נעמי חזן ויעל דיין הדורשים לקבוע בהצעת חוק שישראל לא תוכל לבצע חיסולים ממוקדים, משום שהם אינם מוסריים ומהווים הוצאה להורג ללא משפט.⁷² ונמרוד הלפרן, “מומחה לטרור” ואוהב ישראל, קבע: כי

⁶⁷ זוהיר אנדראוס, מעריב, 23 ביולי 2002.

⁶⁸ זוהיר אנדראוס, מעריב, 19 בנובמבר 2001.

⁶⁹ בן דרור ימיני, מעריב, 28 באפריל 2006.

⁷⁰ מדור קוראים, יזהר באר, ידיעות אחרונות, 3 באוגוסט 2006.

⁷¹ שלום דיכטר, מעריב, 23 בדצמבר 2007.

⁷² אריק בנדר, מעריב, 13 בנובמבר 2001.

הסרת חסינותו של בשארה על-ידי הכנסת היא לא רק פגיעה בחופש הביטוי אלא גזענות לשמה. רק ישראל מפעילה טרור נגד מתנגדיה, ואלימות לשם הפחדה והשמדה.⁷³

לא פלא אפוא שבפי חברי כנסת ערבים שראל כמוה כגרמניה ערב מלחמת העולם השנייה, כך הכריז חבר-הכנסת ואסל טאה. הגזענות של ישראל מביאה הרס וחורבן⁷⁴; "אמרתי לפלסטינים לחטוף חיילי צה"ל."⁷⁵ וחה"כ זחאלקה, שלמד אנטישמיות ואפרטהייד מעזמי בשארה, הצהיר באוניברסיטאות בקנדה, בארצות-הברית ובאנגליה:

ישראל היא מדינה יהודית גזענית, שיחסה לפלסטינים דומה ליחס הנאצי ליהודים. ישראל מתקיימת מהטרנספר המבוצע בערבי ישראל והפלסטינים, כדי לשמר את הרוב היהודי. ישראל מבצעת מדיניות אפרטהייד, ועשרות מהחוקים שלה הם גזעניים נגד הערבים.⁷⁶

למותר לציין, שאף אחד לא קם לסלקו מהכנסת, ואף אחד מהפרקליטות לא עשה דבר כדי להביא לדין את הגזען הפשיסט הזה. ומה היה קורה אם יהודי היה אומר רק עשירית מדברי הבלע הללו? הנה התשובה: חבר הכנסת אפי איתם הוזהר בהליך פלילי על דבריו: "נצטרך לסלק את ערבי ישראל מהמערכת הפוליטית... גידלנו לנו גייס חמישי, חבר בוגדים מהמעלה הראשונה, ולכן לא נוכל להמשיך לאפשר נוכחות כל-כך עוינת."⁷⁷ מצא את ההבדלים.

הם כל-כך נאמנים שהם פועלים במלוא המרץ בתהליך בו החל עזמי בשארה, ביקור אצל אויבים שכנים, וקריאות גזעניות ופשיסטיות להסתה לרצח והפעלת טרור, תוך התרסה על שלטון החוק בישראל, וכדי להוכיח לעין-כל את עליבותה. כך נסעה משלחת של ערבי ישראל בראשות חבר הכנסת טיבי לרמאללה, כדי לשיר יחד עם ערפאת: "לירושלים צועדים מיליוני שוהדאא."⁷⁸ כך, נסעו חה"כ טיבי וברכה לעמאן לחלוק כבוד אחרון לרב-המחבלים, הטרוריסט האחראי לרצח מאות ישראלים, ג'ורג' חבאש, מייסד ארגון הטרור "החזית העממית לשחרור פלסטין". ומה אמר טיבי: "באתי לחלוק כבוד למנהיג שהפך סמל למאבק לחרות ולשחרור לאומי."⁷⁹ כך הופיע טיבי בכנס בדוחא כחבר המשלחת הפלסטינית, למרות שכנסת ישראל העניקה לו מעמד של סגן יו"ר, ובו הוא תקף את שרת החוץ כי ישראל מפעילה אפרטהייד נגד הערבים⁸⁰; כך נפגשו חה"כ אבראהים צרצור, טאלב אל-צנע ועבאס זכור עם נציגי חמאס, יומיים בלבד לאחר הפיגוע בתל-אביב באפריל 2006, הביעו תמיכה בחמאס, תוך שהגדירו עצמם "שליחי שלום" ו"גשר לשלום"; ומיד החרו-החזיקו אחריהם חברי סיעת בל"ד, זחאלקה וטאה.⁸¹ כך חה"כ עבד מאלכ דהאמשה נהג לבקר בתכיפות אצל האסירים הבטחוניים וניצל את חסינותו כדי לתאם בין פעילות הטרור ולהתסיס את האסירים להמרדה, כפי שעולה מדו"ח של שרות בתי הנסוהר בתאום עם מערכת הביטחון. כצפוי חה"כ הערבים האחרים מיהרו להגן עליו בסגנון התקפי ואף פעם לא להתנצל:

⁷³ נמרוד הלפרן, מעריב, 11 בנובמבר 2001.

⁷⁴ איתן קושניר, ישראל היום, 9 בדצמבר 2007.

⁷⁵ מעריב, 9 ביולי 2006.

⁷⁶ איתמר אייכנר, ידיעות אחרונות, 21 בפברואר 2007.

⁷⁷ אריק בנדר, מעריב, 29 בדצמבר 2006. כל בדיקה משווה של דברי איתם לעומת ההסתה לרצח של מנהיגי ערבי ישראל זועקת להפליה נוראית של היהודים ובפגיעה בזכויותיהם לזעוק על המתרחש אצל ערבי ישראל. טרוף המערכות של מערכת המשפט הישראל נמצא בשיא, ועלול להיות מכוון לסתימת פיות.

⁷⁸ אלי קמיר, מעריב, 10 בפברואר 2002.

⁷⁹ איתן ליבנה וגדעון אלון, ישראל היום, 29 בינואר 2008.

⁸⁰ שלמה צזנה, ישראל היום, 15 באפריל 2008; גדעון אלון, ישראל היום, 16 באפריל 2008.

⁸¹ מעריב, 20 באפריל 2006; מעריב, 21 באפריל 2006.

"מדובר בתעלול מקרטיסטי זול", כדברי טיבי.⁸² ותגובת דהאמשה: "שיתפוצצו המתלהמים"⁸³; "שרון הוא טובח העם הפלסטיני, השוחה בדמו."⁸⁴

הם כל-כך נאמנים, שההצהרות שלהם מביעות זאת: אחמד טיבי: "אם נאמנות לישראל פירושה נאמנות לרעיון הציוני, אני לא נאמן. המרכיב הלאומי שלי הוא ערבי-פלסטיני." ובהבנה מופלגת של יסודות דמוקרטיה הפורחים בעולם המוסלמי, הוא קובע: "ישראל מוגדרת כמדינה דמוקרטית יהודית, וזה פרדוקס." ⁸⁵ הנה עוד הצהרת אויבות עוינת מני-רבות, אך כשאומרים שהם אויבים, מיד יוצאים במתקפת החצנת האשמה על קיפוחם הגזעני. כך ראאד צלאח:

אני רוצה ללמד את הממשלה פרק בהבנת הנקרא ובהיסטוריה: תבינו אחת ולתמיד, כי זו אדמתנו. ההיסטוריה מלמדת ששום כובש לא נשאר על האדמה הזו, כולם עזבו. גם הכיבוש שלכם יעבור, ואנו נישאר על אדמתנו.

ומוחמד ברכה, בידענות של זאולוג ובנאמנות אזרחית רבה, קבע כי שרי ממשלת ישראל, אולמרט, פרץ וליברמן, הם חיות הדומות לתנין המזיל דמעות על קורבנותיו. "הממשלה טובחת באנשים ואחר כך באה להתנצל, ומקימה ועדות חקירה שמטרתן לטיח." ⁸⁶ חה"כ עצאם מחיול:

"ממשלת שרון נמצאת על ציר פשעי מלחמה ופשעים. ישראל עושה מניפולציה של השואה," תוך שהוא הצדיע במועל-יד בכנסת.⁸⁷

חה"כ טאלב אל-צנע, בטלויזיה בערוץ 2: "הבדווים צריכים להצטייד בנשק ולהכריז מלחמה נגד ישראל." ⁸⁸ שלוש מנהיגות סטודנטים ערביות, שזכו לשישה עמודים, כולל צילומי צבע מפוארים שיכולים לשמש בסיס לתיק אופנה קבעו:

אנחנו פצצות זמן. ההכרזה על מדינת פלסטין לא מספקת. כל ישראל היא אדמת פלסטין הכבושה המולדת שלנו. הדבר היחידי הוא הנכונות והמודעות להתמרד נגד המצב הקיים ולהילחם לשנות אותו. השלב הבא הוא הקמת שתי מדינות. אחת רק של ערבים, והשניה של ערבים ויהודים החיים בשיוויון זכויות.⁸⁹

הם כל-כך נאמנים ומזדהים עם מדינת ישראל, עד כי מה שנשמע מהם היא הקריאה להתנתקות ממוסדות המדינה ולהקמת חברה אוטרקית עם תשתיות נפרדות בכל תחומי החיים. כלומר, הקמת ישות אוטונומית בתוך מדינת ישראל.⁹⁰ ו"לפתע" מגלים התארגנויות של ערבי ישראל, בעיקר הצעירים המשכילים, ו"הרבה קיצוניות חסרת תקדים". הם "נגד מדינת ישראל כמדינה יהודית. השלטון הציוני כאן הוא זמני ויחלוף. הם שואפים להתלכד עם אחיהם בחבלי ישי"ע ובזים ליערבים טובים' כמו השר מג'אדלה." ⁹¹ לדברי תושבת ערבייה של חיפה, המכונה סאמר:

⁸² עמי בן דוד ואריק בנדר, *מעריב*, 27 בנובמבר 2003.

⁸³ *ידיעות אחרונות*, 27 בנובמבר 2003.

⁸⁴ Palestinian Media Watch Bulletin, <<http://www.pmw.org>>, January 9, 2006.

⁸⁵ בן כספית, *מעריב*, 24 באוגוסט 2001. היום, כמובן, הוא אומר מלים הרבה יותר אלימות.

⁸⁶ ידיעות אחרונות באינטנט, YNET, 16 בנובמבר 2006.

⁸⁷ אריה בנדר, *מעריב*, 22 באפריל 2002.

⁸⁸ אורי בינדר, *מעריב*, 18 בפברואר 2002.

⁸⁹ הראיון המעריץ הזה הוא של שרי מקובר, *מעריב* סוף שבוע, 23 ביוני 2000. אין לנו בעיה עם צילומי תיק האופנה. רק תהייה אחת: מתי לאחרונה זה נעשה על יהודים ציוניים? על אנשים שפעלו למען עמם וארצם?

⁹⁰ חזי כאלו, *ידיעות אחרונות*, 5 ביוני 2002.

⁹¹ ניר גונטז', *ידיעות אחרונות*, 13 במרץ 2008. על ההתנהגות החמולתית-נפוטסיסטיית-סמכותנית האופיינית לערבים של השר מג'אדלה, ראה תחקיר: *מעריב*, מוסף לשבת, 14 במרץ 2008. כדגם לכך היא פעילותו של מסעד ברהום, מנהל בית החולים נהרייה, *ישראל היום*, 5 במרץ 2008. ככל שהשר

אנחנו לא ערביי ישראל... אנחנו פלסטינים ערבים... אנחנו לא אזרחי המדינה הזו ואנחנו לא מסכימים להיות מיוחסים לה. א-ת-ס חסרי לאום. ל-כ-ם יש רק דת שקוראים לה יהדות!! היצירה היחידה שלכם היא השפה העברית. מלבדה, אין דבר אחד שהצלחתם ליצור ב-58 השנים ככובשים על אדמתנו של עם אחר. אתם עם בלי תרבות ובלי דבר שמצדיק להתגאות בו. אתם פרטים שנאספתם מהגלות. הגעתם לכאן בחוצפה על חשבון הזכות של עם אחר.⁹²

ארועי יום האדמה ה-32, שברו את כל שיאי ההסתה הידועים של ערביי ישראל. הארועים המקדימים היו ביפו, שנבחרה במכוון עקב קרבתה לתל-אביב הנהנתנית, וההמונים שנשאו את דגלי הרשות הפלסטינית כדי לאותת למי נתונה נאמנותם, זעקו: "מיפו ועד ביירות, אנו עם ערבי אחד... נמות עד שפלסטיין תחיה." המטרה היא "התמודדות עם הגל החדש של הגזענות והפשיזם כלפי האזרחים הערבים."⁹³ אך השיא היה בעצרת המרכזית של יום האדמה, כאשר הקריאות היו לארגוני הטרור לבצע פיגועים בישראל, ולהקים באופן מיידי אוטונומיה בגליל. שאוקי ח'טיב, יו"ר ועדת המעקב, המשיך במדיניות ההסתה שלו ושילחב את ההמונים, כאשר כינה את הממשלה והציבור היהודי

גזענים ופשיסטים... מתחרים מי יסית יותר נגד האוכלוסייה הערבית. הגזענות פשטה לכל מקום ויש אווירה של הסתה נגד ערבים.

גימאל זחאלקה, יו"ר בל"ד קבע: "לערבים לא נותר אלא לצאת למאבק המוני על אדמותיהם ובתייהם; "ואילו חה"כ מוחמד ברכה ציין

פשעי המסד נגד הערבים בישראל הם מרכיב יסודי. אלה נתונים באופן מתקפה תחת מתקפה גזענית ואיומים בטרנספר.⁹⁴

ההסתה המובילה היא נאומו האמאמים במסגדים בימי שישי, שם הם שוברים את כל השיאים תוך ציטוטים מהקראאן והחזית. ימי שישי הם ימי כוננות מתמידים בירושלים, בעיקר בחודש רמדאן, "חודש הניצחונות המפוארים של האסלאם" וההסתה הגזענית. כך קבע אמאם "בעיר ערבית גדולה במרכז הארץ", אשר מקבל את משכורתו מקופת המדינה באמצעות משרד הדתות, כי

קיימת חובה לצאת נגד היהודים למלחמת ג'האד. יש לקרוע את היהודים לגזרים, לגרום לרעידת אדמה תחת רגליהם, ולהפיץ אותם לכל הרוחות.⁹⁵

והמופתי של ירושלים חזר פעמים רבות על תמיכתו והצדקתו את פיגועי הרצח באמצעות התאבדות.⁹⁶ בספריות האסלאמיות ביישובי המשולש מופצות קלטות הסתה גזעניות הקוראות לביצוע מעשי טרור נגד יהודים, בתעמולה אנטישמית נוסח התנועות האסלאמיות.⁹⁷

סוגיית הר-הבית. כאן נעשים פשעים ללא תקדים, כאשר המקום הקדוש ביותר ליהדות וערש מולדתו נגזל ונהרס בחסות הוקף האסלאמי ובביצוע התנועה האסלאמית בישראל. אז מה עושים? לערביי ישראל יש תשובה אולטימטיבית: להפיץ בכל העולם, לזעוק בקול גדול, כי ישראל מבקשת לקעקע את יסודות הר-הבית, אם בפיצוצים מבוקרים, ואם בהחלשת התשתית. בסגנון זרבני

מגיאדלה יותקף על מתינות כך הוא יקצין את עמדותיו. זה מה שקרה לחברת הכנסת הנוצרייה של מפלגת העבודה, נדיה חילו.

⁹² ידיעות אחרונות באינטרנט, <<http://www.ynet.co.il>>, 11 בנובמבר 2006.

⁹³ דניאל סיריוטי, ישראל היום, 30 במרץ 2008.

⁹⁴ דניאל סיריוטי, ישראל היום, 31 במרץ 2008. התופעה המדהימה כי שני העיתונים הגדולים, ידיעות אחרונות ומעריב, לא מצאו לנכון להתייחס לנושא ולהצהרות האיומות שהשמעו. מעניין, אם זו היתה גם ההתייחסות שלהם אם היה מדובר בהצהרות של יהודים נגד ערבים.

⁹⁵ מנחם רהט, מעריב, 22 באפריל 2002.

⁹⁶ למשל, ידיעות אחרונות, 9 בדצמבר 2001.

⁹⁷ הארץ, 27 בפברואר 2000.

ובכא סבקני ואשתקא, הם גם חופרים, גם הורסים את התשתית היהודית ומוחים כל זכר ממנה, וגם מקבלים אליבי לפעילותם להשתיק כל ביקורת של ישראל, שרק רוצה לקנות שקט.⁹⁸ בעיקר הם מבקשים להסית את העולם המוסלמי, כדי לפתוח במלחמת דת עולמית לחיסול ישראל. בעדותו בפני ועדת אור, קבע ראד צלאח כי

בית המקדש הראשון והשני לא נבנו מעולם בהר-הבית. אין ליהודים שום זכויות על ירושלים. שום אבן שם איננה שלה.⁹⁹

עוד לפני כן הצהיר חה"כ דהאמשה, כי ישמח להיות *השהיד* הראשון שיגן על קודש הקודשים של האסלאם בהר-הבית.¹⁰⁰

הדחייה הערבית את הקשר היהודי לירושלים היא טוטאלית, ומאד אופיינית לתרבותם. אין להם כל עניין בידע ובמדע. זה שלהם כי זה שלהם. נקודה. למרות שירושלים איננה מוזכרת כלל בקראן ובחדית', ואין להם קדושה בירושלים, מלבד מסגדים שהוקמו ב-691 וב-715, הטוטאליות שלהם מוחלטת, למרות שלא היתה להם כל משמעות היסטורית דתית עד המאה ה-20. הראשון שראה את חשיבותם הפוליטית היה אמין אל-חוסייני. השני היה מלך ירדן, עבדאללה הראשון, אך ערפאת הביא זאת לשיאי אמנות, בקובעו כי בית המקדש היה בשכם, וערבי ישראל ממשכיו. כאשר ארכיאולוגים גילו ממצאים מדעיים מובהקים מתקופת בית ראשון, דבר שעורר התרגשות רבה, תקף חה"כ אבראהים צרצור, כי

הגיע הזמן להפסיק עם כל השקרים הללו, שמקשרים בין היהודים לבין כל מתחם אל-אקצא מאז 1967, ישראל עשתה הכל וחפרה בכל מקום, ולא הצליחה להוכיח איזשהו קשר בין היהודים לבין המקום המוסלמי הזה.¹⁰¹

מכאן אך טבעית היא התביעה הערבית על כל שטחי ארץ ישראל המכונה בפייהם "פלסטין" והיותם עם "פלסטיני". למרות שגם הם יודעים כי לא היה דבר כזה בכל ההיסטוריה ועד מחצית המאה ה-20. באותה מידה הם מכחישים את כל הזכויות של עם ישראל לארץ ישראל, ואפילו את היהודים בישראל ובעולם כיום צאצאי היהודים שהיו כאן לפני אלפיים שנה. זהו בדיוק הטוטאליזם הערבי. אין שום מקום לפשרות ולוויתורים. הכל שלהם, כדבר מובן מאליו.

התנועה האסלאמית לא מסתירה את כוונותיה. במאמר בביטאון התנועה,¹⁰² מציג ח'אלד מהנא, ראש אגף ההסברה של התנועה האסלאמית, את חזון ההשתלטות הערבית "על כל שטחי פלסטין", באמצעות שתי אסטרטגיות: ראשית, חזרה למאות הישובים הערבים הנטושים וההרוסים, עליהם נבנו ישובים יהודים; שנית, חזרתם של "יותר משבעה מיליון איש הנמצאים בגלות ומיליונים נוספים בפנים-הפלשתיני". ישראל היא ביטוי של השטן; הכיבוש הוא פשע נגד האנושות; והמאבק הטרוריסטי בישראל מוצדק, והמפעילים אותו הם הגיבורים הערבים. ולפיכך המוסלמים מצווים להילחם בה באותה נחישות שבה הם נלחמים נגד השטן עצמו. אין מקום לעולם למצב של שלום.

עמנו הפלסטיני אינו מגן רק על עצמו או על הערבים והמוסלמים, אלא על האנושות כולה והכבוד הרמוס שלה תחת רגלי העושקים.

⁹⁸ כך, כאשר אירעה רעידת האדמה הקלה ב-16 בפברואר 2008, נפערו בורות ברחבת הר-הבית, ומיד החלו הזעקות של עמותת "מוסד אל-אקצא" של התנועה האסלאמית כי ישראל אשמה, מעריב, 17 בפברואר 2008.

⁹⁹ צבי זינגר, *ידיעות אחרונות*, 29 בינואר 2001.

¹⁰⁰ אריה בנדר, *מעריב*, 12 ביולי 2000.

¹⁰¹ *מעריב*, 22 באוקטובר 2007.

¹⁰² ח'אלד מהנא, *אל-מית'אק*, 18 באפריל 2008. הביטוי "פנים-הפלסטיני" הוא במקור. הכוונה שלו בשטחי יש"ע.

לכניסת התנועה האסלאמית לכנסת אין משמעותה הכרה בלגיטימיות של הכיבוש. היעד האמיתי הוא בחידוש השלטון האסלאמי בכל העולם הערבי, והאוטונומיה התרבותית שהם תובעים מישראל היא רק יעד ביניים. מותר לנהל משא ומתן לצד ההתנגדות הטרוריסטית, והקשרים עם חמא"ס הדוקים.¹⁰³

הם כל-כך נאמנים, שהם רואים בכל פעולה של המדינה בה הם חיים מעשה תוקפנות, והראשונים לגנותו במלים חריפות תוך קריאות להמרדה:

אם תגעו בערפאת – יהיה לכם חשבון עם ערבי ישראל. הדבר יביא לביטול כל הסייגים וההגבלות שהיו עד עתה למיליון האזרחים הערבים,

הסיתו חברי הכנסת ברכה וטיבי, בכינוס הזדהות של ערבי ישראל שהתקיים באעבלין.¹⁰⁴ לפני כן קרא חה"כ לערבי ישראל לתמוך באנתפאדה, והוא אף הודיע שאיננו חוזר בו, וכמובן איננו מתנצל.¹⁰⁵ והעיתון של התנועה האסלאמית, *צאות אל-חק ואל-חורייה* מפרסם תדיר כי היהודים הם "מפלצות", "צאצאי הקופים והחזירים", "עורבים וארבה שהשתכנו במולדת", "עכברים מכרסמים".¹⁰⁶ ורק מעניין מה היה קורה אם יהודים היו משתמשים בשפה זאת כלפי ערבים – איזו רעידת אדמה היתה מתחוללת ומה היתה תגובת התקשורת ובתי המשפט.

כך תגובותיהם האלימות של מנהיגי ערבי ישראל עד כדי המרדה והסתה לרצח, בעקבות החלטת היועץ המשפטי, מזוז, כי תיק אוקטובר סגור.¹⁰⁷ שאוקי חיטיב:

זהו יום שחור לצדק, לזכויות האדם ולשאיפה לשוויון בין העמים. באוקטובר 2000 השוטרים רצחו, והיום מכשירים את הרצח.¹⁰⁸

אמיר מחיול, "מנכ"ל איחוד עמותות ערביות ויו"ר הוועד העממי להגנה על החירויות." קבע:

זוהי הלבנה של הרצח. מדינת ישראל על מערכתיה השונות ממשיכה בהסלמה נגד האוכלוסייה הערבית ומעמידה אותה במצב של איום קיומי במולדתה... ובכלל זה זכות החיים... מפלטנו איננו מערכת המשפט הישראלית, לא בכנסת ולא בציבור, אלא במשפט הבינלאומי...¹¹⁰

הרמטכ"ל, קבע חה"כ מחיול, הוא פושע מלחמה.

אם פשעי גנרליסימו מופז לא יופסקו, נעמידו לדין בפני בית משפט לפושעי מלחמה.¹¹¹

אך, שוב, את ההסתה והאלימות מובילים תמיד הסייענים-המפעילים היהודים. באותו דיון בכנסת קבע חה"כ מוסי רז כי ילדי נצרים וכל ההתנחלויות מובלים לסכנה בידי הוריהם.¹¹² כך הכריזה שולמית אלוני בבלגיה בפני נציגי הפרלמנט האירופאי, ולא בפעם הראשונה, כי

¹⁰³ אבראהים צרצור, *אל-מית'אק*, 2 במרץ 2008; עבדאללה נמר דרוויש, *אל-מית'אק*, 11 באפריל 2008.

¹⁰⁴ מעריב, 9 בדצמבר 2001.

¹⁰⁵ "אנחנו מברכים ומעריכים את האנתפאדה הזו, וחושבים כי זו התשובה הנכונה, במאבק של עמנו הפלסטיני לשחרור ולעצמאות", *מעריב*, 6 בנובמבר 2000.

¹⁰⁶ ראה למשל, *ידיעות אחרונות*, 8 ביוני 1998. כאמור, אנו התייחסנו רק למקורות בתקשורת הישראלית. בכוונה. לו היינו מצטטים מהמקורות בעיתונות הערבית, היינו נזקקים לכרכים שלמים של דברי בלע והסתה מהסוג השפל ביותר.

¹⁰⁷ ראה תגובות נציגים ערבים שונים, *ידיעות אחרונות*; *מעריב*; *ישראל היום*, 28 בפברואר 2008.

¹⁰⁸ עדנה אדטו, *ישראל היום*, 20 בינואר 2008.

¹⁰⁹ עוד שם מרתק למאות העמותות הערביות, בחסות משרד הפנים הישראלי.

¹¹⁰ אמיר מחיול, *ישראל היום*, 20 בינואר 2008.

¹¹¹ *ידיעות אחרונות*, 6 במרץ 2001.

¹¹² *ידיעות אחרונות*, 6 במרץ 2001.

מדינת ישראל מבצעת פשעי מלחמה... ונותנת לכפרים הפלסטינים לגווע.¹¹³

להסתה האלימה הצטרפה חברת הכנסת זהבה גלאון:

מזוז נעץ את המסמר האחרון בארון הקבורה של ועדת אור, שקבעה שהיה ירי מופקר של המשטרה.¹¹⁴

וכך, כאשר ב-15 בפברואר 2008 קבע שר המשפטים, פרידמן, כי במהומות אוקטובר 2000 היו מקרים של ירי על שוטרים, השיב לו עקיבא אלדר, עיתונאי הארץ, כי בשום מקום בדו"ח ועדת אור לא נכתב שהמפגינים ירו אש חיה על השוטרים. אך הדו"ח, קובע בן דרור ימיני, מדבר במפורש ומפרט את האמצעים השונים בהם השתמשו הפורעים. אכן, המשקר במומו משקר, ואילו המסיתים לשנאה מעבירים את הנושא לפורומים בינלאומיים כדי לטפח את הדמוניזציה הדה-לגיטימציה והדה-הומניזציה של ישראל.¹¹⁵ וכמו בחיים, באותו יום בו פורסמה החלטת מזוז כי אין סיבה להגיש כתבי אישום נגד שוטרים, הוגש כתב אישום נגד קבוצה מערבי ישראל בהנהגת חמוזה מצרי, מכפר קרע, שסחרה בנשק שנגנב מבסיסי צה"ל, ובאשגן להכנת מטעני נפץ עבור טרוריסטים מקלקיליה.¹¹⁶

הוכחה מובהקת ל"נאמנות" של ערבי ישראל היא בסוגיית "השרות האזרחי". כל מה שנדרש מערבי ישראל הוא להתנדב בתנאים שונים באופן מופלג מהיהודים המשרתים בצבא, כדי לזכות בהטבות שמקבלים חיילים משוחררים. השרות ימשך שנה על-בסיס התנדבותי ויתמקד בחינוך, בבריאות וברוחה. אך תגובת מנהיגות ערבי ישראל היתה חריפה בהתנגדות מוחלטת: מדובר במעשה בגידה ממש. עוד לא פורסמה התוכנית, ומיד קבע ד"ר אסעד גאנם, בנחרצות: ערבים לא צריכים לשרת את המדינה היהודית. אסור לשתף פעולה עם הממשלה. ערבי ישראל צריכים לפתח שרות לאומי ערבי – רק למען החברה הערבית ומוסדות המשרתים את החברה הערבית.¹¹⁷ ברורה לחלוטין מה היתה תגובתו ותגובת הסייענים-המפעילים היהודים להצעה נגדית כי שרותים ומענקים של המדינה יינתנו רק לאלה המשרתים בצבא, כמו מענקי ביטוח לאומי, וכך גם במקומות עבודה, בקבלה לאוניברסיטאות ולמעונות. גזענות וקולוניאליזם אמרתם? אך לערבי ישראל מותר. הם כל-כך מקופחים ואומללים, וסתם כך כל יום נרצחים בהמוניהם וכל יום מבוצע בהם טיהור אתני, שמותר להם להטיף לחיסול עם ומדינה. זו המגמה בהצהרת עבדאללה נימר דרוויש, כי ערבי ישראל לא יתגייסו לעולם לשרות אזרחי. לא משנה מה תהיינה הנסיבות וכיצד יקראו לזאת.¹¹⁸

התגובה החריפה והאלימה עדי כדי איומים לחיי המסכימים הפוטנציאליים מקרב ערבי ישראל, גרמה לכך שההצעה תרד מסדר היום, שהרי מבחינת המנהיגים הבעיה העיקרית נעוצה בניסיון לעשות "ישראלזציה" של הצעירים הערבים. עלי זחלקה, מנהל בית-ספר יסודי טען כי בכך "אנחנו שוב פועלים נגד עצמנו". ולאור איומים שקיבל, הוא שאל: "מיהו המצורע?"¹¹⁹ זה המסית נגד כל השתלבות או זה שמוכן להתנדב ולתרום לקהילתו? והוא מציג את דרכי הפעולה של המנהיגים הערבים המסיתים נגד השיוויון. היא שוללת כל מרכיב שיש בו חיזוק לזיקה הישראלית ומי שעושה צעד בכיוון זה הוא משת"פ.¹²⁰ ערבי ישראל ימשיכו לתבוע לקבל עוד ועוד ולא לתת

¹¹³ ידיעות אחרונות, 6 במרץ 2001.

¹¹⁴ עדנה אדטו, ישראל היום, 20 בינואר 2008.

¹¹⁵ בן דרור ימיני, מעריב, 22 בפברואר 2008.

¹¹⁶ דני ברנר ויליך שובל, ישראל היום, 20 בינואר 2008.

¹¹⁷ אסעד גאנם, ידיעות אחרונות, 14 בדצמבר 2006.

¹¹⁸ Matthew Wagner, *The Jerusalem Post*, December 17, 2007.

¹¹⁹ חה"כ ג'מאל זחלקה, מעריב, 17 בנובמבר 2007, הגדיר "מצורעים" ואיים "להקיא מקרבנו" כל מי שיתנדב לשרות האזרחי.

¹²⁰ מעריב, 6 בנובמבר 2007.

דבר וחצי דבר, אלא פשעים ואלימות ושנאה, וגם מעורבות בטרור. וחלילה מיהודים שלא להמשיך ולתת ולהעניק, שהרי בכך יוכח שהם גזענים ופשיסטים. אפילו פעילות ב"משמר האזרחי" מגונה. כך פורסם כי נציגי המגזר הערבי מתנועות בל"ד והתנועה האסלאמית מתנגדים בחריפות להשתלבות ערבים במשמר האזרחי בחיפה.¹²¹ זו הסיבה, בהיותם כה נאמנים ומסורים למדינה, שהם רדפו, תוך איומי חיסול, את משפחת סמל אדהם שחאדה, מהכפר טורעאן, שנהרג כחייל בפיוץ מנהרה ברפיח, עד שהם נאלצו לעזוב את הכפר.¹²² כך היה גם במקרה של סנא אל-בז, המחנכת הבדווית שהדליקה משואה ביום העצמאות, ואשר הותקפה אישית, מכונניתה נשרפה, ונעשה ניסיון להצית את ביתה.¹²³

הם כל-כך נאמנים למדינה, שאינם מהססים לפנות למוסדות בינלאומיים על מנת לשלול מישראל את זכות קיומה. כך פנה, חה"כ מוחמד ברכה, במעמדו כסגן יו"ר הכנסת, לבית הדין בהאג, ב"תלונה על פשעי המלחמה של ישראל בבניית גדר ההפרדה."¹²⁴ כבר היום, מצביע "מכון ראות" על המגמות הספרטיסטיות על ערבי ישראל ובינאום מעמדם: (א) הכרת ארגון האו"ם בארגון עדאלה כארגון מייצג, דבר המאפשר את השתתפותו במועצה הכלכלית-חברתית של ארגון האו"ם; (ב) ועדת האו"ם בנושא ביעור האפליה נגד נשים הגישה שאלות לישראל הנוגעות לזכויות הנשים הערביות בישראל, בעקבות ארגון עדאלה שהגיש לוועדה דו"ח על מצבן¹²⁵; (ג) ועדת האו"ם לביטול אפליה גזעית קראה לביטול חוק האזרחות בישראל; (ד) פרלמנט האיחוד האירופי קיים דיון בסוגיית מעמד ערביי ישראל ביוזמת ובנוכחות נציגי ארגון מוסאווא, והחליט להקים שדולה להגנה על זכויות המיעוט הערבי בישראל, תוך קביעה שסוגיה זו תעלה בכל דיון פוליטי שהאיחוד האירופי ינהל עם ישראל; (ה) "הקואליציה האירו-ים תיכונית לזכויות אדם" ביקרה את יחסה של ישראל לאזרחיה הערבים; (ו) ארגונים המייצגים את ערביי ישראל הגישו לנציבות האו"ם לזכויות האדם דו"ח בעניין חוק האזרחות המוצע ודו"ח בעניין מדיניות הקרן הקיימת לישראל. ומעל לכל, קיימים מפגשים שוטפים בין שגרירים זרים לבין נציגי ערביי ישראל.¹²⁶

קייטנות הן כלי חשוב בתהליכי הסוציאליזציה והאינדוקטרינציה של הצעירים הערבים, גם במימון משרד החינוך, שלא מפקח ולא מבקר, אך כסף הוא נותן, ביד רחבה. הקייטנות ופעילויות נוער שוטפות נקראות בשמות של רוצחים-מתאבדים, שאותם הם לומדים להעריץ ולשיר שירי הלל לפלסטין ולטרור: "לא רוצים סרדינים, רוצים פצצות."¹²⁷ אכן, תהליכי השנאה שהם מפנימים, מעוותים דורות שלמים של צעירים מאפשרויות של חיים משותפים ונאמנות למדינה בה הם חיים, ומובילים אותם לאלימות גיהאד. אלה גיבורי האנתפאדה, שיילחמו בישראל לחסלה.

¹²¹ ידיעות חיפה, 14 בנובמבר 2003.

¹²² דניאל סיריוטי, ישראל היום, 20 במרץ 2008.

¹²³ גדי גולן, "אין כבוד במגזר", ישראל היום, 11 במאי 2008.

¹²⁴ אריק בנדר, מעריב, 14 בינואר 2004. כאמור, למצרים מותר להקים גדר על רצועת עזה, ולארצות-הברית על גבול מקסיקו, וכמו כל מדינה ריבונית אחרת. רק לישראל אסור, כדי שתמשיך לספוג את הטרור של לוחמי החופש הפלסטינים.

¹²⁵ והוא מעולם לא שאל מה מצבן של הנשים בכל ארצות ערב והאסלאם, או כיצד הן נאנסות בהמוניהן בסודאן, שדיהן נכרתים, כדי שימותו מאיבוד דם או מחיות טרף; ולא בפקיסטן, שם הן נאנסות ואחר-כך נסקלות, שהרי הן מופקרות.

¹²⁶ זו תופעה שאין לה אח ורע במערכת הבינלאומית: אזרחי מדינה המקיימים קשרים מסוגים שונים עם מדינות וארגונים במערכת הבינלאומית, שמגמתם תעמולה, הסתה, דה-לגיטימציה של מדינתם, ובפועל חיסולה. צריך לגנות בחריפות את הסיוע של מדינות אירופה בפרט והאיחוד האירופה בכלל: בתקופת מלחמת העולם השנייה, התעלמתם במקרה הטוב, ושייתפתם פעולה במקרה הרע עם החיה הנאצית בהשמדת יהודי אירופה. כיום אתם חוזרים לאותה מדיניות אולי ביתר חומרה: מממנים בכסף, תומכים מדינית, ומגבים בפועל הסתה עד המרדה של ערביי ישראל, ובעת ובעונה אחת, תומכים בקבוצות מהסייענים-מפעילים היהודים שלהם.

¹²⁷ מעריב, 31 ביולי 2003.

אחד האמצעים המובילים בהסתה הוא יבוא של "ספרות מקצועית" באיצטלא אקדמית, שאיננה רק ספרות הסתה, אלא אנטישמית ממש בסגנון הנאצי.¹²⁸ כך נתפסו מאות ספרי הסתה שהיו מיועדים להפצה בקרב ערבי ישראל, והיבואן הודיע כי "איננו יודע כיצד התגלגלו להזמנה."¹²⁹ כך, "מוסד אבן ח'לדון", בניהול ד"ר אסעד גאנם, מפרסם ספרות אינדוקטרינציה המשמשת חלופה עיונית לתוכנית הלימודים של משרד החינוך, ותכניה מבטאים עמדות אנטי ישראליות חריפות, שנועדו לעיצוב התודעה של דורות הלומדים הערבים. לפי הפרסומים, מנחם בגין הוא טרוריסט שביצע פעולות טרור וחורבן נגד פלסטינים; יאסר ערפאת הוא לוחם חופש; דיר יאסין היה משחטה; בן גוריון הוביל אישית פעולות גרוש של הפלסטינים; הדגל הפלסטיני הוא סמל הפטריוטיזם הערבי. החוברות הופצו בעשרות אלפי עותקים בכל המגזר הערבי, למרות התנגדות משרד החינוך, שאסר על הפצתן: "המשרד ינקוט בכל דרכי האכיפה החוקיות..."¹³⁰ מעניין מה קרה? החוברות הופצו – והיכן דרכי האכיפה? כך קמו שתי מכללות אסלאמיות, באום אל-פחם ובאקה אל-גרבייה, המחנכות על ערכי האסלאם נוסח התנועה האסלאמית – במימון, אפילו חלקי, של משרד החינוך. כך הם מקיימים "ימי עיון" בחסות אוניברסיטאות, כאשר המשתתפים כולם, יהודים וערבים בעלי זהות אנטי-ישראלית חריפה.

הבט נוסף, הוא לקרוא רחובות בשמות הערבים-אסלאמיים: "רחוב השוהדאא", או בשמות ספציפיים, כמו "רחוב השהיד עציל", או "רחוב אל-ג'בל" במקום שדרות הציונות בחיפה; ולהקים מוזיאונים ל"זכר החללים" בסגנון "יד לבנים".¹³¹ המסר התעמולתי העיקרי הוא: הגליל כמוהו כחברון (אל-ג'ליל מת'ל אל-ח'ליל). יש לשחרר את הגליל כשם שיש לשחרר את חברון. זה אותו כיבוש. זה יהווה בסיס לשחרור כל האדמות הערביות בפלסטין. אכן, "הקו הירוק" קיים רק בתודעה הפוליטית היהודית. הוא מעולם לא קיים בקרב התנועה הלאומית הפלסטינית, בדיוק כמו "הכיבוש", שהוא טוב לתעמולה בלבד, בקרב היהודים ובמערכת הבינלאומית, אך הוא מעולם לא היה "הכיבוש" של 1967, אלא הכיבוש של 1948.

אך צריך לומר כי הם לא אשמים בזאת. התקשורת הישראלית מלאה בכותרות ענקיות בצבע, כי ישראל היא חברה גזענית בעלת מדיניות אפרטהייד, בכל תחום, כולל בבתי-הספר.¹³² המנטרה הקבועה האהובה מכל על התקשורת היא האשמה בשחיתות. הכל מושחת בישראל ולא רק הממשל, והיא נטועה באלימות חברתית גבוהה. רק הם, אנשי התקשורת, זכים ונקיים-כפיים וחושפי שחיתות ושערוריות. כלל לא מעניין אותם כי בפועל ישראל נמצאת בסוף העשיריה השנייה ובתחילת העשירייה השלישית במדד השחיתות העולמית. זו תופעה מהממת בחומרנותה, שיש לה מטרה ברורה: להפוך את הפוליטיקאים ל"בני-ערובה" בידי התקשורת ל"התנהגות יפה", ולהסיט את תשומת הלב של דעת הקהל מכך שהמדורג הפרסומי הופך את התקשורת לצמאת-דם וחסרת אחריות והגינות.

אז מה נלין על ערבי ישראל? הם יכולים רק לצטט. מצעד הצביעות של חה"כ היהודים, ה"זועמים" ו"הסוערים" אך לא עושים דבר מלבד הצהרות סתמיות לתקשורת, הוא הבעיה. ולא פחות, המערכת השיפוטית שמאפשרת את פעילותם, בטיעונים כי לא מדובר **בקריאה לפעולה**. כלומר, מותר לומר הכל, כל עוד זו לא קריאה לפעולה מעשית.¹³³ אך כאן בדיוק הבעיה. הם בוחנים זאת בתרבות ובערכים המערביים, שלהם, של מדינה ליברלית ונאורה. לו למדו, ולו במעט, לו רק הפנימו את ערכי התרבות הפוליטית הערבית-אסלאמית, את ההשפעה המניעה לפעולה של ציטוטים מהקראאן, של דרשה במסגד; את תפקיד "הגיבור" בחברה הערבית; את האתוס הלאומי הערבי-אסלאמי – היו לבטח מגיבים אחרת. כל הציטטות שהבאנו לעיל הם

¹²⁸ ראש ציטוטים: אמנון לין, *ידיעות חיפה*, 5 ביולי 2002.

¹²⁹ אלירן טל, *ידיעות חיפה*, 24 במאי 2002.

¹³⁰ חדיד רשי, *ידיעות חיפה*, 10 בפברואר 2006;

¹³¹ מעריב, 18 בפברואר 2002; *ידיעות חיפה*, 6 באפריל 2001; הארץ, 20 באפריל 2001.

¹³² למשל כותרות ענק, בשלושת העמודים הראשונים, *ידיעות אחרונות*, 4 בדצמבר 2007; 6 בדצמבר 2007.

¹³³ ההשוואה למאיר כהנא ולתנועתו שהוצאו מחוץ לחוק ממש מרתקת.

מתכוון לפעולה אלימה. זהו מסר מאד ברור, אך "תדמית המראה", הנבערות התרבותית, הרצון לקנות שקט של פרוטקשן, והאג'נדה "הליבראלית" של מערכת המשפט, כל אלה פוגעים באינטרסים הקיומיים של העם היהודי.

כל זה באשר לסוגיות הקיפוח והנאמנות של ערבי ישראל. אך לשיאים מופלאים של עיוות המציאות מגיע דו"ח האגודה לזכויות האזרח בהתייחסו לארבעת המסמכים החיסוליים שפרסמו מנהיגי ערבי ישראל משנת 2006:

הנטייה לדה-לגיטימציה של הציבור הערבי בישראל ולהרחקתו מהנוף החברתי התבטאה בשנה האחרונה גם בהתנגברות הניסיונות לפגיעה בחופש הביטוי של האוכלוסייה הערבית. אלה באו גם על רקע פרסומם של ארבעה מסמכים עקרוניים, שנכתבו בידי גופים ואישים מובילים בחברה הערבית, במטרה ליצור מסגרת לזהות, לתפישות ולשאיות של הפלסטינים אזרחי ישראל... מסמכים אלה קוראים, בן השאר, למבנה החוקתי של המדינה באופן שיבטיח אזרחות שווה לפלסטינים אזרחי המדינה, ולהכרה בזכויות ההיסטוריות הקולקטיביות של העם הפלסטיני במולדתו. פרסומם של מסמכים אלה עורר תגובות נזעמות בקרב חלקים בציבור היהודי...

כפי שנראה להלן, מדובר בארבעה מסמכים הקוראים לחיסול לאום ומדינה, להפיכת ישראל למדינה דו-לאומית ואת היהודים למיעוט בן חסות במדינה הזו, כשלב בדרך להקמת מדינה "פלסטינית" אחת גדולה. במסמכים הללו, מתבטא יותר מכל ניצחונה של תנועת בל"ד ותפישותיו של עזמי בשארה. קו אחד וברור מוביל בין "תנועת אל-ארד", בשנות ה-60, שהוצאה מחוץ לחוק, כי אז היו שופטים בישראל,¹³⁴ ותנועת "בני הכפר", לבין מפלגת בלד, שלא הוצאה מחוץ לחוק, בהתאם לפקודת בג"ץ, למרות היותה רדיקאלית ומטיפה לאלימות הרבה יותר.¹³⁵ אותו קו בדיוק נמצא בתביעת עזמי בשארה, כבר ב-1996, ל"מדינת כל אזרחיה" ו"מדינה חילונית דמוקרטית", שמות נקיים לחיסול עם ומדינה, לבין התביעות למדינה דו-לאומית, בהתאם למסמכי החזון. הרוח האדאולוגית של עזמי בשארה שורה על כולם. שלא יטעו אתכם הנתונים: מפלגת בל"ד של עזמי בשארה לא זכתה להישגים מפליגים בבחירות, אך לאדאולוגיה שבשארה הוא נושא הדגל שלה יש תמיכה דומיננטית בקרב הצעירים והאינטלגנציה של ערבי ישראל. ומכאן סכנתו האמיתית.

זהו אויב נחרץ ומסוכן, לא פחות מהתנועה האסלאמית, זהו אויב המדינה בחסות בג"ץ, החלוץ שסימן את הדרך לערבי ישראל – ניצול הכלים הדמוקרטיים כדי לחסל את המדינה.¹³⁶ כדברי בן כספית:

במדינה נורמאלית האיש הזה מעולם לא היה יושב בבית המחוקקים. בשארה יושב בכנסת בזכותו של בית המשפט העליון, שקבע ברוב קולות מבחן חדש ומקורי להכשרת השרץ – הסיכוי שרעיונותיו יתגשמו נמוך מדי.¹³⁷

ומשה גורלי כתב כי

¹³⁴ בהתאם להחלטת ענקי המשפט: שמעון אגרנט, יואל זוסמן, וחיים כהן. ראה הקביעה של שופט בית המשפט העליון אלפרד ויתקון: כי "שום משטר חופשי לא יתן את ידו והכרתו לתנועה החותרת תחת אותו משטר עצמו." חלק ממנהיגי התנועה אף עזבו את ישראל, בהתאם להסכמים עם השב"כ, כדי שלא לשוב אליה.

¹³⁵ כיום יש בישראל, בחסות "הכל שפיט", חוסר אחריות של "דמוקרטיה מופקרת".

¹³⁶ ראה למשל, דברי המשפטן משה גורלי, "בהעדר מנגנוני חיסון, שלטון החוק עלול לשמש כסות לפשעים הנוראיים ביותר", מעריב, 13 באפריל 2007. ראה כמה דוגמאות מאירות עיניים למציאות המשפט הישראלי בנוגע לערבי ישראל המסיתים לעומת היחס ליהודים, בנייתו של המשפטן יאיר שפירא, שבוע, 13 באפריל 2007.

¹³⁷ בן כספית, מעריב, 27 באפריל 2007.

עזמי בשארה הוא האתרוג של המשפט הישראלי, העוף המוגן והשמור ביותר בספארי הפוליטי שלנו: מותר לאדם לפעול לחיסול מדינתו, תוך דעה סדורה ומחושבת בתמיכה במאבק מזוין של ארגון טרור.¹³⁸

בשארה העז ויישם, בהצהרות ובפעילות, בסיוע בג"ץ, את מה ששום ארגון או אדם בקרב ערבי ישראל לא ניסו לפניו, ומאז הסחף בקרבם הוא אדיר, והכל מיישרים קו עימו. הוא היה החלוץ לפני המחנה, הלפיד שהאיר את הדרך כיצד לחסל את מדינת ישראל מבפנים, באמצעות אדאולוגיה אנטישמית. אחריו הלכו חברי תנועתו, זחאלקה וטאהא. במצע התנועה נקבע במפורש, באתר הרשמי של בל"ד:

בל"ד פועלת למען ביטול האופי היהודי-הציוני של מדינת ישראל, הרואה בעצמה מדינה יהודית ולא מדינה ערבית-יהודית.

"לא רוצים חופש ביטוי ודמוקרטיה אלא מדינה פלסטינית"; "אנו רוצים את כל פלסטין"; "אין למדינת ישראל זכות קיום בכל טריטוריה שתהיה, בהיותה 'השוד הגדול של המאה"; "כל פלסטין היא כבושה"; "המטרה היא איך לעשות שימוש בכלים הדמוקרטיים של ישראל באמצעות העלאת מדינת כל אזרחיה מול מדינת היהודים, והפיכת מושג השוויון מהתמזגות עם הציונות למושג העומד בסתירה עימה.

אך עזמי בשארה איננו אשם. בג"ץ נתן הכשר לתנועתו האנטי-ציונית, הגזענית והאנטישמית בבחירות לכנסת, ולגיטימיות תפעולית. חוק יסוד הכנסת קובע: "לא תשתתף רשימה בבחירות כשבמטרותיה שלילת קיומה של מדינת ישראל כמדינת העם היהודי." מדינת ישראל היא מדינה יהודית, וכך היא מוגדרת במגילת העצמאות. הרשימות הערביות, לבטח זו של בשארה והתנועה האסלאמית, התומכות במוצהר באויבי ישראל היו נפסלות בכל מדינה דמוקרטית, וראשיהן היו מוכנסים לכלא. אך לא בישראל.¹³⁹

כאשר הממשלה הודיעה כי היא תומכת בשלילת אזרחות של מי שמעודד פעולות טרור, השתתף בהן או נסע למדינת אויב, קפץ היועץ המשפטי לממשלה מזוז, וטען כי שלילת אזרחות מהווה צעד דראסטי וקיצוני הפוגע בחירות האדם.¹⁴⁰ ומה עם חירות הרוב היהודי וזכות קיומו? לורד האר-האו הוצא בבריטניה להורג על מעשים פחותים בהרבה לאין שיעור. אך בריטניה כנראה איננה דמוקרטית. קוויזלינג חוסל בנורבגיה על דברים לאין שיעור פחותים מאלה של בשארה וחבר מרעיו, אך בנורבגיה כנראה הדמוקרטיה לא קיימת. רק בישראל יש דמוקרטיה. אך זו דמוקרטיה שהיא אנרכיה מופקרת. כך, בית המשפט העליון "עקף את הכנסת" וביטל תיקון שחוקקה, "חוק האנתפאדה", שנועד למנוע תביעות פיצויים מתושבי אזורי עימות ממדינת ישראל.¹⁴¹

אתם מבינים, הכל פשוט, לטרוריסטים מותר להרוג ולחסל ולערבי ישראל מותר לעשוק ולפשוט ולגרום נזקים, וישראל מחזיקה בכספים רבים של הרשות, אך לתושבי ישראל אין זכות לפיצויים על כל מעלליהם הנפשעים. לא בכדי ציין משה גורלי כי זו הפעם השישית מאז 1992, שבג"ץ מבטל

¹³⁸ משה גורלי, מעריב, 3 בפברואר 2006.

¹³⁹ ראה רק מעט מהביקורת על בג"ץ בנושא זה בשנתיים האחרונות: בן דרור ימיני, מעריב, 15 בפברואר 2006; 28 באפריל 2006; 15 בספטמבר 2006; 2 במרץ 2007; 9 במרץ 2007; 10 באפריל 2007; 13 באפריל 2007; 8 ביוני 2007; 30 ביוני 2007; 17 ביולי 2007; 10 באוגוסט 2007; 6 בנובמבר 2007; 9 בנובמבר 2007; 15 בנובמבר 2007; 28 בינואר 2008. ירון פיסטינגר, חבר הוועד המרכזי של לשכת עורכי הדין: מעריב, 30 באפריל 2006; 23 במאי 2006; 24 באוגוסט 2006; 2 בנובמבר 2006; 29 בנובמבר 2006; 23 בינואר 2007; 18 בפברואר 2007; 4 במרץ 2007; 25 באפריל 2007; 20 בנובמבר 2007. גורלי משה, משפטן: מעריב, 6 בפברואר 2007; 2 במרץ 2007; 24 באוגוסט 2007; 26 באוקטובר 2007; 9 בנובמבר 2007; 4 בדצמבר 2007. ראה כתבת תחקיר על נפוטיום וניגודי עניינים במערכת המשפט, כולל טבלאות ותרשימים המציגים את הקשרים המשפחתיים והחבריים בין שופטים ובני משפחותיהם ובעלי תפקידי מפתח נוספים במערכת המשפט: שבתאי עזריאל, מוסף הארץ, 14 באוקטובר 2005.

¹⁴⁰ טובה צימוקי, ידיעות אחרונות, 8 בינואר 2007.

¹⁴¹ שני מזרחי ואריק בנדר, מעריב, 13 בדצמבר 2006.

חוק של הכנסת. אף אחד מהשופטים לא קיבל את הטענה כי במלחמה ראוי שכל צד יפצה את אזרחיו. כך קבע בני אלון, בנו של שופט בית המשפט העליון לשעבר, כי בג"ץ הפך לאחת הבעיות הקיומיות של ישראל. ואילו בן דרור ימיני מדבר על גסיסת הדמוקרטיה. הכנסת חייבת להתעשת ואין מנוס מביטול סמכות בג"ץ.¹⁴² בניתוח חשוב, הוא מדבר על עריצות המיעוט, ומצטט את רוזולט, כדלהלן:

...בית המשפט איננו נוהג כגוף שיפוטי, אלא כמוסד קובע מדיניות... פעם אחר פעם התערב בית המשפט בהחלטות חוקיות, תוך זלזול מוחלט בחוקי היסוד ובמורשת המשפטית...אנו רוצים בית משפט שיעשה צדק לפי החוקה, ולא בית משפט הפועל אופן שרירותי, בתואנות של ביקורת שיפוטי. אנו רוצים אל שלטון החוקים ולא את שלטון האנשים...

כך אמר גם שופט בית המשפט העליון, מנחם אלון, לנשיא בית המשפט העליון, אהרון ברק: "יש הבדל בין שלטון המשפט לשלטון השופטים."¹⁴³

הביטוי הבולט למצב אנומאלי זה בניתוח ארבעת המסמכים הגזעניים שעוצבו על-ידי מנהיגי ערבי ישראל:

א) החזון העתידי לערביי ישראל

הוכן במימון UNDOF, סוכנות הפיתוח של האו"ם¹⁴⁴ ופורסם בדצמבר 2006 מטעם ועדת המעקב העליונה, בראשות שאוקי חיטיב, יו"ר הוועד הארצי של ראשי הרשויות הערביות, ההנהגה הרשמית של ערביי ישראל. המסמך מתווה מרשם לפעילות ההפרדות של ערביי ישראל ממוסדות מדינת ישראל, ומגבש דרכים להקמת מוסדות נפרדים. להלן ציטוטים מתוך המסמך.

פרק המבוא:

הגדרתה של המדינה כמדינה יהודית והשימוש שנעשה בדמוקרטיה לשירות יהדותה מדיר את רגלינו משורותיה ומציב אותנו בעימות עם טבעה ומהותה של המדינה.

פרק הערבים הפלסטינים בישראל ויחסיהם עם המדינה – ד"ר אסעד גאנם.

ישראל היא תולדה של פעולה קולוניאליסטית אותה יזמו האליטות היהודיות-ציוניות באירופה ובמערב. המשיכה ליישם מדיניות קולוניאליסטית פנימית נגד אזרחיה הערבים הפלסטינים.

ישראל יישמה את הייחוד בצורות שונות. תחילה בגירוש רובו של העם הפלסטיני ב-1948 והרס של יותר מ-530 יישובים ערביים, והפקעה רחבה של האדמות הערביות, והקמת יותר מ-700 יישובים יהודיים בכדי לקלוט את היהודים המהגרים אליה. פעולות אלה נשענו על יהוד המרחב הגיאוגרפי ומחיקת העבר והתרבות הפלסטינית...

התביעותיה של החברה הערבית פלסטינית:

- הכרת המדינה באחריותה לנכבה הפלסטינית של שנת 1948 ותוצאותיה הזוועתיות לגבי הפלסטינים בכלל, ולאזרחי ישראל מבינים בפרט... [כלומר, זכות השיבה של הפלסטינים מבחוץ לתוך ישראל של 1967, ושל ערביי ישראל מבפנים ליישוביהם לפני 1948].

¹⁴² שם, שם.

¹⁴³ בן דרור ימיני, מעריב, 12 בספטמבר 2008.

¹⁴⁴ עוד שערורייה של מדינת ישראל הריבונית המאפשרת התערבות חיצונית בענייניה הפנימיים.

- הכרת המדינה בהיותה מולדת משותפת לאזרחיה הערבים הפלסטינים והיהודים [כלומר, מדינה דו-לאומית].¹⁴⁵
- הכרת המדינה בערבים הפלסטינים בישראל כקבוצה לאומית ילידה שיש לה הזכות לבחור את נציגיה ולנהל את ענייניה הייחודים התרבותיים, החינוכיים והדתיים, ולכונן את מוסדותיה הלאומיים בכל תחומי החיים [כלומר, אוטונומיה לאומית במדינה הדו-לאומית].
- הכרת ישראל במעמד המיוחד של הערבים הפלסטינים בישראל כמיעוט לאומי ותרבותי, הזכאים להגנה וחסות ותמיכה בינלאומיים [כלומר, בינאום מעמדם].
- ישראל תכיר בזכותם של הערבים הפלסטינים בישראל לקיים קשרים לאומיים, אזרחיים, תרבותיים וחברתיים עם שאר חלקי העם הפלסטיני וכל מרכיבי האומה הערבית והאסלאמית [כלומר, במסגרת המדינה הדו-לאומית].

פרק המעמד המשפטי של הערבים הפלסטינים בישראל – ד"ר יוסף ג'בארין.

- היותם של הערבים הפלסטינים בישראל בעלי הארץ המקוריים, אשר להם קשר אינטגרלי והיסטורי בינם למולדתם מבחינה רגשית, לאומית, דתית ותרבותית; והיותם חלק חי ובלתי נפרד מן העם הערבי הפלסטיני. חוקי ישראל מפלים ומבטאים עליונות אתנית. הגדרת הרשמית של ישראל כמדינת העם היהודי היא בבחינת חומה אידיאולוגית מבוזרת בפני אפשרויות הנהגת שוויון מהותי מלא לאזרחיה הערביים. התביעותיה של החברה הערבית פלסטינית:
- הכרה רשמית בקיומם הקולקטיבי של האזרחים הערבים הפלסטינים במדינה, בייחודם הלאומי, הדתי, התרבותי, הלשוני ובהיותם ילידי הארץ המקוריים [כלומר, דו-לאומיות].
 - הכרה בזכותם של הערבים הפלסטינים לשוויון מהותי מלא במדינה על בסיס לאומי קולקטיבי, בצד השוויון האזרחי הפלסטינים ולהפעיל זכות ווטו בסוגיות הנוגעות להם [כלומר, דו-לאומיות].
 - הבטחת ניהול עצמי לערבים הפלסטינים בתחומי החינוך, הדת, התרבות והתקשורת. וההכרה בזכותם להגדרה עצמית בכל הנוגע לעניינים שיש בהם ייחוד קולקטיבי [כלומר, אוטונומיות].
 - הבטחת זכותם של הערבים הפלסטינים לקיים ולהדק יחסים מיוחדים, בחופשיות, עם שאר חלקי העם הערבי הפלסטיני, ועם כל העמים הערביים [כלומר, מרכיב של מדינה ולא אוכלוסיה].
 - הבטחת זכויות הערבים הפלסטינים בסוגיות ספציפיות בהן נעשה עוול היסטורי, כגון סוגיית הפליטים במולדתם ("הנוכחים נפקדים") ושובם לכפריהם ועריהם המקוריות [כלומר, מימוש זכות השיבה הפנימית, שמשמעה חיסול 700 ישובים יהודים].

פרק מדיניות הקרקע, התכנון והבנייה לערבים הפלסטינים בישראל.

כבר בתחילת דרכה גייסה התנועה הציונית אמירות דתיות וחילוניות בכדי לשכנע את העם היהודי והעולם כולו בזכותה על פלסטין ההיסטורית. מונחים תנ"כיים כגון "ארץ הקודש" ו"ארץ ישראל" התמזגו עם אמירות חילוניות כגון "מולדת ללא עם ללא מולדת", והיוו יחד מעין

¹⁴⁵ האגודה לזכויות האזרח טוענת כי יש "פגיעה אנושה בחופש העיתונות ובחופש הביטוי בהתנגדות לפרסום הקריאה לשנות את האופי היהודי או הדמוקרטי של המדינה, למשל: מאמר הקורא להפיכת מדינת ישראל ממדינה יהודית למדינה דו-לאומית." זה ממש מרתק. אם כך, על אותו משקל מותר לפרסם כי "מדינת ישראל תהא מדינה חד-לאומית יהודית." מעניין מה תהיה תגובת האגודה אז?

דלק שהוביל את עגלת הציונות וקיבוץ "יהודי הגולה" וקשירת עתידם בפלסטין [כלומר, ארץ-ישראל לא קיימת, הציונות משקרת, ואין ליהודים כל זכות על הארץ].

ב) החוקה הדמוקרטית של ארגון עדאלה

מסמך שפורסם בפברואר 2007, במימון "הקרן החדשה לישראל"¹⁴⁶ וקרנות של האיחוד האירופאי, ונועד לקדם את הזכויות הקיבוציות של ערביי ישראל למטרת הקמת מדינה דו-לאומית, על-חשבון חיסולה של מדינת ישראל כמדינה יהודית, ולבוא במקומה באופן מלא.

זהו מסמך מרתק, אפילו בזיקה למציאות הסמכותנית של הערבים והמוסלמים ולמשטרי העריצות הקיימים במזרח התיכון. להבהרת מטרותיהם, הם מסתמכים, לא פחות, על האמנות הבינלאומיות הבאות: ההצהרה האוניברסאלית של זכויות האדם (1948); האמנה למניעת והענשת פשעי ג'ינוסייד (1948); אמנת אונסק"ו נגד אפליה בחינוך (1960); האמנה הבינלאומיות לזכויות אזרחיות ופוליטיות (1966); האמנה הבינלאומית לחיסול כל צורות הפליה גזעית (1966); האמנה הבינלאומית להגנת הזכויות של כל המהגרים והעובדים ומשפחותיהם (1990); הצהרת האו"ם על זכויות אנשים השייכים למיעוטים לאומיים או אתניים, דתיים ובעלי שפות אחרות (1992).

זו רשימה מרשימה, והיא מאד מתאימה לערבים ולמוסלמים, שהרי בכל מדינותיהם הדמוקרטיות ומשטריהם הסובלניים הליבראליים האמנות הללו מיושמות. למשל, בסודאן, שם מתבצע ג'ינוסייד של מיליונים, בפעם השלישית בשבעים השנים האחרונות, בעודה חברה בועדת האו"ם לזכויות האדם. יתר על כן, מדינה ערב והאסלאם שוקדות על שמירה קפדנית של כל האמנות הללו וזה כמובן תואם את המציאות של הרג המיליונים הרבים של ערבים ומוסלמים על-ידי ערבים ומוסלמים; או לחיסול כמעט מוחלט של הנוצרים במזרח התיכון, שהופכים להיות זן נכחד. ובאשר לערביי א"י, המלך חוסיין טבח בין עשרים לשלושים אלף מהם בחודש אחד בספטמבר 1970; והנשיא אסד טבח כמה אלפים מהם באירועי טריפולי בנובמבר-דצמבר 1983 בלבנון; וערביי ישי"ע עצמם אוהבי אחיהם, שכמה מאות נטבחו בעזה בהוצאות להורג פומביות, ואלפי נמקים בעינויים בבתי-הכלא בחודשים האחרונים בלבד.

המגמה של "החוקה הדמוקרטית" כשמה – ליצור חוקה דמוקרטית למדינת ישראל "הגזענית", כדי שהיא תיעלם בשיטת "הרגני ברכות". "המבוא טוען כי בישראל קיים משטר דיכוי ואפליה, בדומה למשטר האפרטהייד בדרום אפריקה. בסעיף 5, נקבע קטגורית:

הערבים-הפלסטינים חיים במולדתם מימים ימימה. כאן נולדו וצמחו שורשיהם ההיסטוריים, התפתחו ושגשו חיהם הלאומיים והתרבותיים, כתורמים פעילים בתרבות האנושית, כחלק מהאומה הערבית והאסלאמית וכחלק בלתי נפרד מהעם הפלסטיני.

מעבר לדמיונו הפרוע של הכותב המכביר הבלים על דברים שלא קרו ואף משל לא היו (כתורמים פעילים בתרבות האנושית...) המסגרת העיקרית של המסמך היא הנושא החשוב:

- ערביי ישראל יוכרו כמיעוט-מולדת ("קבוצה לאומית שחיה במולדתה והפכה למיעוט שלא מרצונה", לעומת היהודים שהם "רוב מהגר"), ומדינת ישראל תוגדר כמדינה דו-לשונית ורב-תרבותית [כלומר, דו-לאומיות, המבטלת את המדינה היהודית-ציונית].

- גבולות המדינה יהיו גבולות 1967, כשישראל נדרשת להכיר באחריותה הבלעדית ליצירת ולפתרון בעיית הפליטים הפלסטינים החיצוניים, ולהכיר בזכותם לשוב לבתיהם המקוריים על בסיס החלטת האו"ם 194; והפנימיים (ערביי ישראל בגבולות 1967), ולקבוע את שבתם למקום מושבם המקורי, תוך מתן פיצוי הולם לשתי הקבוצות.

¹⁴⁶ ארגון של יהודים מארצות-הברית, שתומכים בעיקר בגורמים עוינים, תחת הכותרת של קידום השלום והשוואת מעמדם של הערבים.

- כל מיעוט לאומי ודתי בישראל יקבל אוטונומיה מלאה, ויקבע את מוסדותיו בכל התחומים בעצמו. חוק השבות יבוטל וחוק האזרחות ישונה. סמלי המדינה ייקבעו במשותף, ולערבים תהיה זכות וטו על החקיקה [אין אזכור באשר לזכות היהודית להגדרה עצמית – אין מדינה יהודית].
- ערביי ישראל, בהיותם חלק בלתי נפרד מהעם הפלסטיני, זכאים לקיים קשרים מוחלטים בכל התחומים עם הפלסטינים בשטחים, ובכלל זה הזכות למעבר גבולות חופשי.

ג) עשר הנקודות, של ארגון מוסאווא

המסמך, שפורסם בנובמבר 2006, במימון "קרן אברהם"¹⁴⁷, פותח בקביעה – "על רקע משבר האמון המתמשך בין הציבור הערבי בישראל למוסדות המדינה, שהחריף עקב אירועי אוקטובר 2000, החלו יוזמות ערביות להתמודדות עם אי-ההכרה הרשמית של ישראל במיעוט הערבי כקולקטיב שאזרחיו הם חמישית מתושבי המדינה. המטרה היא להגיע לפשרה היסטורית עם הציבור היהודי בישראל." ומהי הפשרה? שלוש תביעות:

- חזרה לכפרים הנטושים: חזרת פליטי 1948 לכפרים שלהם, כדברי מנכ"ל מוסאווא, לא תשנה את המאזן הדמוגרפי ולא מסכן את היהודים. וברוח זאת, אין ספק כי שובם של הפליטים הפנימיים, כרבע מהציבור הערבי בישראל, לבתיהם המקוריים יביא להפרחת השממה;
- אוטונומיה בתחום החינוך והתרבות, וייצוג הולם לערבים בכל תחומי הפוליטיקה והחברה, בהתאם למעמדם השוויוני;
- שינוי הדגל והמנון המדינה. "סמלי המדינה, דגלה והמנונה הם משאבים ציבוריים טעונים רגשית. על המדינה לתת ביטוי ראוי גם לנוכחותם של האזרחים הערבים בישראל ולשייכותם ההיסטורית."

ד) הצהרת חיפה

של ארגון מדא אל-כרמל, שפורסמה ב-15 במאי 2007, היא פרויקט אשר מומן על-ידי האיחוד האירופי.¹⁴⁸ מחברי ההצהרה החליטו לפרסמו ב-15 במאי, כדי לאזכר את יום "הנכבה", המהווה "אירוע מכונן" ליחסים בין ישראל לאזרחיה הערבים, בעקבותיו הפכו שארית פליטה של תושבי המולדת המקוריים.

ההצהרה מתייחסת ל"עם היהודי הישראלי", לעומת המיעוט הערבי אשר מוגדר שוב "מיעוט-מולדת". ההצהרה דורשת לבטל את חוק השבות וחוק האזרחות, ולהעניק זכות וטו לערבים בכל העניינים הנוגעים למעמדם, ולהבטיח להם אוטונומיה תפעולית בכל התחומים. ישראל מואשמת כי פעלה לשנות את זהותם של הערבים, וליצור "זהות ערבית ישראלית מעוותת", בעוד התושבים הערבים רואים עצמם בעלי הארץ החוקיים הבלעדיים.

התביעה המרכזית של ההצהרה היא ביטול היותה של מדינת ישראל מדינה יהודית, והפיכתה למדינה "דמוקרטית שבה מתקיים שוויון לאומי בין יהודים לערבים", כלומר, דו-לאומיות. הדרישות המוצגות דומות לאלו שבמסמכים האחרים, ובראשן – ביטול המדינה והריבונות היהודית. אמנם, המסמך קורא להכיר בזכותו של העם היהודי-ישראלי להגדרה עצמית, אך הכוונה כנראה באוגדה או באנטרסקטיקה, לא בארץ ישראל. כן נכתב כי מחבריו מודעים לשואה, המתוארת כ"אחד הפשעים האיומים ביותר נגד האנושות". עם זאת, סבורים המחברים שלא היה

¹⁴⁷ עוד ארגון הפועל ל"דו-קיום", אך מוכר בעיקר בסיוע לגורמים עוינים לישראל, ומעניק מלגות, ראה זה פלא לסטודנטים ערבים.

¹⁴⁸ עוד תופעה שלא תסולח לממשלת ישראל המאפשרת את הקשרים הללו, ולאיחוד האירופי על המשך פעילותו נגד העם היהודי.

מקום לנצל את השואה כדי להקים את ישראל על חשבון "העם הפלסטיני". המדינה היהודית היא רעיון גזעני, קולוניאליסטי ורצחני, בעוד שהגדרה עצמית ל"פלסטינים" היא ביטוי של ערכים אוניברסאליים נעלים. הצד הערבי היה תמיד ועודנו שוחר שלום וקורבן תמים של הרשע הציוני.

במקום המדינה היהודית, צריכה לקום מדינה דו-לאומית, שתהיה דמוקרטית ומשותפת לשני הלאומים. חוק השבות יבוטל, וישראל לא תוגדר עוד כמדינה יהודית אלא רב-תרבותית. כמו יתר המסמכים, גם "אמנת חיפה" תובעת להקים שתי מדינות בתחומי ארץ ישראל המערבית: מדינה ערבית נקייה מיהודים בשטחים, ואחת מדינה דו-לאומית במקום ישראל, כאשר לחלק הערבי שבה יהיה זכות וטו וקשרים אינטגרליים עם המדינה הערבית, ואלה תתקיים זכות השיבה של הפליטים לבתיהם. כל הפליטים צריכים לחזור ויקבלו אזרחות מלאה. גם פליטים ערבים אחרים יוכלו לקבל אזרחות. כמובן, האיחוד בין שתי המדינות הללו יהיה בלתי נמנע. כדברי ד"ר נדום רוחאנא, ממנסחי "הצהרת חיפה" "המשוואה שמדינת ישראל שווה מדינה יהודית אינה מקובלת על המיעוט הערבי ואין היא עומדת במבחן הדמוקרטיה.

הערכה. מסמכים אלה, התובעים בגלוי ובמוצהר את חיסולה של מדינת ישראל והעם היהודי, לא זכתה כלל למענה מצידו של הציבור היהודי, מלבד כמה תגובות ספוראדיות לא התקיים בישראל כל דיון משמעותי בהצהרת זו של בגידה גלויה וקריאה לגיינוסייד וטיהור אתני. אלה הועברו אמנם לידיעת כל חברי הכנסת ושרי הממשלה, עם הסברים מפורטים, אך שום דיון לא התקיים, במליאת הכנסת או באחת מהוועדות שלה; הנושא לא הועלה בישיבות הממשלה; ותגובת היועץ המשפטי לממשלה היתה: "איננו סבורים כי מישור הטיפול הראוי בסוגיה נשוא פנייתכם הוא המישור המשפטי."¹⁴⁹ וכעת, נותרה רק השאלה הבאה כבעיה היפותטית – אם יקומו אנשים ויקראו לגרש מהמדינה הציונית את אלה שקוראים לחסל את המדינה היהודית ומסיתים נגדה; רק אלה האומרים זאת במפורש – האם הקריאה היא חוקית? האם היועץ המשפטי יאמר להם כי הערבים הקוראים לחיסול המדינה היהודית זו לא בעיה משפטית, לעומת זאת, לקרוא לסילוק אלה אשר קוראים לחסל את המדינה היהודית באמצעות החלפתה במדינה דו-לאומית בשלב הראשון, זו כן סוגיה משפטית? על כך התשובה היתה כי "אין לנו מה להוסיף על מכתבנו."¹⁵⁰ אל נא נופתע כי זה המצב. המערכת המשפטית מתערבת בכל תחומי החיים; טרוף המערכות בישראל הגיע לשיאים, ללא אח ורע במערכות הדמוקרטיות בעולם; מערכות הביטחון והאזרחיות אינן פועלות לא הנחיה והפעלה של יועצים משפטיים; וכאשר מדובר בהסתה גזענית, בקריאה לחיסול מדינה על ידי ערבי ישראל – אין למערכת המשפטית ענין.¹⁵¹

מאחר והמלים הכתובות אינן מספיקות כנראה לתאר את "החזון" שבמסמכים, פועלים דוברים ערבים "להסביר" לנו, בשיטת הדעווה, של הונאה במתק שפתיים, ובגישת התקיייה להסתרת הכוונות האמיתיות להשגת המטרה. ד"ר אמל גמאל:

התגובה של הציבור היהודי מפליאה. המיעוט הערבי כמיעוט ילידי מתייחס למדינת ישראל כישות מדינית לגיטימית. כותבי החזון נקטו בעמדה מוסרית והציעו נוסחה שעשויה למנוע שפיכות דמים ושימוש באלמות. היהודים שותפים לתהליך פוליטי של נרמול הקיום המשותף, ופתיחת ערוצי תקשורת ודיאלוג.

מלים יפות מאחריהן מסתתרים איומים של שימוש באלימות אם לא תיענה למסמך הגזעני. הם הילידים ובני המקום, והיהודים הם מהגרים, ומכאן יש להעריך את הסובלנות שלהם. ומה המשמעות המעשית של דבריו? "הערבים מאסו באתניות של המדינה ובבלעדיות של החברה היהודית, על משאביה ומוסדותיה."¹⁵² ג'עפר פרח:

¹⁴⁹ מכתבו של איל ינון, עוזר בכיר ליועץ המשפטי לממשלה, מיום 24 במאי 2007.

¹⁵⁰ מכתבו של אורן פנונו, עוזר ליועץ המשפטי לממשלה, מיום 20 ביוני 2007.

¹⁵¹ בנסיבות אלה, עולה השאלה – האם בית המשפט היה "מאשר" את ההכרזה של בן גוריון בשנת 1948, על הקמת מדינת ישראל?

¹⁵² ד"ר אמל ג'מאל, מתוך ארץ אחרת, 2007.

היהודים בנו מולדת של עולים על חשבון חורבנו של עם... העם הפלסטיני מסכים לחלוק את מולדתו עם היהודים... יש צורך כי היהודים יכירו באמת הזאת.¹⁵³

למי שאיננו מבין: "לחלוק את מולדתו..." משמע מדינה דו לאומית. ונא שימו לב לאדנות: זו מולדתו, וברוב נדיבותו הוא מסכים למדינה דו-לאומית. כמוכן, עד שהדמוגרפיה, ו"הדמוקרטיה" הערבית הידועה בסובלנותה יעשו את שלהם, והיהודים, אנשי החסות, ייעלמו.

יוסף ג'בארין:

יש להכיר במעמד השווה של הקולקטיב הערבי-פלסטיני בארץ. הצד היהודי צריך לוותר על מעמד העליונות שלו ולהכיר בשוויוניות הערבים.¹⁵⁴

שוב למי שאיננו מבין: "לוותר על מעמד העליונות שלו..." משמע מדינה דו-לאומית, ברוב נדיבותם הרבה.

בכר עוודה, שמצהיר שלא קם בעת השמעת ההימנון:

אנחנו מכירים בהגדרה העצמית של העם היהודי במלואה, למרות שהמודל הזה נכשל.¹⁵⁵

והוא רק לא ציין היכן תהיה ההגדרה העצמית היהודית, ומה משמעותה.

העיתון *ידיעות אחרונות* הגדיל לעשות, כשהקדיש לכותבי תוכנית השטנה שישה עמודים בצבע: הראשון, ד"ר אסעד גאנם מבטא את תפישתו הטוטליסטית בקביעה: "אני מאמין במדינה גדולה בין הנהר והים." למי שלא מבין – מחברי המסמכים מתונים מבחינתו. הם רוצים מדינה "פלסטינית" בשטחים, ומדינה דו לאומית, בשלב הראשון, בשטח של ישראל היום. גאנם מאמין במדינה אחת מהים לנהר. מה הסבירות שזו תהיה המדינה היהודית-ציונית? ומה עם ההגדרה במסמך כי ישראל היא "מדינה קולוניאליסטית"? התשובה בשיטת *הדעווה*:

הטענה בענין הקולוניאליזם כלל לא מופיעה במסמך... לא בדקתי את התרגום, כך שבסוף "הקולוניאליזם" נשאר רק בעברית... על אופי המדינה תגידו שאתם לא מוכנים להתפשר. גם אני לא רוצה להתפשר.

עאדל מנאע:

אני רוצה מדינת כל אזרחיה. נמאס לי לחכות כדי לקבל את זכויותיי. אני רוצה שנהיה שותפים באמת. אני לא רוצה להרוס את המדינה, אני רק רוצה לשנות אותה. הבעיות שלנו לא ייפתרו אם תקום מדינה פלסטינית, אלא רק יחמירו.¹⁵⁶

אכן, לעומת מגמה חיסולית מודגשת; אי הכרה במוסדות המדינה ובלגיטימיות שלה; וקריאת תגר על החוקיות והריבונות שלה - ישראל פועלת בחוסר אונים גמור, ובכך – למותר לציין – מגבירה את תעוזת החתרנות של ערבי ישראל תחת אושיות המדינה במטרה להביא לקיצה.¹⁵⁷

ביסודו של דבר לא שונים המסמכים שהוצגו לעיל מהאמנה הלאומית הפלסטינית ואמנת החמאס. זהו "גט כריתות" רשמי שלהם מהמדינה, כדברי העיתונאי דן מרגלית¹⁵⁸; זו הכרזת מלחמה, קבע אברהם טל¹⁵⁹; זוהי תביעה לשינוי אופיה של המדינה, נסיון לרוקן את הציונות

¹⁵³ ג'עפר פרח, מתוך *ארץ אחרת*, 2007.

¹⁵⁴ יוסף ג'בארין, מתוך *ארץ אחרת*, 2007.

¹⁵⁵ שחר גינוסר, *ידיעות אחרונות*, 7 ימים, 27 באפריל, 2007.

¹⁵⁶ שחר גינוסר, *ידיעות אחרונות*, 7 ימים, 27 באפריל, 2007.

¹⁵⁷ שחר גינוסר, *ידיעות אחרונות*, 7 ימים, 27 באפריל, 2007.

¹⁵⁸ מעריב, 8 בדצמבר 2006.

¹⁵⁹ הארץ, 26 בנובמבר 2006.

מתוכנה, קובע טומי לפיד¹⁶⁰; זוהי קריאה לשים קץ לישראל כמדינה יהודית, מצהיר אמנון רובינשטיין¹⁶¹ הערבים רוצים להקים מדינה דתית, קנאית ואנטי דמוקרטית, והתנגדותם היא לעצם קיומה של מדינה יהודית ודמוקרטית באזור¹⁶²; זוהי הכרזת מלחמה על ישראל וחתרנות נגדה, תוך הצטרפות לאויבי ישראל – חזבאללה, חמאס, ואיראן, קובע עוזי ארד¹⁶³. אפילו שמעון שמיר, חבר "ועדת אור" וידוע בעמדותיו התבוסתניות, קבע: "קשה להשתחרר מן ההרגשה שמטרת ההגדרה המגמתית של ערבי ישראל היא לשלול מן היהודים את זהותם הלאומית"¹⁶⁴, ואפילו "המועצה לשלום וביטחון", גוף שמאלני אשר מתהדר בשמות של קציני צבא בכירים, אך במשך השנים הוכיח את הכישלון המוחלט של כל הערכותיו וקביעותיו, "דוחה מסמך זה על הסף, משום שאין בו הכרה ביהדותה של מדינת ישראל."

אך האם זה הביא להתעוררות? האם התקיים דיון ציבורי רציני במסמכים הללו, הקוראים לחיסול עם ומדינה? האם הכנסת עסקה בהם? האם הוקמה ועדת חקירה מטעם הכנסת לבדוק את המציאות המתגבשת אצל ערבי ישראל? האם הממשלה דנה, ולו פעם אחת, ולו לדקה אחת, בנושא? זוהי הפקרות מוחלטת והתפרקות איומה של כל ערכי היסוד. זוהי באמת הבכייה לדורות. עם ישראל - מתי ובאיזה מחיר תבוא ההתפכחות?

¹⁶⁰ מעריב, 6 בדצמבר 2006.

¹⁶¹ מעריב, 5 בינואר 2007.

¹⁶² מעריב, 23 בנובמבר 2007.

¹⁶³ יום עיון, מכון ון ליר, 2007.

¹⁶⁴ אל-צנארה, 5 בינואר 2007.

פרק שני: תסמונת אלימות וטרור – דו"ח "ועדת אור"

באוקטובר 2000, פתחו ערביי יש"ע במלחמת טרור חסרת תקדים, אליהם הצטרפו, כעבור שבוע, ערבי ישראל בפתיחת חזית שנייה. אלפי מתפרעים חסמו באלימות קשה את הצירים המרכזיים של צפון הארץ (אדם נהרג מפגיעת אבן בג'יסא אל-זרקא); הפעילו פוגרומים ואלימות חמורה ביישובים; צרו על יישובים יהודיים, עד כדי סכנת חיים; ניתקו את כל צפון הארץ במשך ימים; והיו בתהליך מתקדם של מרד מאורגן נגד מדינת ישראל. בדיון בכנסת קבע שר המשפטים, פרידמן, כי הארועים היו כאנתפאדה החורגת מהפרות סדר.¹⁶⁵ אלה היו פרעות אלימות, קבע חה"כ אהרונוביץ.¹⁶⁶

ועדת אור לחקר אירועי ההתפרעות הערבית באוקטובר 2000 נולדה בחטא וסופה בפשע כלפי העם היהודי.¹⁶⁷ היא מהווה שלשלת נוספת לכשלי ברק האומללים: חטא שפרדסטאון, בה הבטיח ברק לחאפט' אל-אסד את כל רמת הגולן, אם יוותר על צפון הכנרת – וכמובן נתקל בסרוב מוחלט (והצעת הנסיגה נרשמה גם בווינגטון); חטא קמפ דייויד, בה הבטיח ברק לערפאת 94% משטחי יהודי ושומרון ועזה ובטאבה, ובינואר 2001, 101.5% – וכמובן נתקל בסרוב מוחלט של ערפאת (שוב, הדבר נרשם גם בווינגטון); וחטא המנוסה המבוהלת מלבנון, במאי 2000, בעקבותיה קיבלנו את מלחמת לבנון השנייה, לא לפני התעמרות והתעללות של נצראללה בישראל במשך שש שנים; וכעת גם את ועדת אור, שהרכבה וסדר-היום שלה, נועדו למטרה אחת – להבטיח את הצבעת ערבי ישראל לברק ובחירתו שוב לראש ממשלה.

ועדת אור פעלה בצל הטרור הערבי, בחסות ובפיקוח של עדאלה, למרות שלא היה לה מעמד רשמי. הוא הגוף שגבה "עדויות מפי נפגעים ערבים" ועשה את החוק והצדק חוכא ואיתלולא

ועדת אור פעלה בצל הטרור הערבי, בחסות ובפיקוח של עדאלה, למרות שלא היה לה מעמד רשמי. הוא הגוף שגבה "עדויות מפי נפגעים ערבים" ועשה את החוק והצדק חוכא ואיתלולא. בכל מדינה מסודרת, רק לענין זה בלבד – הדו"ח של הועדה היה נזרק לפח הזבל. כך, שמות של שוטרים, ועדים שהוזמנו לוועדה, שהיו צריכים להישאר חסויים, מצאו דרכם מראש לידי עדאלה. הטרור התנהל גם באולם הדיונים, כשבני המשפחות הערבים מילאו את האולם, והעדים הופיעו בפחד ובאימה של טרור, ואפילו הותקפו בשידור חי. זה אחר זה עלו שוטרים מפוחדים ומגומגמים, שנטמעו בתוך קהל אלים, שקרוב לבצע בהם לינץ'.¹⁶⁸ כאשר הועדה סיירה בזירות ההתפרעות של הערבים, ליוו אותה רק ערבים, ולא היו נציגי משטרה שיתנו את הצד של שלטון החוק. אכן, טוען אורי דן, הועדה פעלה בצל הטרור המשפטי של משפטי עדאלה, ועשתה כמצווה עליה, ושוב לעסא את סוגיית האפליה והקיפוח כסיבת האלימות של ערבי ישראל.¹⁶⁹

¹⁶⁵ ישראל היום, 3 בפברואר 2008.

¹⁶⁶ ישראל היום, 3 בפברואר 2008.

¹⁶⁷ אורי דן, "ועדת חושך", ידיעות אחרונות, 9 באוגוסט 2001. לדברי השר לביטחון-פנים, עוזי לנדאו, "היתה זו טעות קשה להקים את ועדת החקירה", ידיעות אחרונות, 16 במרץ 2001. יחיאל גוטמן, משפטן, מציע לעצור את הועדה, אשר נולדה בחטא, שכן כל הכרעה של הועדה נוקה יהיה גדול מתועלתה, מעריב, 21 ביוני 2002.

¹⁶⁸ לוחמת מג"ב שהעידה בוועדה, "הרגשתי שעוד דקה יעשו בי לינץ'", מעריב, 16 במרץ 2001. זו שיטה ידועה המתקיימת תדיר באוניברסיטת חיפה. הם חוסמים מסדרונות למעבר צר; ממלאים את אולמות הדיונים המשפטיים; מעירים הערות אלימות והופכים בסיוע הסייענים-המפעילים היהודים שלהם כל דיון למסע אימה.

¹⁶⁹ אורי דן, "ועדת חושך", ידיעות אחרונות, 9 באוגוסט 2001; נדב העצני, מעריב, 11 באפריל 2001.

התפרעויות האלימות שפרצו היו מהלך מתוכנן היטב עם ערפאת, שפתח שבוע לפני כן במלחמת הטרור, תחת השם "אנתפאדת אל-אקצא". היא כוונה בידי "ועדת המעקב העליונה" של ערבי ישראל, הגוף המנהיג הבכיר, יחד עם חברי הכנסת שלהם.¹⁷⁰ היתה זו אלימות עם רצח בעיניים, עם הקריאות "אטבח אל-יאהוד"; הטלת מצור על ישובים יהודיים; הצתת מוסדות השלטון ותחנות המשטרה; וחסימת כל הצמתים לצפון הארץ בתקופת חופשת חג הסוכות ולאחריה. ערבי ישראל ראו את רפיסותה העלובה של ממשלת ברק, ומחויבותם של "חכמי אוסלו" עם סדר-היום שלהם להפוך את ישראל למדינה רב-תרבותית תוך מתן אוטונומיה לאזרחיה הערביים. האקדמיה, הבוהמה של "אנשי הרוח", והתקשורת שוב העבירו, במלוא העוצמה, את סדר-היום שלהם, כי ההזנחה והקיפוח הם האחראים הבלעדיים למה שקרה, ואילו ערבי ישראל חפים מכל חטאי השאיפות הלאומיות; נקיים מכל חטאי הרצון לחיסול מדינת היהודים; ומנוכרים לכל חטאי ההסתה הדתית הפנאטית. ערבי ישראל, כמו בתרבות הפוליטית הערבית, הם תמיד הקורבן האומלל.

אך תמונה מציאותית הוצגה על-ידי בן כספית. הוא שוחח עם שוטרי היס"מ, העומדים על קו התפר האלים שבין ערבי ישראל לישראל, שהפך לחזית אלימה רווית שנאה מטורפת. הם סובלים ממחסור קשה בגיבוי תקשורתי הוגן ועמדו בסכנת חיים אמיתית פעמים רבות. הם חטפו אבנים, בקבוקי תבערה, יריות אמיתיות. אין משטרה בעולם שסופגת עוד ועוד והיתה מגלה איפוק כזה. השנאה שנתקלים בה, אין דבר כזה בעולם. הערבים הורסים, שוברים מנפצים, שורפים, ובעיקר מבינים כי ידי המשטרה כבולות, שהתקשורת והפוליטיקאים איתם והכל לטובתם. זוהי מלחמה. הם עולים על ישובים יהודים כדי להשמיד ולהרוג. הם משתוללים ופורעים, והכל מגובה בתמונות וסרטי וידיאו. בארצות-הברית כבר היו מאות הרוגים מבינים. והשוטרים הנרדפים מציעים לראות את הבתים המפוארים, את רמת החיים של הפורעים. הם מרימים וילות ענקיות, בלי לעשות חשבון לאף אחד, ללא אישורים ואיך שהם רוצים. ההתפרצות הבאה תהיה מלווה במטעני צד רובים (שכבר נשמעים היטב בנצרת ובנותיה).¹⁷¹ מדובר בפרעות של בגידה במדינה.¹⁷²

אפשר להרבות בציטוטים מהדו"ח הזה אך זועקות לשמיים שתי טענות בעול שהן יוצרות: הראשון, בדבר "צדק חלוקתי" בנושא הקרקע, כאילו ישראל פוגעת בהם, ולא הם אלה הנוהגים הפקרות מוחלטת ופושעת בגזילת אדמות מדינה ובבנייה פראית ללא אישורים; והשני, הטענה כי

המדינה וממשלתיה לדורותיהן כשלו בחוסר התמודדות מעמיקה ומקיפה עם הבעיות הקשות של מיעוט גדול של ערבים. הטיפול הממשלתי במגזר הערבי התאפיין ברובו בהזנחה ובקיפוח.

זהו דו"ח שלא רק שאין בו ראייה מאוזנת ולא בקרה הגונה וניתוח רציני, אלא הכל חד-צדדי, עקום ומסולף, ומלא בדברי חנופה מעוררי צמרמורת המנותקים מהמציאות. לא עזרו פניות משפטיות לעצור את עבודת הוועדה, כדי לשמור על טוהר המשפט הפלילי, עקב הפגיעה החמורה בזכויות היסוד של השוטרים הנחקרים, אפילו תוך פנייה לבג"ץ לבוא להגנתם על ההשתלחות הקשה שבוצעה בהם, לאחר שהגנו בגופם על היהודים מפני הפורעים.¹⁷³ הוועדה מבטאת את התגחמות התבוסתנות.

תופעת האלימות תוארה בדו"ח:

עוצמת האלימות והתוקפנות היתה גבוהה ביותר. נגד אזרחים ונגד אנשי כוחות הביטחון נעשה שימוש באמצעי תקיפה מגוונים... יידוי בקבוקי תבערה; שימוש בגולות מתכת שיוודו בקלע; יידוי אבנים באמצעים שונים, גלגלו צמיגים בוערים, וגם ירי של אש חיה... יהודים הותקפו בדרכים בשל היותם יהודים, ורכושם הושחת. במספר מקרים אך כפסע היה בינם לבין מוות מיד המון פורע... נעשו ניסיונות לעלות לעבר ישובים יהודיים ולאיים עליהם. צירי תנועה ראשיים נחסמו לפרקי זמן

¹⁷⁰ ראה עדותו של מפכ"ל המשטרה לשעבר, יהודה וילק, *ידיעות אחרונות*, 25 באוקטובר 2001.

¹⁷¹ בן כספית, *מעריב*, מוסף חג, 13 באוקטובר 2000.

¹⁷² סקרים שנערכו בקרב יהודים, *ידיעות אחרונות*, 6 באוקטובר 2000.

¹⁷³ אורי שטרזמן, *מעריב*, 25 בפברואר 2001.

ממושכים, והתנועה לישובים יהודיים שובשה קשות, ולפעמים אף נותקה לפרקי זמן ארוכים. התוקפנות והאלימות אופיינו בנחישות רבה ונמשכו פרקי זמן ארוכים.

נו? מה משתמע מדברים קשים אלה? אם זה המצב, מה היה על המשטרה לעשות? לחלק להם סוכריות? לנגב להם את הזיעה מהפנים ולהשקותם במים? המשטרה הגנה על עם ישראל ושמרה על כבודה המרוסק של מדינת ישראל

נו? מה משתמע מדברים קשים אלה? אם זה המצב, מה היה על המשטרה לעשות? לחלק להם סוכריות? לנגב להם את הזיעה מהפנים ולהשקותם במים? המשטרה הגנה על עם ישראל ושמרה על כבודה המרוסק של מדינת ישראל. והתודה שהועדה נתנה לאנשים המועטים, האמיצים הללו, אשר עמדו לבדם ללא אמצעים וחרפו את נפשם להגנת האזרחים היהודים, היתה שהם זכו לקיתונות של בוז והאשמות שווא, ובעיקר ניתנה לגיטימציה לרדיפתם, כולל איומי רצח. "האשמים האמיתיים", קובע ניצב בדימוס אליק רון, "בפרוץ המהומות הם דווקא ראשי המגזר הערבי. אותם מסיתים ומתסיסים עד היום לא נתנו את הדין".¹⁷⁴ עוד לפני כן הוא התריע כי ישנה הקצנה לאומנית בקרב ערבי ישראל, המובלת על-ידי חברי הכנסת שלהם, ראשי הרשויות, התקשורת, וראשי התנועה האסלאמית. זו הסתה שתוביל לעימות דמים.¹⁷⁵ חשובים דבריו של ניצב בדימוס יצחק דדון: הקמת ועדת אור היתה כניעה מבישה ללחץ של מנהיגי הפורעים, שהועדה עצמה ציינה את חלקם המרכזי בהלהטת האספסוף. שוטרי ישראל הופקרו.¹⁷⁶

בסגנון דרבני ובכא סבקני ואשתכא, המציאות שהוצגה על-ידי הפורעים היתה כך: "ישבנו בבית קפה, ואחרי שעה שמענו יריות. ילדים זרקו כמה אבנים. ילדים קטנים, בני שמונה-תשע." זהו ואז באו השוטרים האלימים וירו ככה סתם. לא היו חסימות כבישים, לא היו בקבוקי תבערה, לא היו ידוי בלוקים ושאות אטבח אל-יאהוד. שום סניף בנק לא הוצת; שום מצפה לא נותק ותושביו לא עמדו בסכנת חיים; וכל הכבישים היו פתוחים לריקודי הורה סוערים.¹⁷⁷

אכן, הכלל הנקוט הוא "התוקף, במומו תוקף", תמיד לתקוף, להחצין ולהאשים את האחר; אף פעם לא את עצמך, שהרי אתה תמיד הקורבן. הפורעים לא עשו דבר. הם רק אזרחים שומרי חוק וסדר

אדם שהיה נוחת בישראל, טוען קלמן ליבסקינד, היה מבין כך את מה שהתרחש באוקטובר 2000. משטרת ישראל ניצלה את התנהגותם המנומסת של האזרחים הערבים כדי להלוס בהם, כשהיא מארגנת מהומות בכל רחבי הגליל. רב-פקד רייף וסגן-ניצב מרמלשטיין חסמו באלימות את כביש ואדי עירון; תת-ניצב ולדמן ידה אבנים ובקבוקי תבערה על עוברים ושבים וניצב אליק רון וצלפי הימ"מ הסתובבו בשטח והשמידו ערבים תמימים שרק יצאו לקנות סיגריות. הניסיון לצייר את ועדת אור כרודפת אמת וצדק הוא לעג לאינטלגנציה.¹⁷⁸

¹⁷⁴ עדנה אדטו, *ישראל היום*, 20 בינואר 2008.

¹⁷⁵ שרון גל, *הארץ*, 1 במאי 2000.

¹⁷⁶ יצחק דדון, *ישראל היום*, 20 בינואר 2008.

¹⁷⁷ גיעפר פרח, *מעריב*, 21 בספטמבר 2005.

¹⁷⁸ קלמן ליבסקינד, *מעריב*, 23 בספטמבר 2005.

פעמיים קיבלה המשטרה סטירת לחי. בפעם הראשונה על-ידי אנשי זדון, ובפעם השנייה על-ידי הקמת ועדת החקירה. זו היתה סטירת לחי כואבת וקשה לאלה המשרתים את המדינה בנאמנות ובמסירות אין-קץ.¹⁷⁹

"ועדת אור" סירסה ופגעה קשה ביכולת המשטרה לשמור על הסדר הציבורי ולהגן על האזרחים היהודים מפני הפורעים הערבים, וחיסלה את סמכותה. משטרה חסרת יכולות תפקוד, מוראל ומוטיבציה, שנגזרים מתמיכה ציבורית ואהדה היא בשורה איומה לשוחרי החוק והסדר. התופעה הבולטת ביותר היא האשמת המשטרה על "מחדלים". אך יש לקבוע כי משטרת ישראל ראויה להוקרת תודה על פעולותיה במהומות אוקטובר. עמידתם האמיצה מנעה טבח ביהודים, בעיקר בישוים המבודדים. כפרפראזה מדברי צ'רצ'יל: מעולם לא עמדו מעטים כל-כך, חסרי אמצעים והנחיות, שעם ישראל צריך להודות להם על כי באומץ רב הצילו יהודים מפוגרום וטבח דמים, ולצערנו, תגמולם הוא הוקעה ובוז. במקום לתמוך במשטרת ישראל ולגבות אותה, "ועדת אור" הפכה אותה לשק חבטות על מזבח חנופה לפורעים אלימים. המשטרה הפכה לכולא הברקים של זעם ותסכול, ואת המחיר נשלם כולנו בעתיד, על חוסר אונים לפעול נגד המוני פורעים אלימים ומוסתים, שלנגד עיניהם מטרה אחת: להרוס ולפגוע בכל מה ובכל מי שהם יהודי וציוני.

משטרת ישראל ראויה להוקרת תודה על פעולותיה במהומות אוקטובר. עמידתם האמיצה מנעה טבח ביהודים, בעיקר בישוים המבודדים. כפרפראזה מדברי צ'רצ'יל: מעולם לא עמדו מעטים כל-כך, חסרי אמצעים והנחיות, שעם ישראל צריך להודות להם על כי באומץ רב הצילו יהודים מפוגרום וטבח דמים, ולצערנו, תגמולם הוא הוקעה ובוז

משטרת ישראל, מעולם לא פונקה בתקציבים, בסטאטוס וביוקרה. היא היתה ועודנה שק חבטות של פוליטיקאים יהודים שמשחרים לפתחם של מצביעים ערביים, בהאשמה ב"שימוש בכוח מופרז" (כמה אירוני – זו בדיוק ההאשמה של אויבי ישראל את מדיניותה: "דיספרופורציה של השימוש בעוצמה"), ובהטלת האשמה והאחריות על הש.ג.

אכן, "ועדת אור" יצרה תקדים קשה במשמעויותיו: היא נתנה לערבי ישראל את הלגיטימציה וההכשר לפרוע ביהודים, כשקבעה יחס ישר בין פרעות ופוגרומים לבין טיעוני אפלייה וקיפוח. וכך, כל אימת שיחליטו כי הם מקופחים, בכל-פעם שיימצאו לנכון להפעיל אלימות – הם יתפרעו, ותמיד יימצאו להם תומכים ומגבים מבין היהודים, שיסבירו כי צריך להבין את מצוקתם וקשיי חייהם.¹⁸⁰ למען המשטרה; למען הציבור בישראל; למען החוק והסדר ובשם זכויות האדם וחירויות האזרח של היהודים (כן, גם הם ראויים לשמירת זכויות האדם והחירויות שלהם); ובשם הזכות היהודית להגדרה עצמית ועצמאות לאומית – יש לקבור את דו"ח "ועדת אור" קבורת חמור.

"ועדת אור" יצרה תקדים נורא במשמעויותיו: היא נתנה לערבי ישראל את הלגיטימציה וההכשר לפרוע ביהודים, כשקבעה יחס ישר בין פרעות ופוגרומים לבין טיעוני אפלייה וקיפוח

¹⁷⁹ אליק רון, *ידיעות אחרונות*, 16 במרץ 2001.

¹⁸⁰ דוגמא אחרונה היא אי עמידתם לדקת דומייה, שריקות הבוז וזעקות השמחה שנשמעו במגרשי הכדורגל לאחר הפיגוע בירושלים במרץ 2008. מיד קפצו אותם יהודים שקבעו כי לא היה צריך להכריז על דקת דומייה במגרשי הכדורגל.

ערבי ישראל ממשיכים לעבד ולשמר ולטפח את פרעות אוקטובר 2000, בטענה כי "התיק לא סגור. במדינת חוק שוטרים לא יורים במפגינים. ארבעים בני אדם נורו ונרצחו בידי שוטרים, חיילים ואזרחים על רקע גזעני, בשבע השנים האחרונות," שפרסמה עמותת מוסאווא.¹⁸¹ זו היתה מודעה בתשלום, אך אותו עיתונאי שלא בדק ולא חקר, פרסם את המודעה שוב, הפעם כמאמר תחת הכותרת, "מאז אוקטובר 2000: 41 ערבים נהרגו על-ידי יהודים. דו"ח של מרכז מוסאווא: רק בחמישה מקרים הוגשו כתבי אישום."¹⁸² וכדי להראות כמה התקשורת נחמדה, כחמישית מעמוד בעיתון הוקדש לדברי הבלע של אחד האנרכיסטים האנטישמים, יונתן פולק, ולדבריו על אפרטהייד של ישראל.¹⁸³ אך זה כלום לעומת ההסתה הגזענית הקוראת לרצח ומאשימה את שוטרי ישראל כנאצים: מפגינים ערבים בסחינן קראו: "נרדוף אחרי השוטרים הרוצחים," בתגובה להחלטת היועץ המשפטי לממשלה לסגור את תיקי אוקטובר.¹⁸⁴ שאוקי חיטיב, יו"ר ועדת המעקב, מסית ומדיח בתפקידו, קרא לפנות לבתי הדין הבינלאומיים. "לא נשב בשקט עד אשר הפושעים יקבלו את עונשם. כמו שהעולם רודף היום אחר הנאצים, כך נרדוף אותם שוטרים שרצחו את ילדינו."¹⁸⁵ יו"ר סיעת בל"ד, ג'מאל זחאלקה, טוען כי

הפלסטינים ערבי ישראל זקוקים לקבל הגנה בינלאומית, כך שהמסד הישראלי לא יוכל לבצע את פשעיו בחושך באין שומע ובאין רואה. החלטת מזוז היא כתב הגנה לרוצחים, והיא נותנת לגיטימציה וחוקיות לרוצחי בנינו באוקטובר 2000, שהשתתפו בהפגנות בלתי מזוינות, ומימשו את זכותם בהבעת עמדתם הלאומית, והתמיכה בבני עמם הנתונים לכיבוש. מקור הסכנה העיקרית עבור האזרחים הערביים בישראל הוא מושג "המדינה היהודית."¹⁸⁶

חה"כ צרצור הגדיר את ההחלטה: אות קלון על מצחה של מדינת ישראל. ההחלטה תוקעת את המסמר האחרון בארון הקבורה של המלצות ועדת אור, ומהווה אור ירוק לשוטרים להרוג ערבים בעוד החוק הישראלי מגן עליהם ומגבה אותם. חה"כ אחמד טיבי, שקבע כי

ההחלטה מוכיחה מעל לכל צל של ספק, כי אין חוק ולא צדק בישראל. ישראל היא מדינת צלפיה, מזויזה ושנדריה, שהרי הצלפים רוצחים ומזוז ושנדר סוגרים להם את התיקים. בישראל הגזענות כוללת לא רק ערבים ויהודים חיים אלא אפילו כשהערבי נהרג. התיק יישאר פתוח עד שהרוצחים יהיו אחר סורג ובריה, אפילו אם הדבר יהיה כרוך בפניה לגורמי משפט בחו"ל.

עו"ד חסן ג'בארין קבע: "אין לנו אמון במנגנון בתי המשפט בישראל, ולכן נפנה לגורמים בינלאומיים למצות את החוק עם האשמים." חסן עאסלה, שבנו נהרג בפרעות אוקטובר, ושתקף את קצין המשטרה גיא רייף עת העיד בוועדת אור, הקריא את שמות השוטרים החשודים בהריגתם ופרטיהם, וקרא לרדוף אותם:

¹⁸¹ מודעה בעמוד שלם בצבע, *זמן חיפה*, 15 בפברואר 2008.

¹⁸² איתמר ענברי, *מעריב*, 19 במרץ 2008. הוא כמובן, לא בדק את המקרים, ומה עשו ההרוגים ובאילו נסיבות הם נהרגו. זה לא חשוב. העיקר שערבים נהרגו בידי ישראל, וזה כבר ראוי לפרסום, וכמובן להיות מופץ בעולם.

¹⁸³ וגם את אלה הביא לדפוס איתמר ענברי – *מעריב*, 19 במרץ 2008.

¹⁸⁴ למעשה היה צריך לפתוח את תיקי אוקטובר ולהעמיד לדין פלילי את אלפי הפורעים הערבים, שהרסו והשמידו כל סממן ישראלי, והעמידו בסכנת חיים את היהודים בסביבה. את המציאות הפוגרומית אפילו "ועדת אור" קבעה. גם דברים אלה, הקוראים לרצח, לא הביאו את הפרקליטות לנקוט נגדם בהליכים. ומה אם יהודים היו קוראים לרצוח את כל הפוגרומצ'יקים הפורעים, האם גם אז התביעה היתה שותקת?

¹⁸⁵ אלירן טל, *ישראל היום*, 3 בפברואר 2008. גם דברים אלה, הקוראים לרצח, לא הביאו את הפרקליטות לנקוט נגדם בהליכים. ומה אם יהודים היו קוראים לרצוח את כל הפוגרומצ'יקים הפורעים, האם גם אז הפרקליטות היתה שותקת?

¹⁸⁶ איתמר ענברי, *מעריב*, 19 באוקטובר 2007.

היום השלים הממשד הישראלי את בניית חומת הפרדה הגזענית. יהיה קשה להרוס חומה זו. הממשד הציוני הגזעני הרג את בנינו וניקה את הרוצחים מאשמה. אך אנו נרדוף אותם, עד שיקבלו את העונש המתאים.

ארגון אתג'אה :

אנו עומדים בפני משטר גזעני עוין, המהווה איום על הציבור הערבי. תפקידנו לפעול להענשת המשטר הישראלי ומנהיגיו, והחרפת החרם הערבי והבינלאומי נגד ישראל, להשגת הגנה בינלאומית על ציבור הערבי.

עו"ד עלי חיידר, עמותת "סיכוי" :

הממשלה מחריפה את מדיניותה הגזענית נגד הציבור הפלסטיני. הציבור הערבי לא יכול לעבור לסדר היום, וחייבים לפעול בכל המישורים נגד ההחלטה, ובכלל זאת גם במישור הבינלאומי.¹⁸⁷

בתוך כך נודע על גוף חדש שהוקם – "הועד להגנה על החירויות", כמובן רק של ערבי ישראל, אשר החל במסע הסתה כי

"רצח פוליטי הוא עניין של זמן ומקום", של מנהיגי ערבי ישראל בידי יהודים. "המדינה והשב"כ דוחפים לפשעים פוליטיים ועימות עם האוכלוסייה הערבית."¹⁸⁸

ככל שערבי ישראל מבדלים עצמם; ככל שהם מזדהים עם אויבי המדינה; ככל שהם פועלים נגד מדינתם; ככל שהם מאיימים על קיומה – כך הם מקצינים יותר, שהרי אין תגובה לדבריהם. בסיכולותה, ממשלת ישראל עודנה סוברת כי כסף וחנופה ישככו תביעות לאומיות, ועצימת עיניים תמנע ספרטיזם מדיני. מדינת ישראל שוגה קשות. במזרח התיכון לאלימות של פורעים יש תג מחיר שונה לחלוטין. אין קונים שקט בכסף אצל פורעים בעלי תביעות לאומיות חיסוליות, ועצימת עיניים היא מתכון בטוח לאסונות. תחלואיה האמיתיים של החברה הערבית בישראל, איננה הביוב ברחובות הבלתי סלולים, אלא הטירות שנבנו עליהן; והיא איננה אי-המוכנות להיות "אזרחים נותנים" במדינה, אלא להיות רק בעלי "אזרחות מקבלת" בלבד. עושקים ובוכים.

התופעה הכוללת היא התגברות האלימות, הסיוע לטרור והמוכנות לפעול באלימות. מי שרצה הוכחות לתרבות האלימות ועזות המצח וקריאת תגר על ריבונות ישראל, נתוני פעילות הטרור והמעורבות בטרור הינם סמן-דרך. התפישה הישראלית השגויה מנסה להסביר את המעורבות בכך שהם מגויסים בידי ערביי יש"ע, והיותם יעד אטרקטיבי לגיוס ולהפעלה כאזרחי מדינת ישראל שיש להם גישה חופשית מבלי לעורר חשד, ומידע רב בנוגע ליעדים פוטנציאליים לפיגועים. אך צריך להבין כי מרבית פיגועי הטרור הוצאו אל הפועל ביוזמה שלהם. הם התנדבו לפעול נגד המדינה בה הם גדלו וחיים בתוכה. מדובר בתפישה אידאולוגית; בהזדהות פוליטית; ובעיקר, בשנאה עזה לכל מה שקשור למדינת ישראל ולקיומה.

כדי להבין זאת, יש לחזור לכשל חשיבה קריטי בעוצמתו. לאחר מלחמת 1967 עלתה ההערכה בישראל כי לפתיחת חבלי יהודה ושומרון בפני כלפי חוץ – המעברים הפתוחים לירדן, וכלפי פנים, לתוך שטחי ישראל בגבולות 1967 – תהיה השפעה ממתנת על תפישתם את מדינת ישראל ואופן תפקודה. שוב אנו נוכחים בתפישה היהודית הגלותית של הרצון המעצב להיות נאהב אצל הגויים. ישראל העריכה שערבי ישראל "ימתנו" את אחיהם ביו"ש ובכך תפחת הדמוניזציה שלהם. וזו שגיאה תרבותית כל-כך יסודית ועמוקה. מזה עשרות שנים שאנו טוענים כי התהליך היה בכלל הפוך, והוא ההגיוני: דווקא ערבי ישראל הקצינו את עמדת ערביי יש"ע. מדוע? ערבי ישראל הכירו ומכירים את חולשות מדינת ישראל; ואת עליבות הפוליטיקה היהודית אשר מתפקדת עדיין ברמת העיירה במזרח אירופה. ערביי יש"ע ראו בישראל, כפי שחינכו אותם ולאור הכישלונות שלהם, שטן בעל עוצמה אדירה; מדינה בעלת יכולות בלתי נדלות, ובתפישה אנטישמית מובהקת - כזו המניעה את העולם בהתאם לצרכיה. מוטיב הפחד היה החשוב ביותר. חברון נכבשה במלחמת 1967 בדגלים לבנים, רק עם התקרבות הצבא הישראלי, וכולם חיכו ליד הקשה של ישראל – לזכר

¹⁸⁷ ישראל היום, 28 בינואר 2008.

¹⁸⁸ איתן ליבנה, ישראל היום, 16 במרץ 2008.

מאורעות תרפ"ט, 1929. זו גם הסיבה המרכזית לפליטות הערבית השנייה לאחר 1967: אלה שברחו לירדן מתוך חשש לתגובת ישראל. המיתוס של דיר-יאסין המשיך לפעפע בתוכם. אכן, ערבי ישראל הם שהקצינו אותם ולא להיפך.

דבר זה נכון גם באשר ללבנון. ההישג הגדול של נצראללה, מי שתרגם את מדיניות המטוטלת הישראלית, חסרת החלטיות ומלאת חששות, בעיקר לאחר המנוסה המבוהלת מלבנון במאי 2000, ליצירת הרתעה אפקטיבית על ישראל. בפעם הראשונה בתולדות מדינת היהודים, לארגון טרור עוין ואלים היתה הרתעה אפקטיבית על ישראל. משמעות הדבר כי מחסום הפחד נשבר. דבר זה השליך לא רק על מדיניות חמאס, אלא גם על הגברת התעוזה של ערבי ישראל ותביעותיהם המאיימות באלימות. הצטרפות ערבי ישראל לטרור הפכה לתופעה נרחבת, עקב החשיפה לרעיונות הגיהאד, למאמרי השטנה ולדרשות המסגדים, אך בעיקר לחוסר האונים בהתנהלות של ישראל כלפי התנהגותם המתריסה של מנהיגיהם, מבלי שישראל תפעל נגדם. הקריאות: "חייבר חייבר יא יאהוד, גייש [או סייף] מוחמד סא-ייעוד", "וכן 'אטבח אל-יאהוד", הפכו שגורות, מבלי שתהיה תגובת התייחסות מצד ישראל.

אלימות פיסית

קיימים מועדים מיוחדים להסתה המובילה לאלימות. אחד מהם הוא ארועי הר-הבית, אותם חוגגים ערבי ישראל כל שנה. כך, ב-29 ביולי 2001, ביוזמה ובהנהגה של חברי הכנסת הערבים, דהאמשה וטיבי, הסיתו וקראו לבוא להצלת המקום ולהגן עליו, ההתלהמות המילולית הובילה לפרעות של ידווי אבנים. היתה הסתה פרועה שהובלה על-ידי מנהיגי ערבי ישראל.¹⁸⁹ לאחר יום המהומות נפצעו 19 שוטרים ועשרות מתפרעים ערבים.

טקסי יום העצמאות של ישראל הפכו לארועים מחפירים של התנגדות, תחת הסיסמא של "חגיגות טקסי הנכבה", כאשר המונים מוסתים צועקים "בדם ואש נפדה את פלסטין", והמשרה מבצעת, כמו ב"ימי האדמה", פעולות שתדלנות לשמירת השקט, ולא קיימת באזור מבחינת הנוכחות.¹⁹⁰ "הסובלנות" הערבית באה לידי ביטוי בשוב היהודי-ערבי נווה שלום, כשהתושבים הערבים הביעו התנגדות שמנהל בית הספר בשוב, בועז כיתאין, אב שכול, ידליק משואה בטקס יום העצמאות. יום העצמאות נחגג בצניעות, בקומזיץ בפאתי השוב.¹⁹¹ התופעה האחרונה בסדרה זו היא אזכור שמות ישובים ערבים מ-1948 ופעילות מעשית לחזרה אליהם – בהפגנות ובמצעדים.¹⁹²

אלימות רחוב, זריקת אבנים בכבישים ראשיים ובצמתים הפכו לתופעה מאיימת על חיי היום-יום ושגורה לחלוטין. כבישים נסגרים: כביש 65 – ואדי עארה; כביש 77 – המוביל, ושני הכבישים הראשיים: כביש 2 וכביש 4. זריקת האבנים היא אסטרטגיה המשמשת תשתית לחזון האוטונומיה,¹⁹³ ומהווה חזרה למאפיין התרבותי הערבי של פרעות בכבישים, בשנות ה-20 וה-30 של המאה ה-20. כאז גם היום זו אסטרטגיה מתוכננת של אלימות, ואם התופעה לא תיבלם במעצר עד תום ההליכים ובצעדי מנע חריפים, צריך יהיה בזמן חרום להחזיק כוחות צבא רבים על-מנת לשמור על הכבישים פתוחים. וככל שהממשל יקל ראש, התופעה תהפוך סוגיה אסטרטגית. צריך להבין, מדובר בתוכנית פעולה גזענית מסודרת ומתוזמנת, בדיוק כמו הפעלת הרוצחים באמצעות התאבדות. וככל שהממשל יקל ראש בה, התופעה תהפוך לסוגיה אסטרטגית.

¹⁸⁹ מעריב, ידיעות אחרונות, 30 ביולי 2001.

¹⁹⁰ השנה, 2008, חל תקדים חדש ומסוכן: בחסות בית המשפט בנצרת, נקבע כי ערבי ישראל יכולים לחגוג את טקסי הנכבה ביום הזיכרון לחללי מערכות ישראל. אכן, לתפארת מדינת ישראל.

¹⁹¹ אריה בנדר, מעריב, 8 במאי 2000.

¹⁹² דוגמא אחרונה לפעילות היהודים האנטי-ציוניים היא העצומה שהועברה לנשיא אוניברסיטת תל-אביב, על-ידי "עובדי האוניברסיטה" להוסיף לצד שמה גם את השם שיח' מוניס, הכפר עליו יושבת האוניברסיטה.

¹⁹³ שיחות עם רוגמי האבנים בכבישים "דניאל סיריוטי, ישראל היום, 16 באפריל 2008.

בדיקת מפת כבישי ישראל תגלה תופעה מדאיגה: אין צומת וכביש, לבטח בצפון ובדרום, שהוא לא "מכוסה" ומאיים בסגירה והתפרעות של תושבי הכפרים מסביב. התשובה של המשטרה שגוייה ומתבטאת בסגירת צירים וכבישים לנסיעה. זה מתן פרס לפורעים. הדרך הנכונה היא נוכחות מסיבית מונעת בכפרים הערביים; עונשים כבדים, כי אבן על מכונית נוסעת זהו ניסיון להריגה, ואם הם ישלחו צעירים, יש לעצור גם את ההורים. בכך גם יפחת הטרור של נהיגתם הפרועה בכבישים. כיצד מטפלים נכונה בארצות הברית, קיבלנו מידיעה על זריקת אבנים של שלוש נערות ונער בני 14 על אוטובוס שהוביל ילדים יהודים לבית הספר. הארבעה עמדו לצדי הדרך, קיללו את היהודים והשליכו אבנים לעברם. משטרת ניו-יורק הזדרזה להגיש נגדם כתבי אישום "על ביצוע פשעים על רקע גזעני"¹⁹⁴ כך מונעים בטרור בכבישים – העמדה לדין, ועל גזענות, ולא סגירת כבישים המונעת מנהגים את חרות הנסיעה.

מכאן הדרך לטרור היתה קלה ביותר. בין השנים 1967 ועד 1986 בוצעו 460 פעולות עוינות על-ידי ערבי ישראל. בשנת 1988, שנת פרוץ האנתפאדה נחשפו 15 התארגנויות חבלניות, בהשוואה לשתיים בשנת 1987. מאז הפיגוע ב"ליל הקלשונים" בגלעד, בפברואר 1992, הוגברה באופן ברור פעילות הטרור, ששיאה היתה בפרעות של אוקטובר 2000. בספטמבר 1999, נהרגו אמיר מצאלחה, אמאם במסגד, וג'אד עזאיזה שניהם מדבורייה, ונזאל כראיים ממשדה, שהקימו חוליית עז אל-דין אל-קסאם הגליל, כאשר הציבו שתי מכוניות תופת בחיפה ובטבריה. נעצר אבראהים צאלח ממשדה, שסיפק מידע מפורט על הליכי גיוס של חוליות מרצחים בישראל; על הקשר שבין התנועה האסלאמית לפעילי טרור, על מחנות האימונים שהם עוברים בגליל, ובעיקר על התהליך הפסיכולוגי שעוברים הצעירים, אשר מוביל אותם לפגוע ביהודים, לפוצץ אוטובוסים, ולרצוח חיילים.¹⁹⁵ כבר בשנת 2001 מתריעים גורמי מודיעין כי חוליות טרור ערביות, קיימות בערים ובכפרים, כולל תשתית אזורית, לוגיסטית ומבצעית.

משנת 2001 ועד יולי 2005 נחשפו 117 התארגנויות לביצוע פיגועי, בהן היו מעורבים 230 ערבים ישראלים. בפיגועים אלה נהרגו 141 ישראלים ונפצעו 841 נוספים. בחלוקה הבאה¹⁹⁶:

בשנת 2001, נחשפו 25 התארגנויות בהן היו מעורבים 51 מערבי ישראל. התבצעו 11 פיגועים, בהם נהרגו 45 יהודים ונפצעו 302.

בשנת 2002, נחשפו 35 התארגנויות בהן היו מעורבים 78 מערבי ישראל. התבצעו 12 פיגועים בהם נהרגו 45 יהודים ונפצעו 257.

בשנת 2003, נחשפו 27 התארגנויות בהן היו מעורבים 45 מערבי ישראל. 5 פיגועים בהם נהרגו 46 יהודים ונפצעו 227.

בשנת 2004, נחשפו 26 התארגנויות בהן היו מעורבים 51 מערבי ישראל. 7 פיגועים, שלא הביאו להרוגים, אך נפצעו 4.

בשנת 2005, עד לסוף חודש יולי נחשפו 11 התארגנויות בהן היו מעורבים 14 מערבי ישראל. ערבים ישראלים היו מעורבים בהובלת והסעת המפגעים ב-2 פיגועי רצח באמצעות התאבדות שבוצעו בישראל: בתל אביב בחודש ב-26 בפברואר, ובנתניה ב-12 ביולי.

חלק קטן מפעילות הטרור מוכוון על-ידי חזבאללה. אך הרוב המוחלט הוא התגייסות עצמאית, מכוונת של ערבים מישראל לפיגועי טרור. להלן הרשימה של חמש שנות מלחמת הטרור:

ביואר 2001, נחשפה חוליה של הג'יהאד האסלאמי, בראשות סעד חרוף משכם, שתכננה פיגועים, בסיוע ערבים ישראלים, שלושה מחיפה ואחד ממזרח ירושלים. ערבי ישראל רכשו חומרים להרכבת מטענים, רכשו חומרי נפץ, והסכימו להוביל ולהדריך את המחבלים.¹⁹⁷

¹⁹⁴ טל שניידר, מעריב, 29 ביוני 2008.

¹⁹⁵ ישראל מושקוביץ, ידיעות אחרונות, 20 באפריל 2001.

¹⁹⁶ הנתונים התפרסמו באתר המרכז למורשת המודיעין (מ.ל.מ.), מרכז המידע למודיעין ולטרור, <http://www.intelligence.org.il>.

באוגוסט 2001, נעצרו מונה (סגנית מנהל בחטיבת הביניים) ואכרם עובייד (פקיד בכיר בבנק הפועלים), תושבי טייבה ואחיהם כמאל, שהתגייסו לחזבאללה לביצוע פיגועי טרור.¹⁹⁸

בספטמבר 2001, מוחמד חוביישי, מאבו סנאן, שהתגייס לחמא"ס, ביצע פיגוע התאבדות בתחנת הרכבת בנהרייה, בו נהרגו 3 יהודים ונפצעו 46. בנו, שאכר חוביישי נעצר בסיוע לאביו.¹⁹⁹

בספטמבר 2001, נחשפה חולייה של ערבי ישראל תושבי דיר-חנא (בהם 3 קטינים), שהתגייסו לתנטיים בג'נין, והסכימו לחטוף חיילי צה"ל ולהניח מטענים במקומות הומי-אדם. הם הניחו מטען חבלה בצומת גולני שהתפוצץ ולא גרם נזק, לפני שנעצרו.

בנובמבר 2001, נעצר מחמוד המשרי, תושב קלנסואה, שהתגייס לתנטיים בשומרון, והתבקש להחדיר לישראל רוצחים באמצעות התאבדות, ולאתר יעדים לפיגועי התאבדות בישראל.

בנובמבר 2001, נעצרה חולייה בת שלושה קטינים מאום אל פחם, שהתקשרו עם פעילי תנטיים מהכפר סילת אל דאהר בשומרון, לשם ביצוע פיגועי טרור בישראל, העברת חומרי חבלה ומודיעין. באותו חודש נעצרו שלושה תושבי הכפר טירה, שהתכוונו להניח מטען חבלה באולם השמחות של קיבוץ גליל ים. הם התגייסו לפעילות חבלנית מטעם פעיל תנטיים מבלאטה.

במרץ 2002, נעצרו שני תושבי לוד, חאפז מוקבל ומוסא חסונה, שהתגייסו לתנטיים ברמאללה, והובילו רוצחת באמצעות התאבדות, דארין אבו עישה, לפיגוע במחסום מכבים, בפברואר 2002. במקור הם תכננו להוביל אותה לתל-אביב, אך נעצרו במחסום, שם היא התפוצצה.²⁰⁰

במרץ 2002, נעצר ערבי ישראלי, תושב ואדי עארה, בחשד שסייע למחבל המתאבד, ראפת תחסין אבו דיאק, שביצע פיגוע באוטובוס בצומת מוסמוס, מטעם הג'יהאד האסלאמי. הוא הלך אותו בביתו והסיע אותו לתחנת האוטובוס.²⁰¹

במרץ 2002, נעצר עאטף זידאן, מכפר מנדא, שהתגייס לג'יהאד הפלסטיני, פעל להחדיר רוצח באמצעות התאבדות לישראל, והניח מטען על פסי הרכבת ליד מעגן מיכאל במאי 2001.

במאי 2002, נעצר מחמוד ג'ומעה, מטייבה, שהסיע מתאבדת שביצע פיגוע התאבדות בנתניה, בו נהרגו שלושה יהודים ונפצעו 60.

במאי 2002, נעצרו יוסף וצובחי אבו-עליון ועאדל עדנאן, מרהט, לאחר שהתגייסו לתנטיים בעזה, ותכננו לבצע רצח של רכז מודיעין במשטרת ישראל.

במאי 2002, חודש נעצרו האחיות בוהיסה ולטיפה סעדי מסכנין, שהתגייסו לתנטיים, במטרה להסיע ולהוביל מחבלות לביצוע שני פיגועים בחיפה ביום העצמאות. כמו-כן הן היו מעורבות בפיגוע בשוק מחנה יהודה, חודש לפני-כן, בו נרצחו שישה יהודים.²⁰²

במאי 2002, נעצר תושב באקה אל גרביה, מעתצם מחמד קעדאן, שהתגייס לתנטיים, והניח מטען חבלה במפעל "טבע", באזור התעשייה בנתניה, בו עבד כמשפץ. כמו-כן, הוא הסכים להכניס ולהוביל ארבעה רוצחים באמצעות התאבדות, ולאתר מקום לפיגוע התאבדות המוני: הטיילת בנתניה, הרכבל בחיפה, והטיילת בת"א.

¹⁹⁷ יואב לימור, מעריב, 4 בינואר 2001.

¹⁹⁸ אורון מאירי, ידיעות אחרונות, 24 באוגוסט 2001.

¹⁹⁹ משפחתו, כמובן, בהתאם לתרבות הערבית של החצנת האשמה, טוענת כי השב"כ והמשטרה הם שרצחו אותו והוא בכלל לא עשה דבר: עדי עוז, זמן חיפה, 14 בספטמבר 2001. התגובות של מנהיגיהם הערבים היו בהתאם: הכיבוש הישראלי הוא מקור הטרור הבלבדי. מעריב, 10 בספטמבר 2001; רמי רוזן, כלבני, 14 בספטמבר 2001.

²⁰⁰ ידיעות אחרונות, 27 במרץ 2002.

²⁰¹ ידיעות אחרונות, 21 במרץ 2002.

²⁰² מעריב, 13 במאי 2002; ידיעות אחרונות, 16 במאי 2002.

במאי 2002, נעצרו אברהמים סראחנה ואשתו, בעלי תעודת זהות ישראלית, שהסיע את שני הרוצחים באמצעות התאבדות לפיגוע במאי 2002 בראשון לציון. הוא גם הסיע את הרוצחת בקרית יובל בירושלים, וכעבור ארבעה ימים הוביל מפגע שהתפוצץ במחסום והרג שוטר.²⁰³

ביוני 2002, נעצר תושב יפו, חאלד פתחי שעבאן עאשור, שהכניס, הסיע והוביל את הרוצחים באמצעות התאבדות בתחנה המרכזית הישנה בתל אביב, בו נהרגו 5 ונפצעו מעל 40.

באוגוסט 2002, נעצרו אברהמים ויאסין בכרי, מבענה, לאחר שהלינו משך יומיים את הרוצח באמצעות התאבדות, ג'האד חמאדי, באישור ובמעורבות ההורים, השמישו את מטען החבלה שלו, בחרו עבורו את יעד הפיגוע, והסיעו אותו לתחנה בה עלה על האוטובוס לפיגוע בצומת מירון בו נהרגו 9 יהודים ונפצעו 48. יתר בני המשפחה ידעו ואף סייעו.²⁰⁴

באוגוסט 2002, בוצע פיגוע התאבדות ברכב בצומת אום אל פחס בו נהג ערבי ישראלי, עצאם דחדל, ועימו, דודו בולוס נימר מרשי, תושבי נצרת, שהכניסו והסיעו רוצח באמצעות התאבדות, מחמד אצפר.

באוגוסט 2002, נעצרה סועאד אבו חמד, מנצרת, יום לפני שתכננה פיגוע התאבדות. היא התנדבה לפעילות זאת והתקשרה לבלאל תמאם, נציג פת"ח, שאמור היה להעביר אליה את חגורת הנפץ.²⁰⁵

באוקטובר 2002, נעצרו מטיר ונעמן אבו-חוביזה וחסם חגיאזי, מלוד ומרמלה, לאחר התגייסו לזרוע הצבאית של חמאס, ותכננו להתנקש בחיי טייס חיל-האוויר וחייל בצריפין, להקים מעבדה להכנת חומרי-נפץ להפעלה בתחנות הסעה לחיילים, ולספק מודיעין שוטף על פעילות צה"ל.²⁰⁶

בנובמבר 2002, נעצרה וארדה בכראווי מעראבה, שסייעה לרוצח באמצעות התאבדות, ראפאת מוקדי, להתפוצץ בטיילת של תל-אביב, אך נוטרל על-ידי המאבטח. כמו-כן היא אכסנה בחנות הבגדים שבבעלותה חומרי חבלה.²⁰⁷

בדצמבר 2002, נעצרו אחמד כבהא מאום אל-קוטוף ומגידי סעיד, מבאקה אל-גרבייה, שסייעו למחבל סרחאן סרחאן לבצע את הפיגוע בקיבוץ מצר, ב-10 בנובמבר. כבהא ארח את הרוצח בביתו והסתיר את הרובה בו בוצע הרצח, ואחר-כך מסר אותו למגידי סעיד.²⁰⁸

בינואר 2003, נעצר מואפק נאיף חסן עירוק, מהכפר יפיע, שהדריך והוביל שני רוצחים באמצעות התאבדות, בראק חליפה וסאמר נורי, תושבי שכס, בתחנה המרכזית הישנה בתל אביב, בו נהרגו 23 ונפצעו 106.

²⁰³ יואב לימור, *מעריב*, 12 ביוני 2002.

²⁰⁴ *מעריב*, *ידיעות אחרונות*, 27 באוגוסט 2002. ושוב, *ידיעות אחרונות*, *מעריב*, 1 באפריל 2003. הסיוע לטרור לא מונע ממשפחת בכרי, בהתאם לתרבות הערבית של החצנת האשמה – לעולם לא להתנצל ותמיד לתקוף, להנות ממנעמי תל-אביב ומהחברה הבהמית, ולהמשיך להאשים את ישראל בגזענות וברצחנות. זכור לדיראון הסרט האנטישמי של מוחמד בכרי, יחצן הטרור של גינין, סרט-שרץ אשר קיבל את ההכשר של שופטי בג"ץ, שחיים כנראה בואקום וירטואלי. ראה הראיון הסכריני אודות מסכנותו של בכרי לעומת האלימות של היהודים: ענת מידן, *ידיעות אחרונות*, *שבעה ימים*, 16 במאי 2002. התברר כי המפיק של הסרט של בכרי, איאד סמודי, היה מחבל פעיל פת"ח, שהעביר אמצעי לחימה לביצוע פיגועים וחוסל על-ידי ישראל, *מעריב*, 24 ביוני 2003. ראה גם הכתבה המעריצה על בנו, צלאח בכרי, *ידיעות אחרונות*, 7 לילות, 7 בספטמבר 2007. באוגוסט 2008, חגגו כל "אנשי התרבות" של השמאל הקיצוני יחד עם מוחמד בכרי את זכייתו בבג"ץ בתביעת אנשי המילואים נגדו. שוב בג"ץ הוכיח עצמו.

²⁰⁵ ישראל מושקוביץ, *ידיעות אחרונות*, 30 באוגוסט 2002.

²⁰⁶ *מעריב*, *ידיעות אחרונות*, 8 באוקטובר 2002.

²⁰⁷ איל טל, *מעריב*, 15 בנובמבר 2002.

²⁰⁸ ליאור אל-חי וחיים ברוידא, *ידיעות אחרונות*, 24 בדצמבר 2002.

במרץ 2003, נעצר מוניר רג'בי, לאחר שסייע לרוצח באמצעות התאבדות, מחמוד קווסמה לפיצוץ האוטובוס בקו 37 בחיפה.

במרץ 2003, נחשפה מעבדת חבלה של חברי הג'יהאד האסלאמי בג'לג'וליה, בראשות מוחמד מצרי (שאמו מקלקליה), איימן אבו-קישק ופאדל עבד, לביצוע פיגועי טרור באמצעות מכוניות תופת. הם הספיקו להשליך בקבוקי תבערה באזור.²⁰⁹

במרץ 2003, נעצרה חוליה בת שלושה תושבי כפר מנדא, מחמוד עבד אל-חלים ואבראהים ומוחמד עבד אל-חמיד, שחברו לג'יהאד האסלאמי בעזה, ותכננו לבצע פיגועי טרור בקניונים בישראל.

במרץ 2003, נעצר תושב ערערה, חאלד עבד עווד אגבאריה, שהסיע מחבל לפיגוע ההתאבדות בבית קפה בנתניה, בו נפצעו 32 יהודים.

במאי 2003, נעצרו שתי האחיות, לינה ולאמוס ג'רבוני מעראבה, שהתגייסו לפעילות הטרור של הג'יהאד האסלאמי בג'נין, צילמו תעודות זהות ישראליות, והסכימו להסיע מחבלים לפיגועים.²¹⁰

ביולי 2003, חטפו מחמד חאלד ענבתאוי ומחמד מחמוד חטיב, תושבי כפר כנא את החייל, אולג שאייחט, מצומת בית רימון. לאחר מספר דקות נסיעה בכביש הראשי החוצה את הישוב כפר כנא חנק חטיב את שאייחט, ונקבר בשדה ליד הכפר, לא לפני שהם ירו בו בנשקו האישי, כאקט של וידוא הריגה.

ביולי 2003, נעצרה חוליה של סטודנטים ערביי ישראל, בראשות חאדר שלאעטה, מסחינין, אמין חסן, ממשאהד, ראמי חיאדרי, מסחינין, ומאלכ זועבי, מנצרת-עלית – שלמדו באוניברסיטאות בירדן והתגייסו לחמא"ס לפעילות טרור בישראל.

באוגוסט 2003, נעצר זאהר עלי, מהכפר כאוכב, שהיה אחראי לפיגוע שסוכל בקפה "קפית" בירושלים, ושימש קצין מודיעין ומבצעים לחוליית חמאס מחברון. הוא תיכנן פיגועים בקו 44 בירושלים ואולם שמחות בבית-צפא, אך בעיקר בבתי קפה מפורסמים, שם "תיפגע אוכלוסייה ברמה גבוהה יותר". זוהי מלחמה נצחית בין שתי אדאולוגיות, וסופה של המוסלמית לנצח.²¹¹

באוקטובר 2003, נעצר מסיע ומדריך הרוצחת באמצעות התאבדות, הנאדי ג'רדאת, למסעדת "מקסים" בחיפה, בו נהרגו עשרים ואחד יהודים ועשרות פצועים, לא לפני שסעדו יחדיו באותה מסעדה. ג'מאל מחאגינה, מאום אל פחם, הוזחר בעבר מעיסוק בהברחת פלסטינים לישראל.²¹²

באוקטובר 2003, הורשע מוניר רג'בי מחיפה בכך שידע את כל פרטי הפיגוע ועם אחיו, הסיע את מוחמד קווסמה מחברון שביצע את פיגוע ההתאבדות בשדרות מוריה בחיפה, ב-5 במרץ 2003.

בפברואר 2004, נעצרו גסאן וסרחאן עתאמלה, פעילי תנועת בל"ד של עזמי בשארה, מהכפר ריינה, והקימו פלג טרור לביצוע פיגועים מטעם חזבאללה, ולייבא חומרי חבלה במסווה של טיטולים.²¹³

²⁰⁹ ידיעות אחרונות, 1 באפריל 2003. ושוב חוזרת התמונה של החצנת האשמה, סרוב להאמין, והאשמת ישראל, מעריב, 1 באפריל 2003.

²¹⁰ ליאור אל-חי וגואל בנו, ידיעות אחרונות, 17 במאי 2003.

²¹¹ עמיר רפפורט ומורן כץ, מעריב, 5 באוגוסט 2004.

²¹² "השב"כ ידע והסתפק באזהרה", זמן חיפה, 14 בנובמבר 2003.

²¹³ מעריב, ידיעות אחרונות, 9 בפברואר 2004.

במרץ 2004, נעצרו שני אשרף חסן, מכפר יאסיף, וח'אלד סכראן, מטמרה, פעילי התנועה האסלאמית, פלג ראאד,²¹⁴ שתכננו לרצוח חייל צה"ל ולשדוד את נשקו. בחקירתם הודו כי בחודש פברואר 2004, הם נסעו מכפר יאסיף לכיוון עכו כדי לאתר ולרצוח חייל בודד שיחפש טרמפ. תוכניתם שובשה, והם נעצרו.²¹⁵

באפריל 2004, ירו שני מחבלים ערבים, מכפר כנא ומכפר מנדא, על רכב משטרתי בצומת בית רימון, לאחר שבמשך חודשים הם יידו בקבוקי תבערה. אחד מהם חוסל.²¹⁶

במאי 2004, נעצר באצל מחאגינה, מאום אל-פחם, שתיכנן פיגועים בישראל, מטעם חמא"ס ובמימונו. מחאגינה הסכים להסיע מחבל מתאבד מהשטחים לשטח ישראל, תיכנן לפוצץ אוטובוס חיילים, העביר מידע לגבי יעדים עדיפים לביצוע הפיגוע, הביע נכונות להחדיר מכונית תופת לבסיס צבאי, והסכים לגייס פעילים נוספים מאום אל פחם לארגון חמא"ס ולהשיג תעודות זהות ישראליות גנובות לצורך פעילות הטרור.²¹⁷

ביולי 2004, נעצרו זאהר עלי, מכאוכב ונאאל ג'לאד מא-טור, לאחר שהקימו חוליית טרור לביצוע פיגוע התאבדות. המתווה כלל שלושה מתאבדים שיועדו להתפוצץ בבית-קפה בירושלים: שניים, להתפוצץ יחדיו באמצעות תיקים עם מטעני חבלה, והשלישי תוכנן להתפוצץ על כוחות ההצלה שיגיעו למקום. זאהר עלי הודה כי הציע מתווים נוספים, כגון פיגוע נגד אוטובוס המסיע עובדים של מפעל ביטחוני בגליל, או פיגוע בצומת גולני נגד חיילים.

ביולי 2004, נעצר צעיר ערבי, אחיו של הרוצח של אולג שאייחט, מוחמד חטיב, לאחר שדקר חייל בצומת גולני.²¹⁸

ביולי 2004, נעצר תושב כפר קאסם, לנין אל טורי, לאחר שהציע לשניים מחבריו, ראמי וחמזה אבו צעלוק, לחטוף חיילים ישראלים, ולהעבירם חיים אות מתים לגורמי חמא"ס בחברון.

ביולי 2004, נעצר אהלאל אבו טאהא, שעמד בראש חוליה בת חמישה ערביים מתל-שבע, שתכננה לבצע פיגוע חטיפה ורצח של חייל צה"ל למטרות שחרור אסירים בטחונים.

באוקטובר 2004, נעצרו שלושה תושבי טייבה, לאחר שהתארגנו לביצוע פיגועי טרור – על פסי הרכבת בנתניה, ולרצוח חיילים.

בדצמבר 2004, נעצר עלי גנאיים, מבאקה אל-גרביה, ששימש כראש עמותת החאג' והעומרא (מארגנת נסיעות למכה) בכפרי המשולש, שהודה כי התגייס למודיעין האיראני, ופעל לגייס צעירים מקרב ערביי ישראל שיצאו ללימודים לירדן במימון איראן, לצורך ריגול וביצוע פיגועים בישראל, באמצעות עבד אל-סלאם מחזומה, פלסטיני סוכן המודיעין האיראני.²¹⁹

משנת 2008, מוצאים מעורבות גדולה והולכת בהקמת תאי אל-קאעדה.²²⁰ כך נתפסו שני תושבי רהט, עומר וטאהר אבו-סכות, שהתגייסו לאל-קאעדה, בפעילות באינטרנט, בשיתוף תוכנות ריגול והצפנה, בלוגים של הסתה, וקישורים לנאומים של בן לאדן.²²¹ מאוחר יותר נתפס גם חאלד אבו-רקייק, סטודנט למחשבים, תושב תל-שבע, אשר ניסה להקים תא של קאעדה בנגב.²²² כך נעצר

²¹⁴ פלג ראאד הינו קבוצה קיצונית ומתבדלת של התנועה האסלאמית הצפונית בישראל.

²¹⁵ מעריב, 25 במרץ 2004.

²¹⁶ ידיעות אחרונות, 19 באפריל 2004; מעריב, 20 אפריל 2004.

²¹⁷ ידיעות אחרונות, 18 במאי 2004.

²¹⁸ מעריב, ידיעות אחרונות, 22 ביולי 2004.

²¹⁹ מעריב, ידיעות אחרונות, 8 בדצמבר 2001.

²²⁰ ראה ניתוח ראשוני למגמות: איילת אלשיך, ממר"י, מספר 463, 15 בספטמבר 2008.

²²¹ ידיעות אחרונות, 10 ו-11 ביולי 2008. ניתוח מורחב: מעריב, 21 באוגוסט 2008.

מוחמד נגים, סטודנט לכימיה באוניברסיטה העברית, אשר תיכנן להקים תא של אל-קאעדה בישראל, ולבצע פעולות טרור, כולל ניסיון להפיל את המסוק של הנשיא בוש.²²³

מספר תופעות מאפיינות: שיאים בולטים של טרור חבלי היו בתקופת שתי האנתפאדות, בהן הפך הטרור לעממי, ייזום מקומי, תוך הגברת העוינות המילולית של המנהיגים. תופעה נוספת, כי המצב הסוציו-אקונומי של המתגייסים ופעילי הטרור מבוסס,²²⁴ והסוגיה, כמו תמיד, מעולם לא היתה העדר השכלה, אלא להיפך. רק השכלה מאפשרת זמן פנוי וחשיבה מסודרת, מובילה להתארגנות ולפעילות. תופעה שלישית, כי בחינת מאפייני מעורבותם של ערבים ישראלים בטרור מצביעה על מגמות מוכרות: ההתארגנויות הן בהתגייסות עצמאית מרצון; המעורבים בהם ללא שיוך ארגוני; והמגמה היא אדאולוגית – טינה עזה למדינת ישראל, למרות שנולדו וגדלו בה. תופעה רביעית, כי ניתוח אישיות הנעצרים מראה ש-20 אחוזים מהם ערביי יש"ע שקיבלו אזרחות ישראלית בזכות איחוד משפחות, תופעה המוכיחה שוב את הסכלות הפושעת של ישראל במתן היתרי כניסה לערביי יש"ע. הדבר החשוב נוגע לתופעה המספרית של ההתגייסות לטרור: לא מדובר ב"עשבים שוטים", אך צריך לזכור כי הנטייה של עשבים שוטים, אם לא יעקרו אותם מהשורש, היא להתפשט במהירות רבה ולהשחית את כל השדה. ללא טיפול מיידי וחרוף, היבליית מתרבה במהירות, וכמו כל מחלה ממארת, אם היא לא תטופל מיידיית החולה ימות.

מדובר בתופעה עמוקה ביותר ששורשיה אדאולוגיים, תרבותיים ודתיים ומיתרגמת לשפת הטרור לחיסול מדינת ישראל. השנאה לישראל שוברת כל שיא, והיא חלק מהותי ממאפייני החברה הערבית. מה שמונע בינתיים את התרחבותה הוא יכולת הסיכול של השב"כ, שעושה עבודת קודש באיכותה ובהצלחות ללא תקדים לעומת מערכות המודיעין בעולם. עוצמת הרתעת ישראל והפחד מתגובתה עדיין אפקטיביים, ובכך מתאפשר קיום הפער בין המניע, שמהווה זרז חזק, להזדמנות, אשר נדחית, עקב הסבירות הגבוהה להיתפס. עם זאת, הצלחת המרי האזרחי והפרעות, בעיקר חולשת התגובה והפייסנות המחרידה של ישראל, דרך עידוד הסייענים-מפעילים של השמאל היהודי האנטי-ציוני; ובסיוע פסיקות בג"ץ ודיווחי התקשורת, משמשים עידוד לטרור.

²²² שמעון איפרגן, מעריב, 24 באוגוסט 2008.

²²³ רוני שקד ואחרים, ידיעות אחרונות, 14 ביוני, 2008.

²²⁴ אכן, לא העוני והקיפוח, התרוצים המטופשים הניתנים בישראל ובמערב ללא הבנת התופעה, אלא אדאולוגיה ותרבות ודת. ראה במפורט: David Bukay, "Facts and Fables in the Mythology of Islamic and Palestinian Terrorism", ACPR Policy Paper No. 162, January 2006.

סיכום – מסקנות ומשמעויות

השאלות שצריכות לעמוד במוקד הדיון בסוגיית ערבי ישראל הן: האם מיעוטים לאומיים, אתניים, ודתיים בכל העולם מקופחים במדינות שם הם חיים? האם ערבי ישראל כמיעוט לאומי מקופחים לעומת קבוצות מיעוט יהודיות אחרות בישראל? הקיפוח הוא תמיד יחסי, ויש לבדוק אותו על-פי קריטריונים תוצר של הסביבות השונות והרלבנטיות. האם בסוגיית הקיפוח נלקחים בחשבון מגזרים גיאוגרפיים, בין מרכז לפריפריה? חיפה ואפילו ירושלים, בירת ישראל, מקופחות בכמה תחומים בולטים לעומת תל-אביב. מה זה אומר לגבי המציאות המדינית? הקיפוח איננו גורם למרדנות אלימה, לעוינות עמוקה, ולדה-הומניזציה ודה-לגיטימציה של עמים ומדינות. הקיפוח הוא התירוץ של אלה אשר מבקשים לחסל, ולא להיאבק לשוויון, למרוד ולהרוס ולא לבנות במשותף. מעל לכל – גם אם קיים קיפוח, אפילו בעיני המתבונן, המדינות הדמוקרטיות, כמו ישראל, מציעות מגוון רחב של פעילויות כדי לגשר על הפערים וגם אמצעים להתמודדות. אין מקום לפרעות, למרדנות, ולהתקוממות. זו תופעה שמעולם לא התקיימה במערכת הבינלאומית. ורק משום כך, הסוגיה של ערבי ישראל כלל וכלל אינה של קיפוח, אלא של נאמנות למדינה. מכאן, מרדנות ערבי ישראל היא פוליטית, אדאולוגית ולאומית, והקיפוח הוא רק תרוץ עלוב וחסר כל יסוד להמרדה האלימה שלהם ולשאיפתם לחיסול ישראל. המטרות הנשאפות של ערבי ישראל עברו תהליכים התפתחותיים בשלושה שלבים:

בשלב הראשון, בדלנות, תהליך שקיים שנים רבות ומתבטא בסקטריאניות של ארגונים ומוסדות מתבדלים במכוון מהמסגרת החברתית, החינוכית והתרבותית של ישראל. לצורך כך הוקמו מאות עמותות בנושאים ספציפיים, המקבלות את עיקר כספן, מיליוני דולר בשנה, מקרנות שונות בחו"ל, תחת הכותרת של סיוע לפליטים או לדו-קיום. מדינת ישראל יודעת הכל – ולא עושה דבר כדי לחסום את התהליכים המסוכנים הללו, כנראה בלא תובנה לגבי המשמעויות ההיפרדותיות שלהן. ועל כל אלה, זועקים ערבי ישראל שאין הם מקבלים מהמדינה את אשר מגיע להם והם מקופחים בהקצאת משאבים. גם מתבדלים מנוכרים ממוסדות המדינה וסמליה, וגם תובעים ומקבלים מימון כספי לאותן מגמות התבדלות מתקציב המדינה.

בשלב השני, מטרה מוצהרת היא אוטונומיה. מודל הפעולה הוא הקמת מוסדות לאומיים לפי הדגם של התנועה הציונית לפני הקמת מדינת ישראל, בחסות עמותת אל-אתג'אה, ארגון הגג המכוון ומתווה הדרך של העמותות הערביות בישראל. התפישה נהגתה כבר בשנות ה-70 של המאה ה-20, בהקמת "ועד ראשי הרשויות הערביות", בשנת 1974, כמקביל ל"ועד הישוב" היהודי. ממשית הועד היא "ועדת המעקב העליונה", אשר הוקמה בשנת 1982, כמסגרת מעשית בבניית התשתיות לאוטונומיה, ומשמשת נושאת הדגל של ערבי ישראל, בעניינים הפוליטיים כאזרחיים. בעוד שני יו"ר הראשונים, נימר חוסיין ומוחמד זיידאן היו פחות מוחצנים ורדיקאליים, נחשב שאוכי תאופיק כמוביל ברדיקאליזציה. הוקמה "קרן האדמה" המקבילה ל"קרן הקיימת בישראל", וכן ועדות ארגון ותיכנון בתחומי החינוך, בריאות ורווחה, בעיקר פעילות בתחומים המשפטיים, מוקד שהם רואים כמרכזי – השפעה רבתי על לשכת עורכי-הדין, הצטרפות לבתי-המשפט, מימון כספי של כל ההוצאות לנתבעים ערבים. הם מדברים גם על הקמת פרלמנט נפרד. בשנות ה-80 המגמה היתה אוטונומיה תרבותית, ומשנות ה-90 התפישה היא אוטונומיה טריטוריאלית.

בשלב השלישי, משנות האלפיים, התביעה היא מדינה דו-לאומית בסיסמאות שונות, כמו "רב-תרבותיות" ו"מדינת כל אזרחיה". באקדמיה, בימי-עיון ומחקרים, המסר הוא רב-תרבותיות. הוא נשמע מאד אקדמי ונקי של פתיחות ופלורליזם. במערכת הפוליטית, המושג בשימוש הוא מדינת כל אזרחיה, סיסמא הקורצת לליבראליזם המתייפיים, ונתפשת קשורה לשוויון ופלורליזם. כל הסיסמאות הללו, כולן ביחד וכל אחת לחוד הן לשון נקייה של חיסול מדינת ישראל היהודית-ציונית והעם היהודי כלאום החי על מדינתו.

שתי אסטרטגיות עיקריות, על-פניו סותרות, הם מנהלים במשולב:

האחת, תביעות לשילוב במערכות השונות של ישראל, מתוך כוונת השתלטות מבפנים. לכאורה זו מגמה חיובית הפועלת להשגת שוויון. למעשה, הכל מכוון לאסטרטגיה של השתלטות ושינוי, כדי להפוך את מדינת ישראל למדינה דו-לאומית. על פניו, דרישה לשוויוניות ציבורית ואזרחית,

ובפועל המגמה היא השתלטות מבפנים.²²⁵ זהו הכלי המרכזי לשינוי הזהות הלאומית היהודית, ולהטמעה בפועל של הדו-לאומיות: שלטים במוסדות ובדרכים; הקרנת סרטים אנטי-ישראליים במימון משלמי המס; דרישה לפרסום "הנרטיב הפלסטיני" בגנים הלאומיים, ברחבי המדינה, ובמוסדות החינוך; ועוד אלף ואחת תביעות "קטנות" לשינוי והוספה, שמשמעותם המצטברת היא תנועה לקראת דו-לאומיות. כך המדינה היהודית מאבדת את הזהות הייחודית שלה כמדינת הלאום היהודי. אין שום מדינה מתאבדת באופן כזה כמו ישראל. שילוביות? כן! אך רק תחת הזהות הלאומית היהודית ומוסדותיה.

כאשר התפרסמה הידיעה כי הכנסת הקימה ועדת חקירה פרלמנטארית לבדוק מדוע אין ייצוג הולם לערבים בשרות הציבורי ובחברות הממשלתיות, בראשות ח"כ טיבי,²²⁶ נזעק העיתונאי מתי גולן: אני פרנואיד. אני חושש מאוד מהכנסת ערביי ישראל לשירות הציבורי. למה? אומרים כי "ערבים טובים" מתנגדים לחיסול פיזי של מדינת ישראל, ואני מאמין שיש כאלה. אלא שכל השאר תומכים ב"מדינת כל אזרחיה", רעיון שיחסל את מדינת ישראל כמדינה יהודית ציונית. קודם כל שיפסיקו את השנאה וההסתה וקריאות ה'האד נגד ישראל, ואחר-כך נבדר.²²⁷

צריך לומר, אין כאן כל פרנויה או ראייה זדונית. כל מעשיהם ודבריהם מוכיחים זאת. אם מדינת ישראל היא מדינה גזענית, מדינת אפרטהייד המבצעת בהם טיהור אתני, וזו העמדה הרשמית של כל מנהיגיהם, ואם ישראל היא מדינה פשיסטית-קולוניאליסטית,²²⁸ ואם הצהרותיהם בגלוי ובתהודה גבוהה קומרות אויבות עוינת מוחלטת לישראל כמדינה יהודית ציונית, אז מדוע התביעות להשתלב? אם ישתלבו, האם יפסיקו את תעמולת הארס הזדונית וימנעו מהסתה גזענית? אנא שיוכחו. שיתחילו לפעול כמקובל בחברה מסודרת ונאמנה. מעשיהם יוכיחו. נטל ההוכחה המוחלטת עליכם.

השניה, הפעלת טרור ופרעות של אנתפאדה. ניתחנו בהרחבה את המעורבות העמוקה שלהם בטרור, ובעיקר את ההסתה האלימה להפעלת טרור; האינדוקטרינציה והסוציאליזציה של הצעירים בבתי הספר ובתנועות הנוער; הדרשות במסגדים וההתכנסויות ההמוניות. תהליך השנאה הזה בבית, במוסדות החינוך, במסגדים ובתקשורת הוא הרה-אסון באשר לעיצוב התודעה וההנעות של הצעירים. דורות שלמים עוותו וסולפו, עד כי קשה לומר שניתן לבנות חברה בעלת תודעה של שלום. דבר זה מתבטא בכל סוגי האלימות, בעיקר העוינות המוחלטת למוסדות המדינה ולסמליה ואי ההזדהות על הערכים הבסיסיים של קיומה. המשמעות היא הסלמה גוברת והולכת בארועים אלימים, ומדינת ישראל צריכה להיערך לאפשרויות של חסימת צירים לזמנים ארוכים; פגיעה בישובים מבודדים, מטעני צד וירי, בהיקפים כאלה שפרעות שנת אלפיים יחווירו לעומתם. כמויות הנשק הקיים אצל ערבי ישראל יחייבו הקצאת כוחות מיוחדים לשמירת הסדר, דבר שהוא מעל יכולתה של המשטרה. הדרך לבואה של אנתפאדת אל-נכבה סלולה.

בהקשר זה, שתי קונספציות עדיין שליטות בקרב השמאל היהודי הציוני: ראשית, שהנאמנות של ערבי ישראל למדינה תגדל ביחס ישר לשיוויון הזכויות האזרחי; ושנית, שהתסיסה הלאומית שלהם תשכך לאחר שתוקם מדינה פלסטינית בשטחי 1967. אלה כמובן כשלי חשיבה חמורים. התסיסה שלהם היא אדאולוגית, תרבותית ודתית, ואין לה כל נגיעה למציאות חברתית-כלכלית. יש להם תביעות פוליטיות מובהקות – לחסל עם ומדינה וליצור מציאות שונה על כל הטריטוריה

²²⁵ השתלטות מבפנים היא רק אחד מההיבטים של התפישה האסלאמית הקלאסית החל מימי מוחמד, שבאה לידי ביטוי בהיבטים מגוונים של אסטרטגיות תפעוליות לניצחון על האויב.

²²⁶ אריק בנדר, מעריב, 20 בפברואר 2008.

²²⁷ מתי גולן, גלובס, 20 בפברואר 2008.

²²⁸ ראה הצהרתו האחרונה של אבו מאזן, "המנהיג המתון" שאיתו ישראל מנהלת משא ומתן, אשר ממש מסוגל ל"ספק את הסחורה", כי "ישראל מבצעת טיהור אתני במזרח ירושלים". קול ישראל, 14 במרץ 2008. ראה הצהרותיו בועידת אנאפוליס ולאחריה אודות אי-הכרה מוחלטת ביהדותה של ישראל והכרה במדינת ישראל. והוא עוד נחשב מתון בישראל ובארצות הברית. ראה גם הדוקטורט האנטישמי שלו משנת 1982, מאוניברסיטת פטריס לומומבה במוסקבה אודות הקשרים הסודיים בין התנועה הציונית לבין התנועה הנאצית.

הקרואה בפיהם "פלסטיין המערבית", ובסופו של דבר גם ביחס לירדן, בה המבנה האתני זהה כליל למבנה האתני של ערביי א"י מערבה לנהר הירדן.

הכשל השני חמור לא פחות, כאילו הקמת מדינה ערבית בחבלי יש"ע תשכך את זעמם של ערבי ישראל והם יחיו בגאווה במדינת ישראל. אין דברי הבל גדולים יותר. צריך לקבוע: הקמת "מדינה פלסטינית" תאיץ ותחרף את התביעות הלאומיות שלהם לשנות את ישראל, בשלב הראשון למדינה דו-לאומית, תוך יישום זכות השיבה הפנימית, ולאחר מכן איחוד עם המדינה "הפלסטינית". אך הכשל הלא פחות חמור הוא בתובנה של אותם אנשים, כי ככל שהצד היהודי מוותר ומביע מוכנות להגיע לפשרות, הנהגת ערבי ישראל מתעקשת יותר ומאמצת עמדות אשר שוללות כל פשרה, ככל שהוא מעלה סיסמאות פשרה, כך ערבי ישראל ואחיהם שמעבר לקו הירוק נסוגים מהן לקו פעולה קיצוני יותר.

ערביי יש"ע בכלל וערביי ישראל בפרט נעזרים בשלושה גורמים בצעדם להשגת מטרותיהם: ראשית, ידיד אקטיבי – השמאלנות היהודית, שנית, ידיד שלא במתכוון – התקשורת, המשמשת כלי-עזר חשוב וצינור הפעלה בשאיפתה הבלתי-נלאית להשגת מדרג וסנסציות; ושלישית, גורם מוסדי שלא מפנים את עוצמת המחויבות שלהם לחיסול ישראל, פועל במנותק לאימים הקיומיים עליה, ורואה בערכים אוניברסאליים שלא קיימים בשום מקום על-פני כדור הארץ את מחוז חפצו – שופטי בית המשפט העליון ובג"ץ.

השמאל הרדיקלי באקדמיה הוא אנרכי מעצם טבעו ואופיו, והשפעתו על דעת הקהל בישראל משמעותית הרבה פחות ממה שהוא סבור. עם זאת, הזדהותם על הצד הערבי היא מפירות הביאושים הבולטות של האקדמיה, בהיותה לא רק המודל והחלוץ מוביל הלפיד, אלא גם מתווה הדרך והדוחף שלהם. האקדמיה בכלל יצרה וגיבשה טיעונים ותאוריות המכוונים להאשמת הרוב היהודי ולהצדקת התנהגות המיעוט הערבי האלים, באמצעות סל של מונחים, כמו "נרטיב", "רב-תרבותיות", "דיכוי", "פוליטיקה של זהויות", "רלטיביזם", "פוסט-מודרניזם", "פוסט-אימפריאליזם", ועוד ביטויי הבל. המשמעות המעשית של ביטויים אלה היא חוסר היכולת להפריד בין טוב לרע; ניוון של הערכים המוסריים, כך שמבצעי הטרור הבלתי אנושי והמדינה המתגוננת נמצאים במעמד שווה; ובעיקר, מתן הצדקות לרוע בעולמנו ללא כל קשר למציאות. זהו טרוף מערכות, וביטוי מוחשי לחוסר הרלבנטיות של האקדמיה ולמצעד האיוולת שלה, בדומה לתפישותיה ערב מלחמת העולם השנייה בבריטניה, הגם ברמה חמורה בהרבה.

דוגמא אחת רלבנטית להפעלה של האקדמיה היא הפעילות של ערביי ישראל באוניברסיטת חיפה, המובלת על-ידי אנשי הסגל וסטודנטים יהודים מן השמאל הקיצוני. קשה מאד לראות את הערבים פועלים לבד ובנפרד, וללא סיוע וגיבוי הסייענים היהודים. הנהלת אוניברסיטת חיפה עושה כמיטב יכולתה לשמור על שקט ואווירה של לימודים, אך תהליכי האסלאמיזציה והערביזציה של הקמפוס, כטענת סטודנטים ואנשי סגל יהודים, מובחנת היטב. הפגנות רעשניות ופרובוקטיביות מתקיימות חדשות לבקרים; דוכנים רבים ממוקמים במקומות מרכזיים לחלוקת חומרי הסברה מסיתים נגד מדינת ישראל וגזעניים ממש, כמו "יומן הסטודנט הפלסטיני"²²⁹, תוך ניצול ציני של חופש הביטוי. האווירה בכללותה היא מיליטנטית, עם כאפיות וחולצות נושאות תמונות גיבוריהם, מבשארה, דרך יאסין ונצראללה. לטענתם, הכאפיות אמורות להסתיר את זהותם מפני רשויות האוניברסיטה, אך למעשה הם משתמשים בזה במכוון כדי להפחיד ולאיים.²³⁰ לעתים קרובות, אלה נראים כמו "השתלטות" על האוניברסיטה, והדבר מעורר פחדים אצל הסטודנטים היהודים, וקולם בקושי נשמע, אותה הם מכנים, שלא בצדק, "ביר-זית".²³¹

התגובה הערבית האופיינית, בסגנון התוקפני של דרבני ובכא סבקי ו(א)שתקא נשמעה:

²²⁹ חדיד רשי, ידיעות חיפה, 16 בנובמבר 2007.

²³⁰ ראה "קבלת הפנים" לשר ליברמן שהוזמן להרצות באוניברסיטת חיפה, אשר מבטאת את הפתיחות המפורסמת שלהם, את הסובלנות הידועה שלהם, את הפלורליזם שלהם, ואת חשיבתם הדמוקרטית - ישראל היום, 20 במרץ 2008.

²³¹ אורנה נירנפלד, "אוניברסיטת חיפה היא פרו-ערבית", זמן חיפה, 22 באוגוסט 2008.

זכותנו המלאה להביע את דעתנו; לקבל בית-תפילה ולהתפלל; להתלבש על-פי הנהוג באסלאם; וזה גזעני לרדוף אנשים בגלל לבושם או דעותיהם הפוליטיות ודפוסי התנהגותם; ו[כמובן] הסטודנטים הערבים סובלים מאפלייה, הסתה, ומגזענות.²³² "שיפסקו את הכיבוש ואז לא יהיה צורך ביומנים כאלה; החיילים הישראלים רוצחים פלסטינים."²³³

אכן, הדמוניזציה והדה-לגיטימציה של ישראל מבוססות על אנטישמיות טהורה. השנאה האנטישמית לישראל וליהודים מספקת את ההצדקה לאלימות ולטרור הערבי. ישראל היא האויב הנצחי של המוסלמים, והיא מוכיחה את צדקת הדברים שנכתבו בקראאן על היהודים. לכן, כפי שמוחמד השמיד אותם, כך מחויבים הערבים והמוסלמים להשמיד אותם. המאבק בין האסלאם לבין ישראל והיהדות הוא חלק מרכזי מהמאבק העולמי עתיק-היומין והרב-ממדי של האסלאם נגד הצלבנות העולמית. האנטישמיות היא זרם ממסדי מרכזי בעידוד ובהנחיית ההנהגה הפוליטית והדתית, השכבות המשכילות ואמצעי התקשורת, ועם זאת היא פופולארית בכל שכבות החברה ובמרבית מדינות ערב והאסלאם. ההיקף המשמעותי שלה הוא במצרים, בקרב ערביי ישיע, ובסעודיה, ובשנים האחרונות באיראן. האסלאם הפנאטי משתמש בשילוב של *ג'האד ודעווה*, באלימות טרור בלתי אנושית, ובתעמולת הסתרה של מתק-שפתיים ובקסם אישי וקבוצתי לשם קידום מטרותיו החיסוליות.²³⁴

התקשורת היא בעלת עוצמה אדירה ללא תקדים. היא מעצמת-העל האמיתית. היא מקור המידע למרבית האוכלוסייה. היא הגורם המעצב את תפישותיה וערכיה. התנהלותה הנוכחית היא מתכון לקטסטרופה. אם ישראל תיפול, יהיה לתקשורת חלק בכך. היא חייבת ליטול אחריות ולהיות הוגנת והגונה. היא חייבת להצליף בממשל ולהיות כלב השמירה של הדמוקרטיה, אך היא לא צריכה לקדם את האוטוקרטיה העריצה ומנגנוני החושך הערביים, במתן פרסום חינם לאויבי ישראל המאיימים לחסלה. עיתונאות עוסקת באדם ובחברה, ומן הראוי שתהיה מודעת לאחריותה; עיתונאות איננה חד-צדדיות של מידרוג וסקופים בלבד; ועיתונאות חייבת להיות ביקורתית ביחס לתעמולה שהיא עלולה לשמש לה כלי, לתחקירים שהיא מבצעת או מצטטת, להצהרות של אישים וארגונים שהיא מביאה. עיתונאות חייבת להיות חוקרת, בודקת וזוהרה.

כך, בבריטניה לא הוקרנו במשך עשרות שנים של המאבק עם מחתרת ה-IRA, תמונותיהם של מנהיגי המרד בטלביזיה, אלא בצלילת שחורה. אפילו קולם לא נשמע, כי אדם אחר דובב אותו. ומדובר בארגון שמעולם לא איים קיומית על אנגליה, לעומת המציאות של ישראל. בצרפת, קיימים חוקי צנעת הפרט מאד קשוחים, ואלה מונעים צילומי תקריב של אנשים פגועים. אפילו בארצות-הברית התקשורת שינתה פניה לחלוטין לאחר 11 בספטמבר, והיא לא תעז לראיין את ראשי הטרור, או להעביר את המסרים שלהם, או לצלם נפגעים מקרוב. התקשורת בארצות-הברית עברה למסלול של אחריות. אך צריך לקבוע במלוא הצער, כי התקשורת הישראלית, האלקטרונית והכתובה, לא למדה את הלקח ולא התפכחה.

הבעיה נוגעת גם לקואליציה הבלתי קדושה בין האקדמיה לתקשורת ולבוהמה "התרבותית", אותה ברית הידועה לשמצה בבריטניה מאז התמיכה ב"הסכם מינכן" ובמדיניות התבוסתנית של צ'מברליין,²³⁵ ועד זו בישראל: בטיפוח הסכמי אוסלו – האסון הגדול ביותר מאז הקמת מדינת ישראל; בהפיכת שרון ל"אתרוג" חסין מכל ביקורת למרות שחיתותו לאין שיעור אפילו לעומת אולמרט – רק על פעולת ההנתקות שביצע, שאפילו אלה שתמכו בה מודים היום שהיא אסון לאומי; ובהתנהגותה האלימה בתקופת מלחמת לבנון השנייה – שבה סייעה בפועל לחזבאללה

²³² דניאל סיריוטי וחדיד רשי, *ידיעות חיפה*, 29 ביוני 2007.

²³³ דברי פעיל חד"ש, מחיול: חדיד רשי, *ידיעות חיפה*, 16 בנובמבר 2007. וכמובן, זו אף פעם לא זכותו של הרוב להתייחס אליהם בהתאם.

²³⁴ הראשון שהפנה את תשומת לבנו לאנטישמיות הערבית, כבר ממחצית שנות הששים היה יהושפט הרכבי. ראה מחקרו: *עמדת הערבים בסכסוך ישראל-ערב*, תל-אביב: דביר, 1968.

²³⁵ אנשי האקדמיה באוקספורד וקיימברידג', יחד עם העיתונים החשובים בבריטניה היו מהתומכים הנלהבים של הסכם מינכן וגיננו במלים חריפות ביותר את צ'רצ'יל ומדיניותו. בין היתר דרשו את הוצאתו להורג.

ומוטטה את המוראל הלאומי בדיווחים שנתנה. סקירה קצרה של המראיינים בתוכניות האקטואליה והחדשות בטלביזיה; נושאי הראיונות והמראיינים ברדיו; וכתבות הצבע הארוכות והתכופות של שונאי ישראל ערבים ויהודים כאחת; פינוי זמן פרסום מרכזי לנאומים של נצראללה ואויבי ישראל האחרים; ציטוט של "צוואות" הרוצחים באמצעות התאבדות, בני משפחותיהם ב"סוכות האבלים", ודובריהם; ציטוט תכוף, כמעט יומי של דברי הבלע של יהודים אנטישמיים, סיענים בלא מחיר של ערבי יש"ע - כל אלה ורבים אחרים הם אינדיקטור לסימביוזה בין התקשורת לאקדמיה, ולהעדפת המדרוג על פני אחריות לאומית, ומשמעויותיה לקיום ישראל.

זו מתבטאת גם בתסמונת הקשרים של התקשורת עם הבוהמה "התרבותית". תמיד סקרנה התופעה שסופרים מופיעים בעמוד הראשון של העיתונים ומביעים את עמדותיהם ותפישתם ביחס לסוגיות ביטחוניות ומדיניות. מה יש במקצוע הסופר שהופך אותם למומחים בתחום? כל בדיקה של דברי והטפות עמוס עוז, בעיתון אחד, או של סמי מיכאל, קומוניסט מוצהר, וא.ב. יהושע בעיתון השני, מראה עד כמה אין הם מבינים דבר בנוגע לסוגיות העומדות על סדר היום ומוכרים סיסמאות חסרות ערך. ולמרות זאת, השטף של המלל שלהם נמשך כאילו קיימת איזו תוחלת בדבריהם. אך התופעה רחבה ומסוכנת הרבה יותר. הצגות תיאטרון חד צדדיות באהדת הצד הערבי מכפישות את ישראל בהתמודדותה הקיומית, ומעוותות ומסלפות את תדמיתה; סרטים חד-צדדיים מאותו הסוג בדיוק; שחקנים, שמתפרנסים מכספי המסים של היהודים שמביעים עמדות פנאטיות אנטי ישראליות; ואנשי "הבוהמה", שחשים צורך בלתי נשלט להיות בצד האחד הקיצוני של המפה ולהזדהות באופן מוחלט עם מהרסי ישראל. השפעתם הרסנית בעיקר במערכת הבינלאומית – בפרסומים שלהם, באתרי האינטרנט, ובהופעות שלהם בכנסים. התופעה המטרידה, כי הם מתקיימים ומתפרנסים מכספי משלם המסים הישראלי. אם ישראל היא כזאת, כמו שהם מתארים אותה – אולי כדאי שיעשו לאזרחיה טובה ומן הדין שלא יתפרנסו ממנה, אחרת ידבק בהם יותר מרוב: גם להתפרנס ממנה וגם להשמיץ אותה ולפעול להריסתה, זה לא רק משא כבד, זו גם פריזיטיות מגונה.²³⁶

הגורם השלישי, בג"ץ, הפך, לבטח שלא ברצונו, לאמצעי המרכזי באסטרטגיה הערבית להפיכת המדינה היהודית למדינה דו-לאומית, בדרך לחיסולה.²³⁷ לפעמים נדמה כי בג"ץ פועל בואקום,

²³⁶ ראה כתבתה המעריצה של ענת פישביין, לבמאי הקולנוע, האני אבו אסעד, *ידיעות אחרונות*, 7 ימים, 7.11.2003; כמו גם למרצה ממכללת ספיר, נזאר חסן, שגרש משיעורו חייל במילואים שבא ללמוד במדים, כולל דברי ביקורתה החריפים נגד החלטת המכללה לתבוע את התנצלותו מחייל המילואים: "הדרישה שהתנצלות המרצה תתייחס גם לכיבוד מדי צה"ל מוציאה שם רע לפטריוטיות", *ידיעות אחרונות*, 8 בפברואר 2008. ראה הכתבה המבישה של אבנר הופשטיין, בת שישה עמודים, כולל צילומי תקריב, להאני אבו-אסעד, במאי הסרט "גן עדן עכשיו", שמצדיק את טרור הרוצחים באמצעות התאבדות, וקורא לישראל להתחסל, כי הזכויות של הפלסטינים הם גם בתל-אביב: אבנר הופשטיין, *ידיעות אחרונות*, 7 ימים, 3 במרץ 2006. ראה לעניין זה, ביקורתו הבוטה בן דרור ימיני על הבמאי והסרט, *מעריב*, 20 בינואר 2006. ראה גם הכתבה הנוסטלגית על השחקן סלים דאו, על "המפתחות הממשיכים לסמל את הגעגוע ואת התקווה", *מעריב*, סוף שבוע, 24 במרץ 2006. השיא האחרון הוא הצגה חדשה בתיאטרון הקאמרי, הממומן מכספי המסים של היהודים המבוססת על כתבי גסאן כנפאני, רוצח שהיה דובר החזית העממית לשחרור פלסטין, שחוסל על-ידי ישראל. העיתונאי יונתן אסתרקין, מהסיענים-מפעילים היהודים של ערבי ישראל, פרסם כתבה מעריצה המחייבת את העלאת ההצגה ומגנה את אלה שמחו – *מעריב*, פרומ, 11 באפריל 2008.

ואם יש את נפשכם לדעת על ההערצה המפכה בקרב אנשי התרבות שלנו לכל שונאי ישראל, ימצא זאת בפסיטבל שנערך לאחר מותו של מחמוד דרוויש, שונא ישראל ואנטישמי מושבע. "משורר, ידיד ויריב" קרא לו א.ב. יהושע, באחד העמודים המרכזיים בעיתון – *מעריב*, 10 באוגוסט 2008. כל העיתונים הקדישו עמודים שלמים ליצירתו, למשל: שני עמודים מלאים במוסף 7 לילות של *ידיעות אחרונות*, 15 באוגוסט 2008. והעיתון *מעריב*, 15 באוגוסט 2008, הגדיל לעשות כשאיפשר לאנטואן שלחאת להספיד אותו בשני עמודים במוסף היוקרתי, מוסף שבת.

²³⁷ יהודה כהן, *מי מפחד ממדינה יהודית: היבט חוקתי ואדאולוגי*, תל-אביב: לשכת עורכי הדין, 2001.

במנותק מהמציאות הקיומית של מדינת ישראל ואויביה הרבים במעגלי ההתייחסות השונים.²³⁸ הקביעה הנורמטיבית, שלא קיימת במדינות דמוקרטיות, כי "הכל שפיט", והתערבות בכל תחומי החיים, היא בלתי דמוקרטית.²³⁹ במקום שלוש רשויות שלטון נפרדות, מאוזנות ובולמות הדדית, קיימת בישראל פירמידה ובקודקודה הרשות השופטת, המטילה אימתה על הממשל והכנסת.²⁴⁰ מי שמכשיר מפלגות בעלות אדאולוגיה חיסולית כמו של בשארה וצלאח; מי שקובע כי אדמות הקרן הקיימת לישראל הן אדמות המותרות להתיישבות ערבית, כאילו היו אדמות מדינה; מי שמתערב בקבלה ליישובים שיש להם קריטריון קהילתיים, כאילו מדובר בערים; מי שמונע מלחמה אפקטיבית בטרור, שחייבת להתבצע באמצעות הריסת בתים, גרוש המשפחה, ומניעת אזרחות – אל יתפלא אם הפך כלי מרכזי באסטרטגיה הערבית לחיסול עם ומדינה. במציאות שנוצרה, דווקא הרוב היהודי הוא שזקוק להגנה של בג"ץ מפני עריצות המיעוט הערבי; כדאי שיחזרו למגילת העצמאות ולערכי היסוד של המדינה בדבר עם יהודי ומדינה יהודית בארץ-ישראל.²⁴¹ "חוק כבוד האדם וחירותו" איננו נוגע רק לזכויות המיעוט הערבי, אלא גם לרוב היהודי המדוכא והנרצח, המעונה והנפחד. בשם זכויות המיעוט, הרוב מתחסל כשידיו ורגליו קשורות – בפקודת בג"ץ.²⁴² פרופסור ריצ'ארד פוזנר, מחשובי המשפטנים בארצות הברית, קורא לאקטיביזם השיפוטי הקיים בישראל – "מניפולציות משפטיות של עריצות, תפישת שלטון בכוח, שיא עולמי בנטילת סמכויות על-ידי בית המשפט העליון..."²⁴³ דווקא עם ישראל זקוק לבג"ץ חזק – כדי לדאוג לחירויות וזכויות האדם, גם של הרוב; כדי למנוע עריצות שלטונית, של פוליטקאים שאינם רוצים להחליט; וגם כדי שישמור עליו מפני עריצות המיעוט של ערבי ישראל וחתירתו הבלתי נלאית לחיסול מדינת ישראל. חובה לשמור על עצמאות בג"ץ, אך חובה גדולה יותר שבג"ץ ישמור על עצמאות ישראל וימנע את אויביה מלפעול לחסל אותה.

חובה לשמור על עצמאות בג"ץ, אך חובה גדולה יותר שבג"ץ ישמור על עצמאות ישראל וימנע את אויביה מלפעול לחסל אותה.

התהליכים הקורים בקוסובו (מדינת קוסובה לעתיד) אמורים לשמש נורית אזהרה בזהרה בזהרה לישראל. הכרזת העצמאות שלה משמעה קטסטרופה, בה ניתנת לגיטימיות לכל קבוצה אתנית, שבטית, דתית, לתבוע הכרה בעצמאות טריטוריאלית חד-צדדית. המשמעות, התפרקות מדינות העולם וכאוס בינלאומי רחב. באירופה בלבד יש עשרות לאומים כאלה. לא בכדי, מי שהוביל את ההכרה בקוסובו היתה מחלקת המדינה האמריקנית, שמדיניותה מהווה האיום הגדול ביותר לאינטרסי ארצות הברית: מהשאיפה לדמוקרטיזציה בעיראק, ותוצאתה כאוס; דרך מימוש דמוקרטיה בלבנון בהנהגת סיניורא, ותוצאתה לבנון שיעית בחסות איראן; דרך עליית החמאס בעזה, שהרי הוא זכה בבחירות "דמוקרטיות" וזה "רצון העם"; ועד לבחירות חופשיות בפקיסטן,

²³⁸ חיים משגב, "בית המשפט העליון איננו אוטונומיה פרטית של שופטיו", נתיב, 86, מאי 2002.

²³⁹ ריצ'ארד אי פוזנר, *ידיעות אחרונות*, המוסף לשבת, 27 באפריל 2007. רוברט ה. בורק, "פרק הסיכום מתוך הספר "כפיית ערכים", אתר קיוונים.

²⁴⁰ ראה: יורם שפטל, "סייג לבג"ץ בחקיקת חוק יסוד הפרדת רשויות", *האומה*, גיליון 154, 2003, עמ' 41-33.

²⁴¹ חיים משגב, "מקל בגלגלים: בית המשפט העליון נגד מגילת העצמאות?", נתיב, 104, מאי 2005, עמ' 17.

²⁴² דן מרגלית תוקף את הצביעות הליבראלית בישראל, שאין כמותה בעולם, על כי מערכת אכיפת החוק פועלת בהתמדה להגנה על "כבוד האדם וחירותו" של הרוצח, האנס והפדופיל, מעריב, 30 בנובמבר 2004. ראה גם וחשוב יותר: יהודה כהן, *מי מפתח ממדינה יהודית: היבט חוקתי ואדאולוגי*. תל-אביב: לשכת עורכי הדין, 2001; ראה קביעתו של פרופסור עמנואל גרוס, "הביטחון קודם לחירות", *ידיעות אחרונות*, 22 באפריל 2004.

²⁴³ ריצ'ארד אי פוזנר, *ידיעות אחרונות*, המוסף לשבת, 27 באפריל 2007.

שהביאו לירידת מושרף, ויגרמו בשלב הראשון למלחמת אזרחים, ובשלב השני להתערבות צבאית אמריקנית, עקב הנשק הגרעיני; ועד להכרה בקוסובה, שתוצאתה תהיה רדיקאליזציה אסלאמית במרכז אירופה. הם לא למדו דבר, וההיסטוריונית ברברה טוכמן היתה צריכה לכתוב פרק מיוחד על המגמות הללו – על האיוולת, העיקשות העיוורת, אטימות המוחין, וקוצר הראייה הממאיר. אם האנשים המנהיגים את מדיניות מחלקת המדינה היו חיים בתקופת וושינגטון, ארצות הברית לא היתה זוכה לעצמאות; ובתקופת לינקולן, לא היתה פורצת מלחמת האזרחים לשמירת האיחוד, ובמקום ארצות-הברית היו קמות עשרות מדינות קטנות.

באירופה גובר החשש מפני התפשטות האסלאם, ומתבטא בהתחזקות מפלגות שמרניות בדנמרק, בהולנד, בבלגיה, בשווייץ ובגרמניה. באירופה חוששים מהקיצוניות המוסלמית והחלת השריעה, שאמורות לשנות את התרבות המערבית ולהחזירה למדבריות של המאה השביעית; באירופה מודאגים ממגמות הבדלנות של מיליוני המהגרים המוסלמים, מתמיכתה הכספית המסיבית של סעודיה; באירופה חרדים מתמיכתם הפעילה של המוסלמים בטרור של אל-קאעדה; ובאירופה מתחילים להפנים שהאימפריאליזם לא חלף מן העולם והוא מגולם באימפריאליזם-קולוניאליזם הערבי-אסלאמי העתיק ביותר. במערב היו רוצים לראות בישראל מבצר קדומני פעיל של תרבות המערב במלחמה בגיהאד העולמי הגואה. אך התגובה היהודית, מאז ימי שרון, וביתר שאת ממשכיו, אולמרט וליבני, היא עלובה, חדלת-אונים ואסונית. היא מתחילה מבית, באי-המדיניות וחוסר התייחסות מוחלטת למגמות של ערבי ישראל: התעלמות ועצימת עיניים, תוך הפקרות כאוטית מכל מעשיהם, תוך ניסיון לקנותם בכסף, כאילו בכך הם לא ימרדו תוך החצנת אלימות קשה.

הכרת ישראל בחבל קוסובו תהיה טרוף מערכות אופייני, ומשמעה אסון לאומי.²⁴⁴ לא יהיה לה כל טיעון מדיני, משפטי, או מוסרי להתנגדותה להקמת מדינה "פלסטינית", לא רק בחבלי יש"ע, אלא גם בגליל או בנגב. יש שם מיעוט אתני ודתי שיש לו רצף טריטוריאלי "לאחים" שלו, בחבלי יהודה, שומרון ועזה או בירדן, והכל בהתאם לתקדים קוסובו. הבעיה עומדת לפתחה של ירדן, שאזרחיה "פלסטינים", ומעניין לראות כיצד המלך עבדאללה יגיב, למרות שקוסובה מדינה מוסלמית. ביום שערבי ישראל יתבעו עצמאות לאומית לחבל הגליל, יופתעו ממשלת ישראל ועם ישראל עד כמה מהר מציאות זאת תוכר במערכת הבינלאומית. ארצות-הברית יצאה למלחמת אזרחים על-מנת לשמור על העצמאות. האם ישראל הנהנתנית תעשה זאת? סביר להניח שכן. אך השאלה הקריטית היא מתי, ובעיקר, איזה מחירים נצטרך לשלם עד להתפכחות.

**ברגע שהחילונו להטיל ספק בצדקתנו ובזכותנו על הארץ;
ברגע שהפנמנו כללי-משחק שונים, של ראיית הצד השני,
הרלטיביזם הממאיר, נגזר גורלנו להפסיד. וכל עוד לא נחזור
לערכי הציונות, כי אנחנו צודקים וכי אין לנו ארץ אחרת,
נמשיך להתדרדר**

מדינת ישראל צריכה להחליט לאן היא צועדת. מסלול ההתנגשות קרוב, והוא עלול להיות אליים ויגרום לפגישה קשה בחיים הציבוריים והאישיים. אך המשך ההתעלמות הוא אסון. ה"נכבה" ו"השיבה", כשני צדדים של אותו מטבע, הופכים למוקד העיקרי בפעילות ערבי ישראל. המימוש האופרטיבי בולט כבר כעת, בעידוד צעדות "פליטים" לשוב לבתיהם בכפרים יהודיים; ביצירת מהומות שייצטלמו היטב בתקשורת, של נשים וזקנים, הנתמכים על-ידי ילדים, שכל מבוקשם

²⁴⁴ תגובה אופיינית לחוסר ההבנה הבסיסית של השמאל, שהוא מזכ"ל מועצת העיתונות: אבי ויינברג, "אפקט קוסובו: זהירות פרנויה מצד ימין", *ישראל היום*, 25 בפברואר 2008. הוא קובע: "בפוליטיקה, השווד המבוהלי הוא הימין. כל תנועה קלה של האויב מתפרשת בעיניו כאיום קיומי, כל מעשה הומניטרי נראה לו כהפגנת חולשה." מענין. האם לא שמענו וריאציה של דברים מעין אלה לפני 70 שנים באירופה בנוגע ליהודים, כשנאמר ליהודים לחסל את הגולה לפני שהגולה תחסל אותם? ולפני 15 שנים לא שמענו זאת בנוגע להסכמי אוסלו, שיביאו את השלום לדורות לעם היהודי הדווי?

לחזור לבתייהם, והם יעשו את כל הפרובוקציות כדי להיתקל בהתנגדות המשטרה וליצור אלימות. הם יארגנו "מצעדי שלום", בסיוע בני בריתם היהודים, כדי להזכיר את מר גורלם בישראל, כדי לבסס מוקד זהות והזדהות של חברה לוחמת בכור המצרף של הקיפוח היהודי; ובכדי לחזק את המיתוס, הם יעמיקו את הכזב בדבר יישות "פלסטינית" משגשגת אשר התקיימה בעבר, ושנעקרה מעל אדמתה, תוך אזכור הישובים אליהם תושבי אותה חברה מבקשים לחזור.

מדוע הגענו הלום? ניתן להתחיל בשאלה כיצד זה ישראל הפסיקה לנצח במלחמות החל ממחצית שנות ה-70? הטענה היא כי "הנרטיב" של השמאל האנטי-ציוני המשיחי וחבילת הערכים שלו הופנמו וניצחו בקרב דעת הקהל בישראל, ובכך שינו באופן מהותי את התפישות והמדיניות של ממשלות ישראל. ברגע שהפסקנו לספר לעצמנו את הסיפור האמיתי על מערכת היחסים עם ערביי א"י, ברגע שהחילונו להטיל ספק בצדקתנו ובזכותנו על הארץ; ברגע שהפנמנו כללי-משחק שונים, של ראיית הצד השני, את הרלטיביזם הממאיר, גם כשאנו יודעים כי מימוש זכויותיו משמעו חיסול מדינת ישראל; ברגע ששמנו לנגד עינינו את הנהנתנות ו"האני" במוקד קיומנו כאן; ברגע ש"שועלים קטנים מחבלים כרמים" הצליחו להשריש את תפישתם כאילו ישראל חזקה ולא נמצאת באיומים קיומיים, ולכן "אנו יכולים להרשות לעצמנו להיות נדיבים ולוותר; ברגע שסיסמאות הבל כמו "הכיבוש", "שטחים תמורת שלום", "זכות השיבה", "מימוש זכויות הפלסטינים ימתן אותם" "מדינת כל אזרחיה", "מדינה רב-תרבותית" - נגזר גורלנו להפסיד.

בפני ערבי ישראל עומדות שתי חלופות אסטרטגיות:

האחת, השתלבות אמיתית. להיות חלק בונה ויוצר במדינת ישראל. ריאד עלי קורא למנהיגי ערבי ישראל "סוחרי התהילה הכוזבת" וטוען כי "הגיע הזמן שערבי ישראל ישחררו את עצמם מסוחרי חלומות סרק וממטיפי שנאה זולה" וכדאי ש"יביטו במראה וישפטו בהיגיון",²⁴⁵ ועלי זחאלקה, איש חינוך, קובע כי "הגיעה העת להכריז כי סוס הבדלנות עליו רוכבת הנהגת ערבי ישראל יפח את נשמתו".²⁴⁶ מחמוד פיאד מחאמיד, איש חינוך, הציג את הבעיה בברור:

אנו הערבים התרגלנו מאז ומתמיד כי כל מי מתוכנו שחושב אחרת, זוכה לתווית של בוגד ארור, המשרת את האויב הציוני. חוסר הסובלנות מצידנו לדעה שונה רק משרת ומשמר את הבורות.

הוא קורא לקשר בין המאבק לשיוויון לבין הנפת דגלי פלסטין

"פרובוקציה פרדוכסאלית": מצד אחד שיוויון, ומצד שני קריאה לחיסולה. אי אפשר לרקוד על שתי החתונות. אלה שירצו לחיות תחת דגל מדינה ערבית, יש לכבד את רצונם ולאפשר זאת להם. אלה הרוצים לחיות בישראל, יהיה עליהם תחילה לגלות נאמנות למדינת ישראל, על כל המשתמע בכך לגבי חובות וזכויות. "תם העידן שאנו יכולים להיות גם דג וגם ציפור".²⁴⁷

את המגמה הזאת התווה **עורסאן יאסין**, ראש עיריית שפרעם, התוקף בחריפות את התנהגות הפוליטיקאים הערבים, מדבר על נאמנות למדינת ישראל והחובה לתרום כחלק מרכזי של האזרחות.²⁴⁸

השניה, להמשיך בדרך שהם צועדים בה בגאון, של היפרדות חיסולית, לחצים ואיומים ואיתגור מדינת ישראל כמדינה יהודית. במקרה זה, אם הם לא יחזרו בהם, ישראל תצטרך לפעול בנחישות במספר תחומים:

א) חקיקת חוק אזרחות ברור וחד-משמעי, אשר יקבע ברורות את הממלכתיות היהודית וכי ישראל היא מדינה יהודית ציונית בעלת זהות אחת²⁴⁹;

²⁴⁵ ריאד עלי, מעריב, 6 באוגוסט 2006.

²⁴⁶ עלי זחאלקה, מעריב, 26 בפברואר 2008.

²⁴⁷ מחמוד פיאד מחאמיד, מעריב, 3 באפריל 2006.

²⁴⁸ נטע דרורי-וילף, זמן חיפה, 7 בספטמבר 2001.

²⁴⁹ ועדיין מתנהל בישראל ויכוח על החוק, בתמיכה ובהסתה של היהודים האנטי-ציונים. דברי שר המשפטים, פרידמן, מבטאים את הסוגייה: יש לישראל זכות לשלוט בהגירה אליה, בהתחשב באתוס

ב) חקיקת חוק רישוי מפלגות, שיוציא את המפלגות הערביות בעלות האדאולוגיה האנטי-ישראלית מחוץ לחוק,²⁵⁰ ויקבע קריטריונים ברורים למפלגות פוליטיות, ובראשן נאמנות למדינה. לכאורה, זה דבר טבעי ומובן, אך בטרוף המערכות של מדינת ישראל צריך לקבוע זאת מפורשות. המפלגות הערביות הן כלי מרכזי בתהליכי הניצול והעושק של היהודים, מצד אחד, וכלי סוציאליזטורי ואינדוקטרינארי לערבי ישראל להמשיך באסטרטגיה החיסולית;

ג) שינוי שיטת הממשל וקביעת אזורי בחירה,²⁵¹ כדי שהם לא יהפכו למשקל מכריע, כמו למשל, באגודות מקצועיות ובמישור השלטון המקומי, ויקצינו את העמדות;

ד) מילוי כל החובות של האזרחות, כמו חובת שרות צבאי ולאומי מלא, תשלום מסים, רישוי ובינוי בהתאם לחוק, ואזרחות נאמנה למדינה ולמוסדותיה;

ה) קביעה כי ישראל היא אכן מדינת כל אזרחיה, על-פי הדגם של צרפת וארצות-הברית: שפה רשמית אחת – עברית, מערכת חינוך בעלת תוכנית חינוך אחת, חוק הסמלים הלאומיים וכיבודם במבני ציבור ובמוסדות חינוך, וכל אותם פריטים ההופכים למדינת חוק מסודרת. ונאמנות למדינה ולחוקיה ללא סייג.

המשמעות המעשית של תחומים אלה היא הקביעה של אזרחות לעומת תושבות: מי שמצהיר על נאמנות למדינה היהודית-ציונית, לעקרונותיה ולסמליה הלאומיים, ומוכן לחיות חיים פעילים וקונסטרוקטיביים, כולל מילוי החובות המתבקשות – יקבל אזרחות ושיוויון זכויות מלאים. במקרה כזה ייקבעו חוקים נוקשים שיחייבו את מימוש שיוויון הזכויות באופן מוחלט. במסגרת זאת ראוי קביעתו של תיאודור רוזבלט בשנת 1907:

כל אלה הבאים מתוך כוונות טובות להיות אמריקנים ולהתערות בתוכנו, יקבלו בשיוויון מלא, ולא יהיה כל הבדל לעומת אלה הנמצאים, או הבדלי גזע, מקום-לידה או מוצא. בכך הם יהפכו לאמריקנים, ורק אמריקנים. כל אלה האומרים שהם אמריקנים ובנוסף גם אחרים, לא ייחשבו אמריקנים כלל וכלל. יש לנו מקום לדגל אחד, הדגל האמריקני. יש לנו מקום לשפה אחת, היא השפה האנגלית, ויש לנו מקום לנאמנות אחת בלבד היא הנאמנות לעם האמריקני.

אכן, כל מי שיבחר שלא למלא את חבילת האזרחות, כולה וללא סייג, יוכל להמשיך לגור במדינה, אך יאבד את האזרחות, על כל המשתמע מכך, ויהיה בעל תושבות ישראלית בלבד. זה לא יפתור אותו מחובת שמירת החוק והסדר והנאמנות למדינה. כי תושבות איננה מרדנות.²⁵² במסגרת זאת, יתבצע גם חילופי טריטוריות בהסכמה, כפי שהיה מאד מקובל במאה ה-20, בעיקר לאחר מלחמת העולם השנייה, שהיתה בכפייה.

ואם תעלה הטענה בישראל, כי ערבי ישראל לא יסלימו עד כדי לוחמה עממית אלימה, ולא יפתחו באנתפאדת אל-נכבהת עקב תופעת "סיר הבשר": יותר מדי טוב להם מבחינה כלכלית; יש להם יותר מה להפסיד מבחינה פוליטית אם ישראל תתפכח; ועדיף להם לשמור על רמה נמוכה ומבוקרת של אלימות מאשר התפרצות שתביא לתגובות חריפות של ישראל. זו גישה מאד מפתה. היא גם אופיינית לעמדות שהשתרשו בישראל, בחסות הסיסמאות "סמוך"; "יהיה בסדר"; "נחצה את הגשר כשנגיע אליו", שמשמען לא לעשות דבר עד שהאסון כבר כאן. ביטוי לכך הוא העדר תיכנון לאומי כמעט בכל תחום, תחת הכותרת של פרגמטיות תפעולית. צריך לקבוע – ערבי ישראל יפעלו, כי בניגוד למערב הדמוקרטי, לבטח ישראל, הממד הכלכלי מעולם לא היה הגורם המניע החשוב בתרבות הערבית-אסלאמית, ובעיקרו המנהיגות קובעת ולא "רצון ההמונים". אין

הציוני, בשיקולים הביטחוניים, ובצרכים הכלכליים והתרבותיים, כמקובל במדינות רבות בעולם הדמוקרטי: "למשל: טובה צימוקי, ידיעות אחרונות, 29 ביוני 2008.

²⁵⁰ ראה בנדון: בן דרור ימיני, מעריב, 24 בספטמבר 2002.

²⁵¹ ראה הצעתו של צבי בר, ראש עיריית רמת-גן, מעריב, מוסף חג, 13 באוקטובר 2000; מעריב, מוסף לשבת, 25 במאי 2001.

²⁵² ראה אריה עמית, "לא טיפול אימהי רחום, לא יחס אבהי קפדן", ידיעות אחרונות, 6 באפריל 2004.

עם ואין ריבונות בכל המדינות הערביות, ו"העם" מעולם לא הביע את דעתו, ולא היה בעל משקל כשלהו בתהליך עיצוב וקבלת ההחלטות. אין לממד הכלכלי כל חשיבות בנוגע לפעולות הטרור של הגיהאד העולמי האסלאמי, והוא לא המניע באשר למטרות החיסול של ישראל. ערביי יש"ע פתחו בטרור דווקא בפרק זמן בו מצבם הכלכלי היה הטוב ביותר. כך, ב"מרד הערבי" בשנים 1936-1939; כך, באנתפאדה הראשונה, בדצמבר 1987; וכך היה באנתפאדת אל-אקצא, בסוף ספטמבר 2000. הסיבה למרדנות איננה ולא היתה אף פעם הממד הכלכלי אלא הלאומי-תרבותי והתפישות האדאולוגיות-דתיות. זהו "החור השחור", "אולי" הפגם המולד" בחשיבה המערבית.

מה שירתיע את ערבי ישראל מלפעול באלימות מסיבית לא יהיו הבטים כלכליים-חברתיים. את זה הם ישאירו לסייענים-המפעילים היהודים שלהם לתרץ ולתעמל למענם, על-מנת להרדים את דעת-הקהל המערבית. מה שימנע את רכבת *אנתפאדת אל-נכבה* מלצאת לדרכה הוא היערכות, מוכנות, ונחישות של ישראל, תוך יוזמה התקפית סדירה ומחושבת.

דבריו של מוטי דותן, ראש המועצה האזורית גליל תחתון, בפגישת חרום של ראשי הרשויות היהודיות בצפון משמשים תמרור אזהרה למציאות:

המשטרה חוששת לאכוף את החוק בכפרים הערבים. הפוליטיקאים בממשלה לא מספרים לציבור את האמת, כי גם הם מפחדים. מציונים גאים הפכנו עם מתרפס ופחדן, ששכח למה נבנתה המדינה. בקצב הזה, עוד בדורנו נאבד את המדינה היחידה שיש לנו.²⁵³

כל התעלמות מהמציאות הקשה המתקמת; כל התחמקות מיישום הריבונות במדינת ישראל על כל אזרחיה; כל ניסיון לקנות בכסף ובפייסנות שקט – סופו שהמציאות תטפח על פניו כבומרנג רב-עוצמה. הכתובת רשומה על הקיר והיא בוהקת – האם ישראל תתפכח?

מרכז אריאל למחקרי מדיניות • Ariel Center for Policy Research (ACPR)

NATIV נתיב

www.acpr.org.il • ariel.center@gmail.com

²⁵³ אחיקם משה דוד, מעריב, 10 בספטמבר 2008. מי שרוצה דוגמא ליצירה היהודית ולחורבן הערבי היא חממות גוש קטיף: אולי פאר היצירה החקלאית העולמית, הפך האזור להרס ולמחנות טרור, למרות הדברים מנהיגי הרשות הפלסטינית על פיתוח האזור לטובת תושבי עזה.

החשש של המשטרה לפעול מובן ומוצדק – כל יוזמה שלה לפעול לשמירת החוק תביא עליה עוד ועדת חקירה נוסח "ועדת אור" ותחסל את הקריירה של אנשיה. הבעיה כולה היא של ממשלת ישראל ופקידיה, ואלה במפורש לא רוצים ולא מתכוונים לפעול.